REV. JAMES J. McNALLY

S MARIJOM KROZ CRKVENU GODINU

MARIJANSKE PROPOVIJEDI

ZAGREB 1959

Naslov originala:

Rev. James J. McNally
MAKE WAY FOR MARY

New York City
Joseph F. Wagner, Inc.

S engleskog preveli i priredili
Vlado Stanković i Vinko Kanižaj

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

Izdavač: Vlado Stanković, Sisak, Trg Slobode I.
Umnoženo ciklostilom Nadb. Bog. Sjem. u 500 primjeraka za upotrebu bogoslova i svećenika.
Odgovorni urednik : Vinko Kanižaj, Stari Farkašić

S A D R Ž A J

		Str.
I.ned.Došašća:	"Marija nas vodi k Betlehemu"......	1
II. " -"- :	"Marija ima Onoga koga mi tražimo"	3
III. " -"- :	"Betlehemski glas u Mariji".........	5
IV. " -"- :	"Marija baš sada treba ljudska srca"	7
BOŽIĆ:	"Marijina uspavanka".....................	9
Ned.iza Božića:	"Marija prima svoj Božićni poklon"	11
Ime Isusovo:	"Njegovo Ime mnogo znači za Mariju"...	13
Sveta Obitelj:	"Marija nam šapće male tajne".......	15
II.ned. po Bog.:	"Muževi i žene,pouzdajte se u Mariju".........................	17
III.ned.po Bog.:	"Marija će ići s nama do ispovjedaonice".........................	19
IV.ned. po Bog.:	"Marija će utišati naše srce".....	21
V. ned. po Bog.:	"Marija je znala,da to ne mogu biti ljudi".........................	23
VI.ned. po Bog.:	"Marija i lukavstvo đavla"........	25
Sedamdesetnica:	"Marija i dobri razbojnik".........	27
Šestdesetnica:	"Marija je mnoge privela k Isusu"...	29
Pedesetnica:	"Putovanje u Jeruzalem s Marijom".....	31
I. ned. Korizme:	"Marija satire glavu zmiji"........	33
II. " Korizme:	"Dobro je biti s Isusom"...........	35
III." Korizme:	"Marija i Isus".....................	37
IV. " Korizme:	"Marija i mi"........................	39
Nedjelja Muke:	"Bez Marije nismo Božji".............	41
USKRS:	"Uskrs - Marijina pobjeda".................	43
Bijela nedjelja:	"Marija otvara svetohranište".....	45
II. ned. po Uskrsu:	"Ne poznaju Mariju".............	46
III. " po Uskrsu:	"Povratak k Mariji".............	48
IV. ned. po Uskrsu:	"Snaga Istine".	50
V. ned. po Uskrsu:	"Katolički svećenik i Marija"..	52
Nedjelja iza Uzašašća:	"Marija vodi k Duhu Svetom"	54
DUHOVI:	"Marija kida zastor".........................	55
Nedjelja Presv.Trojstva:	"Marijin zagovor".........	57
II. ned. po Duh.:	"Marija blizu Svetohraništa"...	59
III. ned. po Duh.:	"Pokajanje".....................	61
IV. ned. po Duh.:	"Marija očekuje našu hrabrost"	63
V. ned. po Duh.:	"Nepravednost svijeta"..........	65
VI. ned. po Duh.:	"Marija je samo u Crkvi".......	67

			Str.
VII.	ned.po Duh.:	"Ukradena Marija"	69
VIII.	ned.po Duh.:	"Počni ljubiti Mariju!"	71
IX.	ned.po Duh.:	"Ustupci"	72
X.	ned.po Duh.:	"Čas smrti"	74
XI.	ned.po Duh.:	"Sve za Mariju"	76
XII.	ned.po Duh.:	"Dodir s Bogom"	78
XIII.	ned.po Duh.:	"Važnost Marijina"	79
XIV.	ned.po Duh.:	"Nebo i pakao"	81
XV.	ned.po Duh.:	"Naša Marija"	83
XVI.	ned.po Duh.:	"Bez sablazni"	85
XVII.	ned.po Duh.:	"Nema Djevice"	87
XVIII.	ned.po Duh.:	"Činiti nemoguće"	89
XIX.	ned.po Duh.:	"Dostojni po Mariji"	91
XX.	ned.po Duh.:	"Opet u Kani"	93
XXI.	ned.po Duh.:	"Ti, luđače!"	95
XXII.	ned.po Duh.:	"Vječnost s Marijom"	97
XXIII.	ned.po Duh.:	"Neposredni Posrednik"	99
XXIV.	ned.po Duh.:	"Smrt Marijina"	101
Sadržaj			I

====°°°°====

I. nedjelja Došašća

Kad se ovo počne dogadjati, ohrabrite se i dignite svoje glave,jer se približuje vaš otkup./Lk.21,28/

MARIJA NAS VODI K BETLEHEMU

Uvijek stara,uvijek nova,Katolička Crkva počinje danas opet jednu godinu. Obučena u ljubičasto,Kristova Crkva opet počinje sjajnu i važnu ulogu,koju ima na zemlji: voditi ljude k Bogu. Nikakav drugi cilj nema,nego da Bog i čovjek budu prijatelji. Jedina joj je svrha,da ljudi iza smrti mogu ući u nebo.

Da bi ljudi mogli postići nebo,Crkva danas govori riječi Isusove,da će svijet jednoga dana svršiti sa strahovitim opustošenjem u prirodi,te da će Krist sam doći suditi svijetu "sa velikom moći i veličanstvom".

Katolička Crkva nema vremena za šalu i varanje. Ne će ona ispustiti nijednu Kristovu poruku,baš kad bi tim pomogla i sebi. Ne će ona dopustiti da ljudske savjesti žive u uvjerenju kako je sve u redu,a zapravo nije. Ne će preći olako preko povrede morala radi brojčane nadmoći. Katolička Crkva misli na način kako je Krist mislio,propovijeda što je On govorio,naučava što je On zapovjedio. Tako i u ovaj dan - koji je prvi u njezinom kalendaru - opominje čovjeka na konac svijeta; opominje ga da se približuje njegov posebni sud,a i opći sud; opominje ga da u onaj zadnji čas ne će biti druge mogućnosti osim neba i pakla i da zato treba sada napraviti izbor.

Ne možemo pomoći onima ,koji se boje zbog značenja strašnih riječi strave izrečenih u evandjeoskoj opomeni: mi takodjer drhćemo kad ih čujemo. Znamo,da će Isus doći kao vrhovni sudac,koji od svakoga očekuje da mu otkrije svoju dušu,te da ga zauvijek opredijeli na svoju desnu ili na svoju lijevu stranu. Tada će biti prekasno mijenjati svoj stav,prekasno za prekid,za odlaganje i za žalbu.Baš tada ćemo morati izabrati kakva će nam biti vječnost.

No,kako je sa sadašnjim časom! U ovo vrijeme - sada - nije prekasno. Još imamo vremena da potvrdimo svoju odanost prema Bogu. Još posjedujemo snagu,da slomimo okove, koji nas vežu uz loše stvari. Zar ne čujemo riječi nade i ohrabrenja,koje tako iznenada prodiru na to područje spasonosnog straha! "Kad se ovo počne dogadjati,ohrabrite se i dignite svoje glave,jer se približuje vaš otkup." Da,ima razloga za tu neobičnost na prelomu stvaranja! Otkupljenje se vaše približuje. Isus,Sin Božji je na putu da donese pravednicima što im je obećao - spasenje!

Čitav niz godina prije,u zoru stvaranja,Adam i Eva su prekršili Božju zapovijed. Njihovim potezom pokolebala se moralna struktura čitavog svemira, a čovječanstvo je po prvi puta okusilo grijeh i njegovu prazninu. Ali Bog je obećao čovjeku Nekoga,tko će ga otkupiti iz njegove bijede i grijeha. Nekoga,tko će mu opet otvoriti ulaz u vječnu slavu.Danas drevni,uzbudjeni glas Katoličke Crkve zvoni da obznani

čovječanstvu da je Bog iskupio svoje obećanje i da Otkupitelj ljudi nije daleko.

Crkva ne će nikada dati da se slavi kakav svečani dan, dok se najprije nije za njega pripravila doličnim svetkovanjem. Na ovu prvu nedjelju Adventa, Crkva nas s najvećom brigom pripravlja za radosne dane Betlehema i pretječe svoju besmrtnu svečanost Božića sa naglašenim riječima nade i duboke težnje: "Ohrabrite se i dignite svoje glave." A zašto? "Jer se približuje vaš otkup."

Crkva započinje svoju godinu tajnom Otkupljenja. Život, koji je imao svoj početak u neokaljanom krilu djevice Marije, Život, koji je našao svoje jasle u goloj judejskoj spilji, a svoj smrtni krevet na križu - taj Život postaje bit svega učenja Crkve i njezine godine. Danas Crkva upravo viče, da dolazi On: Krist Isus, Gospod, Bog s nama.

Betlehemska je spilja vrlo neznatno mjesto. Da bude blizu jaslica, čovjek mora biti dosta velik da postane malen. Začudo, čovjek nalazi da je to teško, pa i ako je to Dijete Bog. Evo, zašto Katolička Crkva tako mnogo unaprijed najavljuje Njegov dolazak. Zna, da ima posla s rasom, koja je pokvarena, s ljudima koji se sebično od vremena do vremena klanjaju svojim bogovima. Crkva ne može zaboraviti katastrofu Edena i zna vrlo dobro da će ljudska ljubav i klanjanje u Betlehemu biti pogrešno, dok god se ljudi ne pripreme da ljube i da se klanjaju.

Dosljedno, Crkva sa svečanošću koja je jednaka božićnoj, poduzima ovaj period pripreme. Oblači se u ljubičasto i poziva svoje članove na pokoru i molitvu. Crkva pozna narav čovjeka i njegove sklonosti; zna za njegov zamagljeni um i za slabost volje; vidjela je ponor u koji čovjek može pasti. Zbog toga Crkva nastoji da mu pruži vremena da se pripravi za dolazak Svetog Pomazanika Božjeg. Božićnim danom, volja u čovjeku da prekrši Božju volju, mora biti skršena. Kako bi drukčije andjeli mogli pjevati?

Ako nikad prije nismo poznavali Krista, našeg Boga, naučimo se upoznati Ga u danima koji slijede. Je li nam teško upoznati Isusa? Recimo to Mariji. Približimo se Njoj ovog prvog dana crkvene godine i zamolimo je neka nam pripovijeda o svojem Božićnom Djetetu. Zamolimo Mariju da nam kaže što zna o Isusu. Djevica će biti sretna da i mi s Njom prošećemo do Betlehema. A na putu će nas postepeno prožeti osjećaj čudjenja. Marija će nam otkriti stvari, koje prije nismo znali. Iz Njezinog će srca probijati najdivnija priča, što smo je ikada čuli.

Ona će nam pričati o Arkandjelu Gabrijelu i Navještenju, o Duhu Svetom i o začeću Njezinog Djeteta, o mjesecima koje je provela kao svetohranište nerodjenog Krista, o svojem zanosu na prve pokrete Božjeg Sina u Njoj. Tiho ćemo ići kraj djevice Marije, katkada ćemo stati i zagledati joj se u oči. U njima ćemo vidjeti nebo, možda nebo o kojem prije nismo ništa znali. Tada ćemo shvatiti koliko je Marija naša Majka i Majka našega Boga. Doći ćemo do spoznaje da nas Marija može mnogo toga naučiti o vječnim stvarnostima. Na svojem divnom putu, Ona će nas voditi kroz Palestinu i u Betlehem. Provesti nas kroz jedejske brežuljke i do spilje. Ondje će nam pokazati andjele, nebo i ponoćnu zvijezdu. Pokazat će nam male jaslice - - i Boga.

"Ohrabrite se i dignite svoje glave, jer se približuje vaš otkup." To je uzvik Katoličke Crkve danas. Ne zov na tužne buduće dane; ne zov na sumoran život, koji zamračuje duh; ne zov da napustimo svako veselje življenja. Nego zov koji govori ljudima, da je njihov Bog, Krist, blizu i da se svi moraju pripremiti za taj dan.

To je danas glas Marijine Crkve, koji pruža ushićenje a ne tugu, glas divne nade, a ne jadnog očaja; glas koji pokazuje čovječanstvu da gleda gore a ne dolje; koji ga potiče da digne srce i dušu prema nebu, jer dolazi Krist Gospodin i otkupljenje je blizu. On dolazi - da, dolazi, ali kroz Mariju. Kad dodje na zemlju na Božić, Isus će donijeti sa sobom nježni dašak najplemenitije nebeske Gospe. Amen.

o o o

II. nedjelja Došašća

Jesi li ti onaj, koji ima doći ili da čekamo drugoga?/Mt. 11, 3/

MARIJA IMA ONOGA KOGA MI TRAŽIMO

Polako, lagano, dostojanstveno - kroz Palestinu na popis pučanstva - evo, putuje danas Blažena Gospa noseći u svojoj neokaljanoj duši kalež pun ljubavi, osjećajući u svojem neoskvrnjenom biću nježne kucaje srca nerodjenog Boga.

S Njom je Josip, čija je uloga - premda odgovorna i teška - ipak bila izvedena s lakoćom, jer on ljubi. Na putu prema Betlehemu često je Josip morao prihvatiti Marijinu ruku, pomoći joj preko strmih prelaza, pridržati je duž prašnjavih staza. Mora da je bio veseo, što ima sreću služiti Mariji - - Gospi, koju će jednog dana tako mnogi u svijetu ljubiti.

Na putu je od vremena do vremena medju njima vladala duboka šutnja - časovi kad nitko nije govorio, a svatko mislio na svoje odredjenje. Ti časovi tišine nisu bili nešto nenaravno, ne treba im nikakvo objašnjenje; nisu to bili časovi zabune. Josip se u misli bavio svojom posebnom ulogom. Bio je čovjek od Boga predpostavljen mnogim ljudima da čuva, štiti i brani Djevicu Mariju. Marija se pak dražesno kretala cestama palestinskim, ali Njezino je srce mirnom otmjenošću klizilo nebeskim stazama. U noćnoj samoći Njezina je duša već mogla nazrijeti Božićnu zvijezdu; možda je već vidjela pastire i mudrace iz daleka. Znala je da je Ona medjuigra nebeskog davanja i obogaćenja svijeta. Razmišljala je o toj divnoj istini i ozbiljno se pripremala za dolazak svog Djeteta.

Svega za par sedmica mi ćemo slaviti rodjendan Boga - Djeteta nebeskih dvora - Djeteta božanskog, koje će napustiti sjaj vječnog života, da se nastani za kratko vrijeme medju nama na zemlji. Doći će sa svom ljepotom djetinjstva, sa slatkim licem i djetinjim smješkom, sa nježnim, malim ručicama bespomoćnim u ljudskoj naravi kakva je Njegova, ali svemožnim u božanstvu. Doći će da mi možemo imati nebo, da mi možemo gledati Boga zauvijek. Doći će da boravi medju nama i načini nas odanom djecom svog Oca.

U drugoj smo nedjelji Adventa. Kakvu smo pripravu do sad izvršili za siguran dolazak djeteta Krista? Mislimo li

o Njemu, kao što bismo mislili o vlastitom djetetu? Jesmo li smišljali ove dane - kao što bismo smišljali za rodjendan vlastite bebe - sitne pojedinosti, koje će dodati malo radosti za rodjendan Isusov? Kao što dajemo svojem mališanu, hoćemo li dati Djetetu Isusu poklon, darujući Mu svoje srce? Jedna je sedmica već prošla. Jesmo li mi, katolici, sljedbenici Krista Svemogućega, učinili išta kao pripravu za Božić?
Zar su se naše misli kretale samo oko božićnog drvca, oko ukrasa i lameta, zapaljenih svijećica, ručka, darova i materijalnog veselja? Koliki su od nas stvarno spoznali pravo značenje Božića i kroz ovo vrijeme primili Našeg Gospodina u sv. Pričesti? To je preteško? Mnoge su stvari važnije od Isusa? Kako će proći ovaj tjedan? Hoćemo li izvršiti koji novi čin pokajanja- ili izmoliti koju posebnu molitvu?

Zar ćemo produžiti svojim utrtim stazama i ne učiniti ništa za rodjendan svoga Kralja? Zar ćemo dopustiti da božićno doba dodje i prodje i ostati nezainteresirani? Ne ćemo li biti uvrijedjeni - mi koji tako malo mislimo na Isusa da mu dolazimo samo jedamput na godinu - ako na Božić ne bude nikakvog dara, nikakvog spomena ljubavi, nikakve čestitke? Kako bi bilo osjećati se tako nevoljenim? A kako se mora Spasitelj osjećati, ne ljubljen od nas, koji mu ne ćemo ništa dati za Božić?

"Jesi li ti onaj, koji ima doći ili da čekamo drugoga?" Ivan Krstitelj, glasnik našeg Gospodina, bio je zatvoren. Desilo se to malo prije javnog djelovanja Isusova. Da bi njegovi učenici mogli biti sigurni da je Isus obećani Mesija, Krstitelj ih šalje k Isusu da Ga pitaju, je li On Krist.
Slušajte odgovor Kristov! "Idite i javite Ivanu što ste vidjeli i čuli: slijepi vide, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda Evandjelje." Gospodin im je jednostavno rekao da paze na čudesa, koja je činio. Ona su bila Njegov odgovor. Nije trebalo objašnjavanja riječima.

"Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili da čekamo drugoga?" Tu smo, svega nekoliko tjedana pred Božićem. Bilo bi dobro da se pitamo da li mi stvarno čekamo Isusa. Ili čekamo drugoga? Da li ozbiljno želimo da Dijete Isus ima vlast nad našim srcem? Znamo li što ta vlast uključuje? Ili je to možda zbrka: pa mi i predobro razumijemo važnost Kristova monopola nad našim srcem, zar ne?

Ako zbilja tražimo Isusa, a ne drugoga nekoga, tada ne možemo dalje ostati ravnodušni kao do sada, mirni, zadovoljni s našim duhovnim stanjem. Vlast Kristova nad našim srcem znači da moramo ustati, trgnuti se iz letargije koja nas steže, i iznova započeti borbu za deset zapovijedi. Iznad svega, to znači povratak na bojište vjernosti, na kojem još jedamput počinje borba protiv naših vlastitih povreda moralnog reda.

Tada naš katolički vjerski život ne će biti prolazni osjećaj, prilagodjen samo našem nestalnom okviru mišljenja; ne će biti slabi poticaj, predmet našeg sadašnjeg hira, niti čisto osjetno oduševljenje kod primanja sakramenata. Ne, nego će značiti ispunjavanje teških dužnosti, ozbiljnih zadataka, jer to Isus želi. A želi ne zbog teškoća koje su s tim povezane, nego jer nas takvo ispunjavanje vodi u nebo.

Pomislite opet na Mariju i Josipa,kako idu kroz Palestinu i razmišljaju da im je izvor na nebu,da igraju svoju ulogu u velikoj zemaljskoj drami i gledaju s čudjenjem na svoju prednost. Vjerujte,da nas Marija zove da putujemo s Njom do Betlehema. Hoćemo li prihvatiti poziv? Znamo što to znači! Odreći se osoba,mjesta,stvari koje nas dijele od Nje. To znači poljeći napastima i na kraju stići u Betlehem i u nebo.

Ako želimo doći bliže k Isusu,ako želimo nebesku nagradu,tada moramo ukloniti iz sebe korijen grijeha. Ako želimo ići s Marijom po stazama koje vode u Betlehem za dolazeće Božićno jutro,tada moramo napustiti prigode koje nas vode u zlo. Marija se okreće prema nama. Doziva nas ženstvenom milinom da podjemo s Njom. Želi da budemo prisutni - srcem i dušom - kad se rodi Njezino Dijete. Želi da budemo s Njom tada,da ostavimo prošlost i ostanemo blizu Nje.

Razmišljajte,kako je divna ta prednost: putovati tako blizu uz tako ljubljenu Gospu! Slušajte Njezin glas,dok nježno pita: "Tražite li drugoga?" Marija posjeduje Onoga, koga mi tražimo - nerodjeno Djetešce,Boga s nebesa,Dječaka, Krista Sina Božjeg. Dodjite k Mariji i nikad,nikad više nemojte ostaviti Isusa ili Mariju. Amen.

\+ +
\+

III. nedjelja Došašća

Medju vama stoji koga vi ne znate./Iv.1,26/

BETLEHEMSKI GLAS U MARIJI

Dijete Isus nije daleko. Kroz nekoliko dana On će doći,doći usred tišine božićne noći. Opet će biti smješten u jasle,na koje se već davno prije privikao. Gledat će svoju Majku Mariju po prvi puta kao Njezin Sin.

Samo zbog jednoga dolazi Isus i to zbog nas,koji smo posinjena djeca Njegovog vječnog Oca, djeca predivno stvorena,izdanci koji su odredjeni za život bez kraja. Samo zbog nas On dolazi,da nas - posredstvom svoje zadivljujuće ljudske pojave - vrati natrag Bogu,koji nas je stvorio i moralnim načelima toga Boga. Novorodjeno Dijete će znati za Adama. Ono će znati i za Evu,takodjer. Ono će se sjećati edenskog vrta i svega što se ondje dogodilo. Dijete - tako mnogo dano na raspolaganje ljudima-stvorovima,ali Ono će znati sve.

Sin Božji će znati da ljudska slabost nije svršila u raju nego zapravo počela. Iz svog slamnatog ležaja,On će gledati natrag kroz vjekove ljudskih zabluda,koje su se desile sve tamo od prvog Badnjaka i odlučiti da bude medju ljudima još jedanput kao Dijete - samo ako im to može pomoći da Ga više upoznaju. Sa svoje strane On će učiniti sve što Otac nebeski očekuje od Njega,jer On dobro pozna Njegovu djecu i zna da Ga puno trebaju. Njegova djeca! Kako slabo su upoznali tog malog Boga,svog Spasitelja. Kako malo su se trudili da Ga upoznaju. "Medju vama stoji koga vi ne znate." Te riječi Ivana Krstitelja odjekuju Crkvom na ovu,treću nedjelju Adventa. One su tako strašno istinite obzirom na

mnoge od nas. Kroz čitav naš život kraj nas je stajao Netko, koga smo tako slabo poznali. A ta je osoba Isus.

Nismo mnogo sati proboravili na zemlji, kad smo po spasonosnoj krsnoj vodi primili milost Božju. Ništa se nismo trebali truditi oko tog dara. Onda je iz naše duše bila izbrisana ljaga, koja progoni Adamovo potomstvo i to bez našeg znanja. Onoga dana - još smo bili sitno dijete - stajao je kraj nas Netko, koga nismo poznavali - Isus, posredstvom svog sakramenta. Naravno, nije naša krivnja što Ga nismo znali. Nikakva osobna krivnja, odgovornost. Ljudski je bilo nemoguće znati bilo što.

Zatim je došlo primanje drugog sakramenta Kristovog, pokore - i od tog časa nismo se više mogli braniti nepovredivošću od grijeha. Naša prva ispovijed je bila znak da unaprijed sve do smrti vlada ratno stanje između naše duše i snaga pakla, koje će se upirati da je dobiju. Došli su drugi sakramenti - naša prva Pričest, kad smo po prvi puta primili Utjelovljenog Boga; potvrda, kad smo ubrojeni u redove boraca; bolesničko pomazanje, možda, kad smo bili ozbiljno bolesni; ženidba, kad ste otišli držeći ruku i srce ljubljene osobe.

Kroz sve godine, kod svih dodira sa sakramentima jedva da smo i pokušali produbiti naše znanje o Isusu, ili uopće nismo ni pokušali. Krstitelj kaže: "Koga vi ne znate." - ne dopuštajući očito nikakvo izvlačenje. Krist kaže: "Tko nije sa mnom, protiv mene je." Teško ja mlakoj duši da ostane mlaka. Nemar za duhovni napredak rezultira u nazadovanje a ne u statičnost. Sveci se radjaju u času svoje odluke da duhovno napreduju; grešnici u času kad odlučuju da ne će ništa odlučiti. Možemo promotriti svoj vlastiti život i prosuditi da li smo povećavali svoje znanje o Isusu kako su godine prolazile. Da li smo Ga stvarno poznavali u prošlosti? Da li Ga dostojno poznamo danas?

Mala djeca to uče u svojim ranim godinama na vjeronauku. Pamte to. Njihovi glasovi postaju gotovo kao jedan, a njihovo ponavljanje slično pjesmi: "Zašto smo na svijetu?" pita katekizam, a mališi odgovaraju: "Da Boga spoznamo, ljubimo, služimo i tako u nebo dodjemo." To pitanje i odgovor sadržaj su prve lekcije iz katekizma; a ipak od svih vjerskih istina koje su sažeto rečene na slijedećim stranicama, nijedna nije važnija, nijedna shvatljivija, nijedna od tako životne važnosti za naš vječni spas kao odgovor na riječi: "Zašto smo na svijetu?"

Bog me stvorio da Ga spoznam. To je prvotni razlog mog opstanka na zemlji. Ako Ga poznam onda ću Ga i ljubiti; Ako Ga ljubim služit ću Mu, jer Njemu služiti je čin ljubavi a ne sile; a ako Mu služim u ovom životu, bit ću sretan s Njim zauvijek u budućem. Naša vječna sreća, prema tome, ovisi o veličini naše spoznaje Boga. Evo, Ivan nam Krstitelj danas doziva u pamet: "Medju vama stoji koga vi ne znate."

Da bismo popravili propuste prošlosti, nema boljeg puta nego zdušno iskoristiti prigode, koje nam Bog daje u sadašnjosti i budućnosti. Prva prigoda koju nam nebo nudja da upoznamo Boga s poštovanjem i brižno, jest Božić. Zvijezda koja je vodila mudrace baš sada ostavlja na nebu svoj svijetli trag. Daleko, daleko odavde, andjeli se skupljaju da ponovno otpjevaju svoju pjesmu mira, radosti i ljubavi. Nebo, sa jakom pomoći milijarda svojih dičnih svetaca, priprema se za taj neobični Božji dolazak na zemlju. Vječnost se trudi da pokloni vremenu svoj besmrtni i vječni Dar. Bog će postati čovjek. Nebo će se početi ostvari-

vati u Betlehemu. Marija će postati Djevica Majka - nešto bez premca prije i poslije. Božić će biti rodjendan Kralja kraljeva.

Ako iskreno želimo upoznati Boga, ako nam se naše lično znanje o Njemu čini nedostatnim, ako Ga želimo d-obro upoznati, zašto ne bismo pošli k jednoj osobi, koja poznaje Božjeg Sina s dubokom povjerljivošću: k Blaženoj Djevici Mariji. Zašto ne bismo razgovarali s Marijom na samo i objasnili Joj našu čežnju i ambiciju. Rekli Joj da naš život do sada nije bio ono, što je trebao biti, jer nismo poznavali Njezina Sina. Recimo Joj da želimo Krista bolje poznavati. R azveselit ćemo Njezino srce, jer i ono je ljudsko.

Marija nam ne će stavljati pitanja. Reći će nam što znači živjeti vječno s andjelima, što znači imati Boga u svojem djevičanskom tijelu; prišapnut će nam tajne svoga neba i pokazati nam kako možemo postići nebo ovdje na zemlji. Marija će nas napuniti radošću nad molitvom i razmatranjem, uvjerit će nas, da kad bismo zbilja poznavali Njezino Dijete - ne bismo više željeli kršiti Njegovih nekoliko zapovijedi. . Marija će nam dati da okusimo posebnu radost, koja izvire iz potpunog poznavanja Isusa, dat će da naše duše budu zarobljene od Njegove božanske svemoćne snage, a mi ćemo se sami odreći osoba, mjesta, stvari, koje nam donose samo muku, koje nam oduzimlju što tražimo: poznavanje Betlehemskog Djeteta.

Podjite k Djevici Mariji u ovaj dan, koji je tako blizu Božiću. Osvježite se napitkom sa tako čistog izvora. Tada će rastresenost uslijed ljudskih glasova nestati iz nas, a mi ćemo postati sposobni da slušamo glas Betlehemski u Njoj. Amen.

\+ \+

\+

IV. nedjelja Došašća

I svi će ljudi vidjeti spas Božji. /Lk. 3, 6/

MARIJA BAŠ SADA TREBA LJUDSKA SRCA

Liturgijski period pripreme za Božić je gotovo prošao. Dani su prolazili u ovih nekoliko posljednjih sedmica, koje bi bile najrazboritije utrošene u pripremama za dolazak Sina Božjeg na zemlju. Srca, koja su u prošlosti hlepila za nedopuštenim stvarima mogu sada biti očišćena od takve nedozvoljene ljubavi; duše koje su čeznule za svjetskim stvarima mogu se dignuti do promatranja veselja za božanskim; uspomene koje su nas vezale za zemaljštinu mogu ustupiti svoje mjesto očekivanju rodjenja Božjeg Sina.

Nebo, kuća čudesa i dom vječnih divota, će kapitulirati. Bog Otac će iskupiti svoje obećanje dano duga stoljeća prije. Sin Božji, vječni, božanski, obući će se u vidljivi lik stvorenog čovjeka. Bog Duh Sveti će to izvesti po ženi Neokaljano začetoj. Andjeli, inače tako bliski zapanjujućoj snazi Boga, drhću na pomisao takve ljubavi i poniženja. Čitavo nebo s veličanstvom očekuje svoju neizmjerno dramatičnu ulogu.

U Palestini se desilo da su se Josip i njegova zaručena žena približavali Betlehemu. Bog se spremao kroz veličanstvo svoga neba, a Marija i Josip su bili orudje u Njegovoj stvaralačkoj ruci. Te dvije duše, sa sud-binom čitavog čovječanstva u svojem srcu, pobožno su molile na putu. Josip je molio da bude vjeran čuvar, kakav je pod svaku cijenu morao biti. Marija je

molila kako možda nije molila nikad prije. I Zamislite.Z-amislite si opet onaj divni dan u Judeji; dan u koji je andjeo Gospodnji ostavio nebo i sa zadatkom povjerenim od vječne ruke Boga Oca,došao u zemlju na Istoku,te se pojavio pred Djevicom u molitvi."Zdravo,milosti puna",rekao je andjeo. Marija se prepala,ali ju je andjeo umirio; Marija je pitala, a andjeo je objašnjavao;Marija je pristala i Duh Sveti je sašao nad Nju. Isus,jedinorodjeni Sin Božji,počeo je živjeti - počeo je živjeti u ljudskom svetištu svoje Majke,u svetohraništu blagoslovljenom po prisustvu božanske milosti sve tamo od prvog časa Njezinog opstanka.

Mnogo je dana prošlo od tog divnog susreta Marije s arkandjelom Božjim. Marija je sad bila na putu prema Betlehemu. To su sad bili posljednji sati mnogih mjeseci kroz koje je Marija živjela s Bogom u sebi. One sitne ručice,koje će se kasnije raširiti na blagoslov.Ono sitno srce - tako malo i skriveno sada - srce koje će jednog dana postati tako veliko da će obuhvatiti cijeli svijet,srce koje će jednog dana ležati otvoreno na Golgoti, dajući cijelom čovječanstvu da vidi Njegovu ljubav! Evo,prije nego je Betlehem uopće došao,Marija je proživljavala vječnost s Bogom. Taj glas u Njezinom najnutarnjijem biću! To je bio glas Isusa Sina Božjega - glas koji će u budućnosti odjekivati jeruzalemskim hramom,glas koji će ječati duž cesta po Judeji,glas koji će jednog dana vikati za vodom na križu.

Danas,medjutim,Marija se nije neposredno pripravljala za križ. Toga se dana Marija pripravljala za kolijevku u koju će smjestiti svoje Dijete,koje je na putu. Znala je da će to biti u Betlehemu,jer je prorok Miheja prorekao: "I ti,Betleheme,Efrata,malem si medju tisućama Judinim,ali iz tebe će izaći vodja, koji će upravljati narodom mojim Izraelom." Imala je Ona to na pameti,kad se s Josipom približavala gradu proročanstva.

Divno je biti majka ljudskog čeda,ali Marija je bila Majka Sina Božjega. Ona Ga je dala da se rodi u Betlehemu Judinu,a iza toga svim ljudima da se rodi u Betlehemu njihovih srdaca. Marija je bila kadra,da Ga drži na svojim rukama,miluje i grli; ali i svi ljudi takodjer, mogu Ga ljuljati u kolijevci svoga srca i grliti Ga svojom ljubavlju. Marija mu je uskoro mogla šaptati u njegovo malo uho i uljepšavati Njegov dječji život uspavankama;ali i svi ljudi takodjer,mogu se od tog vremena razgovarati s Njim u molitvi i pjevati Mu himne molbe i poklona. Marija Ga je mogla podučavati kako da moli svoje dječje molitvice,a Krist će jednoga dana podučavati apostole kako se moli. Marija Mu je mogla dati ljudski život,a Isus će donijeti svim ljudima božanski život. Marija Ga je hranila tjelesnom hranom,a Isus će čudotvorno okrepljivati ljude svojim vlastitim Tijelom i Krvlju. Marija Ga je prikazala u kolijevci,a Isus će prikazati Nju i cijelo čovječanstvo na križu. Zaista, "svi će ljudi vidjeti spas Božji".

Da,Marija je znala da je Ona prvi Kristofor,a takodjer i da je ljudski posrednik preko kojega Krist dolazi svim ljudima. Ona je rodila Spasitelja obećanog čovjeku. Maleno Biće u Njezinom neokaljanom biću će naknaditi za Adamov prestup i ponovno otvoriti put k čovjekovoj vječnoj sreći.On će počinuti u betlehemskim jaslicama i "svi će ljudi vidjeti spas Božji". Sveci i grešnici, dobri i zli,nevini i krivci vidjet će Krista koji dolazi da bude njihovo spasenje. Ali,hoće li Ga svi ljudi primiti? Marija je znala odgovor: neki da,a neki ne.

Neki će ostaviti svoje mreže i poći za Njim,drugi će Ga prezreti. Neki će se pokajati kao jednom Magdalena i posvetiti svoj život ljubavi prema Isusu,drugi će okorjeti i proslijediti lošim stazama ne misleći na Njegovu dobrotu. Neki će pobijediti opasnosti i histeriju amfiteatra;drugi će Ga izdati poljupcem.

Neki će pokazati svoju odvažnost mučeničkom krunom da zapečate svoju vjeru u Njega, drugi će zloupotrebiti svoju zakonsku moć da Ga osude. Neki će proklinjati Krista i odbaciti Ga, drugi će blagoslivati dan u koji se rodio. Neki će Ga mučiti i ubiti, da mogu nastaviti sebičnim životom, drugi će biti mučeni i umirati za Njega, da bi Isus i njegova načela živjela.

Napokon, nitko nije mogao proći mimo Njega. To je i danas istina. Niti mi Ga ne možemo ignorirati. Moramo biti za Njega ili protiv Njega. Posebno za nas, za katolike, ima samo jedan put: biti za Njega. Ali biti za Njega uvijek. Polovičnost nije dosta. To Krista vrijedja. On hoće da znamo da nije lako umrijeti na križu, niti je ugodno roditi se u spilji i ležati u jaslama. Hoće da shvatimo kako je veliko poniženje za Boga uzeti na se ljudsku narav. Hoće da spoznamo da nas On ljubi stvarnom ljubavlju, da dolazi radi spasenja naše duše, da hoće sve to proći radi nas, samo ako smo spremni da Ga za uzvrat ljubimo. Naravno, to znači odreći se svjetske ljubavi, koja vrijedja Njegovo srce. A što nam je takva ljubav donijela u prošlosti? Ništa, nego prazninu, grižnju savjesti i duboku žalost.

Samo nekoliko sati je daleko Božić, kad "će svi ljudi vidjeti spas Božji". Marija treba pomoći i nježnosti ljudskih srdaca baš sada, jer uskoro će postati majka. Znamo, da je nedugo prije toga, Josip uzalud kucao na vrata Betlemićana i Marija je bila prisiljena stisnuti se medju grube brežuljke Judeje. Baš sada možemo olakšati položaj Marijin, ako idemo kraj Nje, držimo Je za ruku i s poštovanjem je pratimo kroz polja Obećane zemlje k spilji Njezinog Obećanog Sina. Amen.

% %
%

Božić

Slava Bogu na visini, i na zemlji mir ljudima dobre volje. /Lk. 2,14/

MARIJINA USPAVANKA

Nije li Betlehem mjesto gdje smo prvi put čuli pjesmu andjela? Nije li ljubav unijela tu pjesmu u čarni ponoćni zrak? "Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje". Desilo se u Betlehemu pod blistavim zvijezdama koje stanuju s Bogom, da je čovjek jednom čuo andjele kako pjevaju i ustanovio da Bog donosi mir.

Ovo je jedinstveni dan, najčarobniji dan katoličke liturgije. Ovo je rodjendan Kralja. Danas vidimo dodir Božji, dodir presame Božje ruke; vidimo divni sjaj neba tako nenamješteno prenesen u malu judejsku spilju. Božić nam donosi andjeoske korove i glazbu sa Božjeg srca. Donosi nam prostu jednostavnost pastira i stvara melodiju ljudskih srdaca. Danas smo opet sve ugledali pomladjeno, a malu djecu u svijetu snova, koji je još jedanput postao istinit.

Svaka riječ Božićnog Evadjelja je dragocjena. Svaka rečenica, svaka fraza budi uspomene na čudo, koje smo prije vidjeli; a ipak ništa nije opet tako novo kao dolazak Sina Božjeg na zemlju. Galileja, Nazaret i Betlehem! Kakva toplina, kakav osjećaj u njihovu zvuku! Pa August sa svojim popisom I Kvirin; pastiri sa svojim stadom; andjeli Gospodnji i njihova jedinstvena poruka; pelene i jaslice - sve to dira naša srca danas i privlači nas bliže k Novorodjenom Bogu.

Ovo je rodjendan Isusov. To je posebno Kristov dan i u našu dušu će probiti pravi smisao božićne pjesme Venite adore-

mus - Dodjite poklonimo se. Dijete, Novorodjenče, bespomoćno leži u jaslicama napunjenim slamom. Ali Dijete Neba; Kralj kraljeva, Sin Svevišnjeg Boga. "Venite adoremus". Naravno da Mu se moramo pokloniti. Moramo Ga obožavati u ovaj Njegov dan. Moramo shvatiti da je Dijete Spasitelj - Bog, Bog zna svo, Bog-čovjek koji sve može.

Prigni se zato danas i pokloni se. Dodjimo bliže k jaslicama ako možemo i vlastitim očima pogledajmo što Djevica Marija daje nama i čitavom svijetu. Pristupite štalici i pogladite ručice Njezinog Djeteta. U tim je ručicama sadržana moć, koja je stvorila svemir, snaga koja je proizvela naše stvaranje. Slušajte male kucaje Djetetova srca i znajte da iz tog srca izvire sveobuhvatna ljubav. Otvorite svoje vlastito usko srce ovog Božića i pustite da ga Dijete Krist preplavi svojom božanskom, privlačnom ljubavlju. Da, otvorimo svoja srca i pustimo da Djevica udje ravno u njih; a zatim je nemojmo nikad svojim vladanjem prisiliti da uzme svoje Dijete i ostavi nas.

U štali u Betlehemu mi smo svijesni ozračja mira: tiho dahće vol, pastiri stoje s darovima u rukama; andjeli se glasaju odozgo; zvijezda sjaji gore na nebu; Josip vjeran svojoj ulozi; Marija je sad Majka Božjeg Sina; A Isus - Mali Bog - Božić - boravi prvi dan medju sinovima ljudskim. Nikakve tuge ni ogorčenja nema tu; nikakve mržnje ni zavisti; nikakve škrtosti ni prevare; nikakve nevjere ni niske izdaje - ne, samo Bog, ljubav i mir. Ljudi dobre volje.

Što drugo bi mogli očekivati da ćemo naći uz Isusa na Božić? Što drugo nego mir, gdje se Isus poštuje kao pravi Bog, gdje ljudska i andjeoska srca posjeduju pravi smisao vrednota. U štalici u Betlehemu nema nijednog od izvještačenih užitaka, koji su se mogli naći u stanovima po Betlehemu one svete noći, nema gorčine i oholosti, koje je zarobila dušu Herodovu.

Zavirite u srce pastira, gledajte njihovu jednostavnost i dobru volju. Njihov se život sastoji od budnosti nad povjerenim stadom. Ni vol ni magarac nisu se plašili da im pridju blizu. Volja je njihova dobra i Bog im je donio mir one božićne noći. Gledajte Josipa kako stoji - kao što muževi običavaju činiti - podalje od kolijevke, ali je jednako tako voli. Sjeća se putovanja kroz Palestinu, doziva si u pamet razgovore s andjelima. Josip je bio muž dobre volje i Bog mu je donio mir one božićne noći. Svrnimo svoje oči lagano prema Mariji. Riječi nam možda ne će biti dostatne.

Marija stoji tu, njezin izgled otkriva dragocjeni nakit njezina djevičanstva; njezine [illegible] su ogledalo u kojem se odražava njezina bezgrešnost. Da, Marija stoji tu, zadovoljna čašću koja se daje Njezinom Božiću; možda već zna da su kraljevi pošli na put da Ga nadju i da Mu se poklone. Marija je dobre volje i Bog Joj je donio mir one božićne noći. Želimo li mi, katolici, pravi mir? To se razumije samo po sebi. Dodjimo zato bliže k Mariji, pristupimo Joj i naučimo se od Nje tajni dobre volje. Jer tada - i samo tada - će ovog Božića kraljevati mir u našoj duši.

Dobra volja znači da se ljudi vraćaju na vjerske temelje i zasnivaju svoj život ne na fino uvijenim riječima zemaljskih diplomata, nego na jednostavnoj i božanskoj diplomaciji Djeteta Isusa, kojom je On na Badnje veče privukao ne samo najljepšu ženu koja je ikad živjela i najboljeg muža kojeg je Bog ikad stvorio, nego i andjele s neba i životinje s polja. Najviše i najniže ne može a da Mu ne pruži utočište. Bili su privučeni k Njemu, jer je Ga Dijete mira, jer je On Knez mira.

Taj blagoslovljeni blagdan Božića je opet jednom s nama, ali u slijedećih nekoliko časova on će proći. To je strašna nepogodnost vremena. Ono nas tako ustrajno lišava najvrednijih

stvari u životu. Neumoljivo će nam uzeti taj božićni dan. Ali ovog časa Isus je tu. On opet vlada u Be-tlehemu Judinu. I premda vrijeme krade dragocjene časove ovoga dana, ono nam nikad ne može oduzeti kraljevstvo Isusovo iz naših srdaca, ako mi to ne ćemo.

Dignimo svoja srca, mi baštinici katolika. Uživajmo u pjesmi andjela i koru nebe-skih glasova. To je naš dan da ljubimo Isusa i držimo Ga u naručju. Prihvati Ga i s boli, ali drži Njegovu ruku. Ljubimo G a kao što ne bismo nikoga drugoga i onda ćemo htjeti držati Njegov zakon. Nema puta k miru u našem osobnom životu, nema s-taze k miru u javnom, ni niti u medjunarodnim odnosima, dok se protivimo svetosti u našoj duši.

Dani će doći i proći. Štefanje, Ivanje, Nevina Dječica zauzet će svoja mjesta u liturgiji božićnog ciklusa. Mudraci će se pojaviti sa Istoka i o-pet se tamo povratiti, a kad oni odu božićni ukrasi će biti skinuti. Jaslice će biti maknute iz svetišta i Crkva će se početi spremati za druge blagdane svoje liturgijske godine. No, Božić ne smije nikad nestati iz svetišta ljudskog srca, jer Dijete Isus mora uvijek tamo ostati. Ako On ostane, onda će ostati i Marija - i Josip, a i pastiri i njihovo stado. Pa i mudraci će se vratiti i ostati ne bojeći se više Heroda. Sa Kristom u svom srcu i Marijom, našim stalnim pratiocem, naša duša će biti neprestani Betlehem. A Betlehem će nam donijeti mir. Nije li Betlehem mjesto, gdje smo prvi puta čuli pjesmu andjela? Nije li Betlehem mjesto, gdje smo prvi puta čuli uspavanku Marijinu? Amen.

& &
&

Nedjelja iza Božića

A tebi će samoj mač probosti dušu. /Lk. 2,35/

MARIJA PRIMA SVOJ BOŽIĆNI POKLON

Četrdeset je dana prošlo otkad su andjeli pjevali o ponoći. Pastiri su se poklonili, mudraci pali ničice, a Marija i Josip su došli u jeruzalemski hram da stave Dijete na ruke starca Simeona, starog svećenika, kome je bilo obećano da ne će umrijeti dok ne vidi Emanuela. Konačno je stigao taj čas. Duh Sveti je održao svoje obećanje. Simeon nije samo vidio, nego i držao Božića iz Betlehema. Duša mu je pjevala: Nunc dimittis - "Sada otpuštaš, Gospodine, slugu svoga po riječi svojoj u miru".

Sve do tog časa Marijino je srce bilo puno radosti, a sad su se tamni oblaci ljudskog straha nadvili nad Njenom dušom, dok je Simeon počeo: "Evo, ovaj je postavljen na propast i uskrsnuće mnogih u Izraelu i za znak, kome će se protiviti. A tebi će samoj mač probosti dušu da se otkriju misli mnogih srdaca."

Iznenada, Marija je bila iz betlehemske idile sa svojom radosti i obdarena vizijom triju križeva,koji kidaju jasnoću golgotskog neba. Divno sjećanje na riječi:"Slava Bogu na visini." bilo je izbrisano proročkim zvukom glasa koji je vikao:"Bože moj,Bože moj,zašto si me ostavio?"

"A tebi će samoj mač probosti dušu." Mač oštriji od bilo kojega, mač koji će proći kroz Njezinu dušu. Marija je znala što je križ,znala je što On znači. Baš,kad je duge mjesece prije toga klečala u molitvi,a Gabrijel govorio svoju poruku,baš tog časa kad je kimnula glavom i rekla:"Neka mi bude po riječi tvojoj" - križ se možda oblikovao u Njezinom duhu,u Njezinom srcu,u Njezinoj nutrini. Njegova je sjena ispunila prostoriju gdje se Ona molila. Već onda je on došao i stavio svoju težinu na Njezina ramena i ostao kroz sve godine,kroz Betlehem,Nazaret,Kalvariju, gdje je Isus umro na tom križu a čitav se svijet rušio oko Nje.

Na prvi mah može izgledati čudno,što u prvoj sedmici po Božiću,današnje Evadjelje iznosi pred nas proroštvo o Kalvariji i križu i oduzima dragoj Mariji kratki rok božićnog veselja.Izvana,Dijete Isus i dalje drži dvor u Betlehemu,a Marija je ljubazna domaćica za ore koji dolaze da vide Njezino Dijete. Ali Evandjelje nas oštro i bez prethodne opomene,odvodi od betlehemske spilje te nas vodi do hrama u Jeruzalemu.Govor o maču koji prolazi kroz Marijinu dušu,dovodi do jačeg izražaja sjenu koja je neprestano lebdjela nad jaslicama. Jer jasle su,sa svim svojim mirom i ljepotom,bile izvor s koje je kasnije potekao križ. I kao obrat,križ će se pojaviti ponovno u svim ljudima koji očekuju jaslice Djeteta Isusa.

Istina,jaslice i križ ne mogu biti uže povezani,nego to dopušta zajedništvo u kojem nam ih Evandjelje opisuje. Slatka opojnost božićne priče jedva je sjela na kršćansku dušu a već se pričinja da se uplićju proročke riječi tragedije,a sjena križa pada preko Betlehema. Ali,to je oduvijek put Isusov. I mora uvijek biti. On smiruje veselje nužnom tugom,i obasjava žalost svetom radošću. I jaslice i križ su znakovi Njegove ljubavi i po Njemu su spojeni u jedno. Jaslice su bile prvo odmaralište živahnog Novorodjenčeta,a križ posljednje u životu.Jaslice su bile zora Kristovog životnog dana na zemlji,a križ njegov suton. Jaslice označuju sliku Marijine prve straže,a križ Njezinu zadnju stražu.

U zasljepljujućem blještavilu dolaska svoga Sina,Marija je bila ponešto zaboravljena na onaj prvi Božić.Ali Marija je to htjela.Na Božić, u betlehemskoj štali,izgleda da Ona ide u pozadinu pred tajanstvenim,dogadjajima,koji je ništa ne mogu smetati u Njezinoj brizi za Božića. Njezino je bilo igrati prisnu ulogu u božićnoj svečanosti,preodredjeni udio u ljudskom otkupljenju. Pa,usprkos svijesti svog odličja u uzvišenim planovima Božjim,lako može biti da se Ona - dok su se prvi posjetioci klanjali Njezinom Djetetu - udaljila u društvu s Josipom da uživa ljudsku utjehu tu usred božanske.

Sada je,medjutim,Bog spominje u Evandjelju i izvodi je na svijetlo dana,da Joj priušti javno štovanje,da joj pokaže znakove Bogolike ljubavi. Ovo je potpuno Marijin dan,jer je tako bliz Božiću,jer je tako bliz Betlehemu,gdje joj je duboka Njezina ljubav prema Bogu,omogućila da bude Majka Njegovoga Sina. Sada Djevica Marija prima svoj božićni poklon. Mi bismo očekivali krunu za Mariju sa svim veseljem i slavom,koju nebo može dati. Mi bismo ovog časa očekivali iznenadne riječi blaženih pohvala za Marijine uši,a ne bi bili iznenadjeni ni Njezinim zanesenjem. Mi bismo očekivali najveću božansku nagradu za Mariju,tako impresivnu da zapanji čovječanstvo.Ali,što mi vidimo i čujemo za Kristovu Majku? Može li sve to stvarno biti istina? Trnova kruna da razdere Njezino čelo! Mač da joj probije dušu! Žalosni drveni križ kao Njezina nagrada!

" A tebi će samoj mač probosti dušu." Marija je povrh svega bila samo čovjek i Njezin prvi, trenutni pokret na te strašne proročke riječi mora da je bila groza. No Duh Sveti je bio ondje. Njegov sveobuhvatni duh prožeo je njezinu dušu. On ju je ojačao; dao joj utjehu, otvorio je nebeska vrata. U taj čas Marija je probila svodove neba, šetala prostranstvima Božjim, vidjela i razumjela možda božanski razlog za sve to. I tako, baš kao što je Marija jednom prije kimnula glavom u prisustvu andjeoskog poslanika Božjeg, tako je učinila i sada .Okrenula se, rekla svoju riječ - i nasmješila se.

To je Marija, naša blažena Majka, morala učiniti. Ona, za koju smo očekivali da će dobiti najveću i najdivniju nagradu od božanske ljubavi, dobila je onu, koju mi stvorovi često smatramo najgorom i najtežom: dobila je križ. Ali baš na taj način Isus pokazuje svoju ljubav: težinom križa na našim ramenima i njegovim nošenjem kroz svijet. Čini se da On šalje križeve u onom stupnju, kojim On nas ljubi i kojim mi katkad Njega ljubimo. Krist je ljubio Mariju više nego ikoga i za uzvrat Marija je dobila dokaz ljubavi: križ u najvišem stupnju.

"A tebi će samoj mač probosti dušu." Da, stvarno je još samo Božić i u zraku se osjeća tanjan iz Betlehema. Andjeli još uvijek pjevaju, a božićna se zvijezda polako pomiče po istočnom nebu. Svijet je u miru i Bog s nebesa leži u jaslicama svojim. Ali proročanstvo križa je tu. Križ je privezan uz jaslice, kako to uvijek mora biti. Marija to zna i odlučuje ići naprijed. Jer, čega da se bojimo? Mača koji probada našu dušu? Trnove krune na svojem čelu? Križa na svojim ramenima? Zar ne želimo biti slični Kristu? Zar ne želimo biti nalik na Njegovu Majku? Zato naprijed bez straha, kao Djevica Marija: križ znači nebo uvijek i zauvijek. Amen.

§ § §

Ime Isusovo

Dadoše mu ime Isus/Lk.2,21/

NJEGOVO IME MNOGO ZNAČI ZA MARIJU

Nesumnjiva je istina da većina od nas dosta često gleda natrag na dane svoga djetinjstva. Možda nas na takvo gledanje natrag vuče život naše vlastite djece danas. Sad su pred nama kako živu u svojem dječjem svijetu, igraju se u zemlji snova, sretni u vrtu svoje skoro bezgranične mašte. U njima mi od vremena do vremena vidimo sebe, dozivamo si u pamet daleke dane prošlih godina, kad ogrtač odgovornosti još nije bio na našim ledjima, a kruta stvarnost boli i nesigurnosti još nije bila naša sudbina. U one dane smo imali majku, a najvjerojatnije i oca; premda ih onda nismo bili kadri cijeniti, znali smo da su oni uvijek uz nas. Danas dorasli do punoljetnosti, sjećamo se nekih dogadjaja našeg djetinjstva, čak iz doba od prije sedme godine. Sada gledamo unatrag i shvaćamo da su nam i otac i majka bili vrlo mladi ljudi. Bili su ondje - uvijek ondje - a mi ipak nemamo o njima nikakvo posebno sjećanje iz njihove mladosti; znamo ih samo kako ih sad znamo, kad je punina životne dobe daleko za njima.

U ono vrijeme, prije nego što smo mogli znati što je dobro a što zlo, naša nam je majka pripovijedala o posebnom Djetetu - Božiću; pričala nam o njegovim malim jaslicama, o andjelima, pastirima i zvijezdi; otvarala naša nježna srca i pričala o Djevici Mariji. Prije nego smo išta mogli razumjeti, naučili smo sa ustiju naše majke povijest Božića i čuli pjesme

božićnog doba. Čuli smo ime Isus prije nego smo znali tko je Isus.

Zatim je došla škola i mi smo postali stariji. Počeli smo tada shvaćati poštovanje,koje su naši roditelji imali prema svetom imenu Isus. Nikada ono nije bilo izgovoreno uzalud:ni u časovima razočaranja,ogorčenja ili srdžbe.Naša glava se s poštovanjem priklanja kod spomena toga svetog imena. Kao djeca smo znali - od naših roditelja - da je Isus sve što znači nešta u životu koji leži pred nama. On je Alfa i Omega,početak i svršetak; naša mlada katolička duša bila je ponosna što smo bili smatrani vrijednima da budemo sljedbenici Njegovog svetog Imena.

Eto,godine su opet prolazile i sad smo dorasli do zrelosti. Još uvijek smo - naravno - bili u školi života,ali bili smo dosta stari te smo znali da su Božje zapovijedi dane za to da ih držimo,a ne da ih bezbrižno kršimo ili preziremo. Danas, ako smo potpuno iskreni sami pred sobom,priznat ćemo da su Deset zapovijedi jedini put u nebo,ali u isto vrijeme da se baš nismo previše trudili da te zapovijedi držimo.

Druga zapovijed Dekaloga je vrlo jednostavna; no pomislimo na nebrigu koju pokazujemo prema Božjem zakonu svojim prekršajima ove zapovijedi. "Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud." Jer evo,jedva što smo se otrgli utjecaju osnovne škole, kad li smo - kao rimokatolici,pazite - zaboravili na sve i poklonili se svijetu. Usprkos poštovanja što smo ga nosili u sebi prema imenu Isus koje smo naučili,mi smo u poslu,školi ili zabavi to zaboravili i počeli grditi Kristovo ime sa strašnom ravnodušnošću. Zašto? Da izmamimo plitki,prazni smijeh kod ljudi.

Mi,katolici,živimo usko povezani s Bogom,ili bi barem tako trebalo biti. Nedjeljom se klanjamo Bogu kod svete misne žrtve, Ali što da kažemo o našem odnosu prema Njemu u ostale dane u sedmici? Ako smo nedjeljom potpuno srasli s tajnom u kojoj sudjelujemo,onda bi u radne dane morali unijeti u naše kuće,igru i posao izvjesno poštovanje za ime Isusovo. Tada bismo shvatili da Isus želi biti kao jedan od nas.

Ne smijemo upotrebljavati Njegovo ime uzalud. Mi izlazimo,igramo se za vrijeme odmora,ali znamo da Isus boravi kraj nas: sigurno tada ne smijemo izgovarati Njegovo ime uzalud.Kroz sedmicu bismo trebali unijeti u naš posao sjećanje na našu nedjeljnu usku vezu s Bogom i mogli bi pokušati osvježiti tu blizinu u suradnji s našim drugovima. Tako bi izgovaranje imena Isusova uzalud bilo isključeno.

U većini ljudi još živi viteški duh. Većina ljudi će preuzeti odgovornost da ženi,pa i neopreznoj,prištedi poniženje i zabunu. Mi,katolički muževi,sigurno se moramo ubrajati medju vitezove,pogotovo s obzirom na blaženu Djevicu.Trebamo izbjegavati sve što vrijedja Djevicu. A zloupotreba imena Isusova vrijedja Mariju! Marija nam je dala na Božić svoje Dijete. Kroz tek prošle mjesece Ona je dijelila svoje tajne s božanstvom i s andjelima. Svo nebo poštuje ime Isusovo. Andjeli ga se boje.Sveti ga uzvisuju:ono je značilo njihovo spasenje. A čim Marija dodje medju ljude,vidi da se ime Njezina Sina omalovažava. U Betlehemu je rodila Isusa samo radi nas. Marija ima pravo da se ponosi svojim Dječakom. Njegovo ime mnogo znači za Nju.

I baš zbog Marije same,zbog Njezinih osjećaja,poštovanja i ljubavi prema Djetetu - ne ćemo li mi,katolički muževi, biti vitezovi prema Njoj i truditi se da častimo ime Isusovo? Naše katoličke žene takodjer. Zar možemo pomisliti da je sladje,ljepše,ljubaznije služiti se svetim imenom bez poštovanja?

Najvjerojatnije,mi ne zloupotrebljavamo Božje ime iz zlobe nego iz nepromišljenosti.Možda je izražavanje mišljenja uz izgovaranje svetog Božjeg imena postalo skoro sastavni dio

našeg života, a sasvim obična stvar izgovarati Njegovo ime čim smo malo neraspoloženi. Moramo misliti na to, da nedjeljom dolazimo u dodir s Bogom; ulazimo u Njegovu kuću i prigibamo koljeno da Mu se poklonimo. Vjera nas uči da On dolazi na naš oltar, po vjeri znamo da smo u društvu s andjelima, vjera nam svjedoči da smo promatrači čuda nad čudesima.

Zašto dakle ne bismo stupali kao Kristov narod - kao rimokatolici - i pokazali svijetu i svakome u njemu da naše poštovanje prema Bogu nije prazna fraza, da naša vjernost Njegovoj religiji nije lažna, da je naša ljubav prema imenu Isus iskonska.

Ovom prilikom - na blagdan Presvetog Imena Isusova - odlučit ćemo, ako to nismo prije učinili, da ćemo od sada pa naprijed čuvati naš jezik - koji nam služi za slavljenje Boga i molitvu - od psovki i kletvi. Odlučit ćemo da ne ćemo više vrijedjati Prečisto Srce Marijino kako smo to činili u prošlosti, nego ćemo naprotiv obnoviti svoje napore da utisnemo u svoja srca uvjerenje da je ime Isusovo najdragocjenije od svih. Pred tim se imenom mora prignuti svako koljeno; to je ime lozinka za vječnu slavu, gdje ćemo s Isusom i Marijom moći živjeti slobodno u spoznaji da smo na zemlji slavili ime Boga koji nam je omogućio nebo.

Uskoro će jaslice biti maknute iz svetišta. Pastiri će otići puni poštovanja prema tom imenu. Mudraci će otići s dubokim poštivanjem imena Isusova. Josip će ostaviti Betlehem i izgovarati ime Isus od jutra do mraka i u noći. Marija će ostaviti spilju s drugima, a ime Isus će se u Njezinom životu čuti u skladu s kucajima Njezinog srca. Kako ćemo se mi rastati od jaslica? Amen.

= =
=

Sveta Obitelj

Niste li znali da meni treba biti u onome što je Oca moga?
/Lk.2,49/

MARIJA NAM ŠAPĆE MALE TAJNE

Katolička Crkva mora nužno produžiti svoj opstanak. Njezin život mora napredovati. Sve dok ovaj svijet ne prestane biti, Katolička će Crkva ispunjavati svoje poslanje. Njezino se božansko srce ne boji nikakve ljudske moći, niti se plaši da bi je ljudi ikada mogli uništiti; Krist je sam govoreći poglavici apostolskom, rekao: "Ti si Petar, stijena, i na toj stijeni sagradit ću svoju Crkvu i vrata paklena ne će je nadvladati."

U današnjem Evandjelju čitamo o djetetu Isusu i o značajnom potezu, kojeg je izvršio u dobi od 12 godina u hramu u Jeruzalemu. Dječak se izgubio, a Marija i Josip su Ga tražili. On je "sjedio medju učiteljima, slušao ih i postavljao im pitanja". Marija mu se približila i rekla mu da su ona i Josip uzbudjeni i prestrašeni zbog Njegovog nestanka. A Dječak je odgovorio: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da meni treba biti u onom što je Oca moga?" Evandjelje odmah dalje nastavlja da je Marija "sve ovo brižno čuvala u svom srcu". I sve do danas, majke čija djeca teže za duhovnim životom, moraju - poput Marije - sve slične stvari čuvati u svojem srcu.

Po prilici 18 godina iza toga naš Gospodin, u punini zrelosti svoga čovještva, hodao je uz Galilejsko more. Prema sv. Mateju, Isus "vidje dva brata, Simona zvanog Petar i Andriju, njegova brata, gdje bacaju mreže u more, jer su bili ribari. I reče im: -Podjite za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi-. Oni odmah

ostaviše mreže i podjoše za Njim. I pošavši odatle dalje,vidje druga dva brata,Jakoba Zebedejeva i Ivana,njegova brata,u ladjici sa Zebedejem,njihovim ocem,gdje popravljaju mreže svoje, i pozva ih. A oni odmah ostaviše ladjicu i svoga oca i podjoše za Njim". U Evandjelju po Marku,čitamo o pozivu Mateja. "I prolazeći vidje Levija Alfejeva gdje sjedi na carini i reče mu: -Hajde sa mnom-, i ustavši podje za Njim."

Odgovor apostola na učiteljev poziv bio je bez oklijevanja i zagonetno brz. Oni su bili ljudi na svom mjestu,koji su svojim vlastitim zanimanjem mogli steći karijeru,ali ljudi koji su u hipu,ostavivši sve po strani,pošli za Njim. Je li bilo nešto u Kristovom mekanom glasu,ili pak izražaj Njegovih očiju, što je prouzročilo da su ti ljudi ostavili za sobom sve poznato i krenuli za Njim?

Ljudi redovito ne čine tako. Nije u ljudskoj prirodi iznenada se zaustaviti na stazi koju je većina ljudi ozbiljno izabrala i odlutati u nepoznat život. Mora da je nešto bilo u nastupu Isusovom,što je uhvatilo ove apostole i učinilo im budućnost sigurnom ,premda nejasnom. Kao katolici znamo što je to. To je neizreciv učinak Božje milosti,koja ulazi u dušu Božjeg stvora i zove ga izmedju mnogih da bude časnik u Kristovoj vojsci.

Sjećamo li se što je Isus rekao u kući Marte i Marije: "Marta,Marta,brineš se i uznemiruješ za mnoge stvari,a samo je jedno potrebno. Marija je izabrala najbolji dio,koji se nikad ne će uzeti od nje." Da,Isus tiho šapće i pojedinim ženama takodjer,i zove ih u svoju slatku službu. Zagonetno?Da, u načinu Njegovog poziva i zato što izabira neke a ne druge. Ali nije zagonetno,ako gledamo na to s Božjeg stanovišta.

Bog gleda na ovaj svijet na način koji je različit od našega. On nas gleda kao svoja stvorenja,načinjena iz ljubavi i odredjena za vječni život. Vidi kako živimo na toj zemlji kratko vrijeme boreći se u toj suznoj dolini.Bog znade kako smo ozbiljno napastovani. Pozna križeve koje moramo nositi. Pozna bezvoljnost koja dolazi iza grijeha.Zna za sotonsku aktivnost punu mržnje.Dobro razumije kako nam je teško živjeti i onda kad se čovjek trudi.

Da,Bog zna kroz šta mora čovjek proći. I da pomogne čovjeku da premosti ponor.koji leži izmedju rodjenja na zemlji i rodjenja za nebo,Bog podiže izmedju ljudi pojedine duše,koje hoće svoj život posvetiti Njemu za spas drugih ljudi. On zove ovdje,izabire ondje. Ulazi u jednu kuću i šapće mladoj djevojci; ulazi u drugi stan i kuca mladiću:"Dodji,slijedi me."

Neki koji slušaju ove riječi,možda imaju u okolini svojih vlastitih domova neko dijete,koje vidi u daljini raširene Kristove ruke - dijete koje sluša riječi nečuvene za druge; dječaka ili djevojčicu,koji njeguju riječi"Dodji i slijedi me." Sjetimo se Isusa u hramu,kad mu je bilo 12 godina. "Niste li znali da meni treba biti u onome što je Oca moga?" Mora biti i sada djece koja unutar naših domova misle o tim riječima i o njihovom značenju. Pazite da ih ne obeshrabrimo! Pazite da ne uništimo u njima poziv Krista Svemogućega! Pazite da ne bi sebično zaključili da su djeca samo vaša prije nego što shvatite da ste vi samo njihovi privremeni čuvari! Molimo za njih. Molimo da se na njima ispuni Božja volja.Ali izvodjenje prepustimo Bogu.

Katolička Crkva mora nastaviti svoj opstanak.Ona treba izmadju svojih sinova i kćeri one s duhom žrtve,koji će biti spremni odreći se svijeta i njegovih čari,a izabrati kraljevski put svetoga križa. Dosljedno mi bismo vjerno morali moliti,moliti bez prestanka da u naše dane - kad izgleda da je čitav svijet van zakona - mnogo naše djece,više nego je to bilo

do sada, shvati poziv Isusov, kad ga čuje i da ga prihvati. Sjećamo li se što je naš Gospodin rekao svojim učenicima: "Žetva je velika, a poslenika je malo. Molite Gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu."

Mala djeca - dječaci i djevojčice Božje Crkve, mogu shvatiti da Bog želi neke od njih - kad odrastu da Mu služe kao svećenici ili redovnici. Jednoga dana može se Isus prošetati našim cintorom, sa svojom Majkom kraj sebe, i zaustaviti ovoga ili ovu i reći: "Dodji, slijedi me!" Ne bi li bilo dobro, da se pripremamo za taj poziv? Ne bi li bilo pametno da danas počnemo moliti, da počnemo Gospodina pitati: "Hoćeš li naše dijete u svoju službu, Isuse?"

Kad je dječak Isus u hramu prvi puta nagovijestio da se mora brinuti za Očevo poslanje, Njegova Majka, Blažena Djevica, čula je te riječi i tu odluku. Ona je bila prva majka u Novom Zavjetu, koja je znala da će njezin Sin biti svećenik Novog Zakona. Mala djeca mogu stoga doći k Njoj i zamoliti je da im pomogne kako bi spoznali, da li Isus želi i njih za svoje posebne prijatelje.

Blažena Djevica Marija bi im mogla pripovijedati kako je divno služiti Isusu; može učiniti da se njihovo srce osjeti veselijim i sretnijim nego ikad prije. Ona im može došaptavati male tajne, koje se ne mogu pričati svakome. Ona im čak može stvarno pripovijedati da ih Isus želi za sebe, a oni će tada biti najsretniji dječaci na zemlji, najsretnije djevojčice na svijetu. Ako Blažena Djevica Marija uzme njihovu ruku i ukrade njihovo srce za maloga Isusa, tada neka oni nikad ne ispuštaju Njezinu ruku i nikad neka ne traže da im se vrati njihovo malo srce. Amen.

%   %   %

II. nedjelja po Bogojavljenju

Kaže Mati njegova slugama: Što god vam reče učinite. /Iv. 2,5/

MUŽEVI I ŽENE, POUZDAJTE SE U MARIJU

Kana Galilejska, sa svojim gotovo samotnim spomenom u knjigama Novog Zavjeta, zauzima svoje mjesto u katoličkoj nauci zajedno s Betlehemom i Jeruzalemom. Njezina poruka dolazi kao bljesak na noćnom nebu, koji osvijetljuje okoliš i omogućuje nam da stvari vidimo jasnoćom dana, više nego to možemo u tami noći.

Kana, mali gradić poput Betlehema, a opet ne kao Betlehem. Betlehem je svitao postepeno u svijesti čovječanstva i stoljeća su ga pripremala za njegovu tajnu. A Kana se najedanput pojavila u ljudskom saznanju i ojačala valove ljudskih težnji. Jeruzalem i Betlehem su bili prolomi nebeskae svemogućnosti. Oni drže mjesto ljubavi i mržnje, čuda i tajne. Ondje su se sastali neznanje i razumijevanje, hrabrost, strah i sukob. Kana nije kao oni. Kana je došla tiho, zadržala se kratko, ali njezin dolazak je značio oštru liniju razlike izmedju vjernosti i nevjere, izmedju hrabrosti i slabosti. Kana je takodjer proizvela čudo, tajnu. Oblikovala je na svoj brzi način jedno otajstvo.

Kana u Galileji je mjesto našeg kratkog današnjem boravka. To je mjesto gdje ćemo malo zastati i odmoriti se, da bismo srknuli nešto sigurnog i živog učenja Isusa Krista o

ljudskoj ljubavi. Naše je shvaćanje ljubavi bilo preokrenuto, treba da ga popravimo. Danas smo u Kani prisutni na svadbi, koja je vremeniti i vanjski znak koji čovjek daje ljubavi. U Kani vidimo muža koji ljubi ženu,žena koja ljubi muža,kako se predaju jedno drugome u ženidbi dok ih smrt ne rastavi.Jednu stvar moramo posebno naglasiti. Isus je tu,a i Njegova Majka takodjer.

"Učinite štogod vam kaže." Marija pozna srce Isusa Krista. Znade dobro Njegovu nauku. Na svadbi u Kani jednostavno je rekla slugama:"Učinite štogod vam kaže." Učinak poslušnosti slugu na nagovor Marijin bilo je čudo. To je značajno. Ako slijedimo nagovor Djevice Marije i učinimo štogod Krist kaže - dogodit će se čudo.

Vrlo mnogo čudesa je Isus učinio u svojem životu da bi poučio ljude ili nagradio njihovu vjeru. Bog je nastavio izvoditi čudesa sve do danas bilo izravno ili preko članova svoje Crkve na zemlji,bilo zagovorom Marijinim ili svetaca na nebu. Čuda srdaca - čuda koja se zbivaju u dušama ljudi - ta čudesa nikad nisu prestala. Čudesa su se dogadjala drugima. Mogu se dogoditi i nama,samo ako mi pripremimo put.

Bog je stvorio muža i ženu i htio da budu privlačni jedno drugomu. Bog je htio da se ljube. Isus Krist Sin Božji znao je za zemaljski užitak,koji ljubav može donijeti mužu i ženi,posebnu slast kad se dvoje može naći zajedno. Ali to je samo predigra uzvišenijem životu,još užem jedinstvu. To je samo nagrada za buduće teškoće roditeljske službe. Tako je Isus ograničio ljudsku ljubav na krug koji obuhvaća samo jednog muža i jednu ženu.

Slušajte što On kaže: "Što je Bog svezao,čovjek neka ne rastavlja...."Tkogod otpusti svoju ženu i uzme drugu,čini preljub; i ako žena ostavi muža i uzme drugoga,čini preljub."

Evo to su riječi Kristove. A sjećamo se i zapovijedi koju je Bog dao Mojsiju na brdu Sinaj."Ne sagriješi bludno." Nitko nema prava tumačiti to po svojoj volji. To je jasna i teška zapovijed koju je izrekao Bog neba i zemlje. Krist je jednom rekao svojim apostolima:"Idite dakle i naučavajte sve narode....učeći ih da drže sve što sam zapovijedio." Dosljedno,naša bi Katolička Crkva zatajila u toj svojoj obvezi,kad ne bi govorila danas i svaki dan da je druga ženidba osoba , koje su sklopile valjani brak - čisti preljub.

Bog je stvorio muža i ženu da se mogu ljubiti. Bog je osposobio jednog muža i jednu ženu da se osjećajno priklone jedno drugome u bračnom životu preko tjelesnog i duševnog užitka,koje je On upotrebio kao poticaj da bi preuzeli na sebe odgovornost koja slijedi. Kontracepcija,dakle,koja je po svojoj biti sudjelovanje u spolnoj nasladi kao svrsi i koja uklanja prvotni cilj ženidbe,jest zla.Griješimo smrtno kad je pripustimo. U knjizi Postanka,prvoj knjizi svetog Pisma, u glavi 38. čitamo o čovjeku koji se zvao Onan i koji je prakticirao kontrolu porodjaja. Knjiga Postanka kaže:"Bog ga je odbacio jer je činio gadnu stvar."Bog je još Bog i kazna može biti ista i to u vječnosti.

Još uvijek se radi o tome da slijedimo nagovor Djevice Marije i činimo štogod nam Krist kaže. Ako to ne činimo onda Ga ne slušamo; rugamo se Njegovu zakonu i odgovarat ćemo za to. No čudesa u srcu još se mogu dogoditi,samo ako mi pripremimo put.Kad je to jedamput izvršeno,mi ćemo pasti na koljena i zahvaljivati Bogu za čudo koje se zbilo u našem srcu: mir duše,radost srca,sreća rodjena u samom nebu.

"Učinite štogod vam kaže." To su riječi Marijine,a mo-

žemo li zamisliti da bi Marija ,Isusova Majka htjela da nam bude teško? Ne,jer nas i previše ljubi. Bliza Isusu,Ona nas ljubi više od svih. Ona je jednom bila Majka. Bila je srce svete Obitelji. Ona ima zlatni ključić za probleme oženjenih. Razumije njihove teškoće,njihove napasti. Zna da te napasti katkada izgledaju nesavladive. Ma ipak,usprkos toga,Ona kaže:"Učinite što god vam kaže." A Krist nam po svetoj Crkvi kaže da je prvotni cilj ženidbe radjanje i zatim vjerski odgoj djece. Da li ste vi koji ste oženjeni učinili sve što nam Krist kaže? Ili ste možda sebično i nečasno činili sasvim obratno? Samo muž i žena znaju odgovor na to, ali i Bog. Da,Bog zna. Nema tajne pred Njim, On zna kadgod ste se čuvali djece zbog lagodnosti života. On je Onana kaznio zbog toga grijeha.

Marija je danas spremna,spremna pomoći mužu i ženi. Ona čeka poziv sa strane bračnih drugova. Ali Ona ne može doći dokgod muž i žena ne učine sve što im Krist govori. Njima pripada da priprave put. Njima pripada da budu junaci i junakinje priznanja.Mi znamo što taj grijeh radi od nas,mi znamo njegov učinak.On nas drži daleko od sakramenata,drži nas daleko od Boga.

Želimo li da se dogodi čudo kao što se dogodilo u Kani? Želimo li okusiti izvanredno veselje i razgrijati srce? Treba da "učinimo štogod nam kaže." Molitva,samoodgoj,žrtva - to se traži. Imamo li hrabrosti? Idimo k Mariji! Pouzdajte se u Nju,muževi i žene! Neka nas Ona povede na pašnjake,gdje dosad nikad nismo bili;neka nas povede do kristalnog izvora,gdje stanuje mir,gdje su sreća i zadovoljstvo blizu. Amen.

= =

=

III.nedjelja po Bogojavljenju

Pazi,nikome ne kazuj,nego idi, pokaži se svećeniku./Mt.8,4/

MARIJA ĆE IĆI S NAMA DO ISPOVIJEDAONICE

Kad je Sin Božji sišao na ovu zemlju,došao je po volji svog vječnog Oca. Prijateljstvo Božje s čovjekom je bilo izgubljeno te je bila potrebna naknada. Čovjek nije upao u kaznu odbačenja,jer mu je Bog obećao Otkupitelja. Otkupitelj se pojavio u znaku Božje dopadnosti. Došao je u liku Djeteta,kao i svaki čovjek. Ali Majka mu je bila Djevica. To Ga je izdvajalo. Premda je Isus bio pravo ljudsko dijete,činjenica da je rodjen od Marije,učinila Ga je većim od svih ostalih ljudi. Njegova Majka je bila povjerenica Boga Duha Svetog.

Trideset godina Isus je živio privatnim životom: u igri, poslu,molitvi. Zatim mu je svanuo sasvim drugačiji život,daleko od nježnog utjecaja Marije. Isus je počeo propovijedati Evandjelje kraljevstva Božjega. Privlačno se kretao medju ljudima i uvjerljivo pozvao dvanaestoricu od njih da Ga slijede.

Nisu oni više tratili svoje vrijeme u svjetskim poslovima. Sad su njihovi životi bili posvećeni Isusu i njegovoj nauci. Kasnije će oni preuzeti njegov rad i nastaviti sami kad ih On ostavi. Grijeh je ostavio trag na ljepoti stvorenja,a oni su bili liječnici koji su morali liječiti taj ožiljak. Prijateljstvo izmedju Boga i čovjeka bilo je prekinuto na stazama zemaljskog raja;oni su bili pozvani da ga opet uspostave. Kroz tri burne i mučne godine Krist ih je spremao za njihovo poslanje i zatim im je dao vlast - vlast koja će probijati nebeski svod a Bog potvrdjivati svaki njihov čin. Vlast koja može podići čovjeka sa ljestvice koja znači smrt,do stepena tako visokog

da je nebo njegova posljedica. Da, dvanaestorica apostola su mogla uspostaviti izgubljeno prijateljstvo i izliječiti ožiljak, jer im je Krist udahnuo Duha Svetog. Dao im je do tada nečuvenu moć kad im je rekao: "Kojima oprostite grijehe bit će im oprošteni,kojima zadržite bit će im zadržani."

U današnjem Evandjelju čitamo o gubavcu koji je bio očišćen od svoje gube. Guba je odvratna i odurna bolest. Jednako kao i grijeh za Boga ,Mariju i svece. Ne možemo izdržati prisutnost ili izgled gube,zato odstranjujemo takve slučajeve . A Isus nosi izgled grijeha i opet nas od njega oslobadja. "Idi i pokaži se svećeniku." Isus je to rekao gubavcu, a ponavlja to isto danas nama,koji smo zapali u bolest grijeha.

Isus je Bog i može oprostiti grijeh. To je vrlo odlučno posvjedočio čudom,kad je ozdravio čovjeka bolesna od uzetosti. Židovi,koji su dopuštali da Bog može opraštati grijehe ali nisu Isusa priznali Bogom,bili su svjedoci toga čuda. Pa čak ni onda mu Židovi nisu htjeli priznati pravo na božanstvo.

Ima razlika izmedju uvjerenja i shvaćanja. Sada je Isus vlast opraštanja prenio na svoje apostole. Jer što drugo mogu značiti riječi:"Kojima oprostite grijehe bitće im oprošteni, kojima zadržite bit će im zadržani."? Ako Krist dok upotrebljava te riječi,ne misli što govori,čemu ih onda govori? Ako pak misli što i govori,onda čemu vlast ako je ljudi mogu ne priznati?

Izraz ispovijed je gotovo uvijek kamen spoticanja za naše prijatelje,koji nisu katolici. Njima to zvuči neukusno,grubo. Izgleda im nenaravno to razgolićenje duše pred čovjekom. Možemo shvatiti tu njihovu odbojnost. Stoljeća odjeljenja od svetog Petra ostavila su svoj trag.

Petru i drugim apostolima bila je dana vlast oprostiti grijehe ili ih zadržati. Pa kad mnogi u kršćanstvu odlučuju ne priznati Petra,prisiljeni su takodjer odbiti i sakramenat milosrdja. Danas je sakramenat Pokore uzeo neizmjerne,neprijateljske razmjere prema onima izvan tijela Kristove Crkve. Ono što je bilo prezrena sitnica u mahnitoj borbi protiv Petrova auktoriteta,postalo je sada glavna zapreka u povratku k Petrovom vodstvu. Mi katolici priznajemo da ispovijed baš nije najlakša stvar katkada,ali živo vjerujemo da uništenje krivice grijeha vrijedi da se potpuno ponizimo.

Je li istina da mi čovjeku otkrivamo svoje grijehe? Mi katolici znamo odgovor. Isus,pa i u današnjem Evandjelju,potcrtava ogromnu razliku izmedju svećenika i drugih ljudi. "Pazi, nikome ne kazuj,nego idi pokaži se svećeniku." Svećenik je i sam nekad bio dječak kao i drugi dječaci. Ali u životu Bog je taknuo njegovo srce i nikad više ono nije bilo kao prije. Dječak je napredovao iz godine u godinu i dorastao muževnosti. A kroz sve te godine bio je odijeljen od ljudi,živio u disciplini i molitvi,upijao u se znanje do nogu današnjih apostola učeći kako da ljubi svim srcem Gospu iz nebeskih visina.

Gospa ga je nagradila svojom blizinom i ljepotom,šaptala je njegovoj duši molitvu u kapelici, pozdravljala ga svaki dan u zoru i bdjela nad njim dok je noću držao njezinu krunicu u ruci;šetala je s njim po sjemenišnim hodnicima i boravila s njim radi utjehe u skloništu njegove sobice;vodila ga je Gospodinu svako jutro,a Bog je dao da je on zbog svega toga sve više ljubi. Blažena Djevica mu je pripovijedala kako Isus ljubi grešnika i kako on mora biti isto takav,učila ga da bude uvijek ljubezan prema grešnicima,premda sa propovijedaonice mora osudjivati grijeh. Gospa ga je uputila da je ljudska narav vrlo slaba i kako sa može dogoditi da i najčvršći čov

vjek padne; potsjetila ga kako mora biti obziran baš kao što je i Ona bila onda kad je morala živjeti s Tomom,koji nije vjerovao i s Judom,koji ga je izdao. Gospa ga je učila da je tu namjesto Boga i da će sve što učini na zemlji imati odjeka i na nebu.

Eto,zato se danas možemo nadati i ohrabriti. "Idi pokaži se svećeniku." Ništa nema što on ne bi mogao razumjeti,jer mu je Djevica Marija već prije sve kazala. Istina,on može biti umoran, katkada srdit,pa i nešto oštar katkada. Ali razumjet će i oprostiti. Blažena Gospa će se pobrinuti za to."

A,iznad svega,opraštanje je važna stvar. Katkada možemo biti kod kuće,a sasvim uzbudjeni. Može biti da smo za vrijeme radnih sati uznemireni. Može biti u igri i nevinoj zabavi,ali smo stalno rastrgani. Uznemireni smo,jer smo možda daleko od Boga,a nekakav strah od povratka gotovo onemogućuje našem umu svako razmišljanje. Zaboravljamo da je Isus Bog milosrdja i da će to ostati do kraja vremena. Marija pozna taj strah,koji može zasjesti na našu dušu. Ona pozna previranja,koja mogu poremetiti naš odnos prema Kristu. Ako je ispovijed još teška - - molimo Djevicu i Ona će ići s nama do vrata ispovijedaonice. Amen.

\+ \+
\+

Iv. nedjelja po Bogojavljenju

Tada usta i zapovijedi vjetrovima i moru i postade velika tišina. /Mt. 8,26/

MARIJA ĆE UTIŠATI NAŠE SRCE

Blažena Djevica Marija ostaje nešto jedinstveno, jer je na mnogo načina združena s Isusom od Navještenja do ovih slavnih da na na nebu. Katoličko svećenstvo gaji duboko poštovanje prema Mariji, a katolički puk je u svojoj pobožnosti drži pravom do Boga.

Davno prije, u Nazaretu, sveti Josip joj je iskazivao poštovanje. Njezina divna blizina učinila ju je njegovom najdražom osobom. Jer je znao da je Ona iznad čitavog svijeta, davao joj je idealno štovanje i ljubav. Sveti Josip je katkada morao biti izvan sebe na pomisao i stvarnost njegova posebnog položaja prema Mariji; ali Njezina dobrota i milina strašili su ga i umirivali.

Dijete Isus ljubilo je svoju Majku,a kako je to divno moralo biti! Isus ju je ljubio božanskom ljubavlju jer je bio Sin Božji,ali On ju je ljubio i kao što i svako dijete ljubi svoju Majku. Marija Mu se smijala,igrala se s Njim,učila Ga dječje molitvice,razgovarala s Njim,poučavala Ga,tješila Ga kad je trebalo i stišavala Njegov mladenački strah.

A apostoli. Gdje bi oni mogli biti bez Marije. Prije dolaska Duha Svetog na Duhove,oni su bili samo ljudi s ljudskom strašljivošću i potrebom za utjehom i ohrabrenjem. Mora da su često dolazili Mariji po pomoć i riječ osiguranja. Marija ih je pozdravljala na koncu dana i unosila tišinu u njihova uznemirena srca. S Marijom su apostoli ostali nakon što je Krist uzašao na nebo; i nakon što je Duh Sveti sašao nad njih. Marija ih je gledala na koncu dnevnih napora,slušala uzbudljive priče o čudesima koja su dodavala ljudsku hrabrost na božansku, kad su po prvi puta čuli glasine o mogućem mučeništvu. Blažena Gospa uvijek je ostala njihova Majka i stišavala talasanje u njihovim srcima.

Jedne večeri apostoli su se mogli vratiti kući Marijinoj u Nazaretu s pričom o oluji na moru toga dana. Morali su pripovijedati Djevici kako su valovi bacali njihovu ladjicu, a vjetrovi je okretali, kako su morali probuditi Isusa jer su se bojali, kako ih je On prekorio zbog manjka vjere a zatim "zapovijedio vjetrovima i moru i nastala je velika tišina."

Zapanjujuća stvar, ne? Dolazi Bog da umiri vjetrove i stiša bučno more. Vjetar i more nemaju razuma. Nemaju slobodu volje. U ovom slučaju radili su pod nuždom kako je Bog zapovijedio; učinak je bio prestanak oluje i dolazak tišine. Prestanak njihovih divljih kovitlanja dolazi od Kristove zapovijedi; a učinak je red.

Marija se nije iznenadila na priču apostola. Znala je da si ne bi mogli pomoći u strahu, jer su bili samo ljudi. Duh Sveti još nije službeno započeo svoje djelovanje preko njih. I tako možda, dok su se apostoli odmarali i dolazili k sebi, Marija im je objašnjavala zašto ih je Isus prekorio. Morala im je reći da se Isus ne ljuti na njih, da ih je samo htio osigurati pred rizikom ubuduće, da je jaka i solidana vjera u Isusa apsolutno nužna, da od takve vjere dolazi što će ljudi uvijek tražiti: red i mir koji on donosi.

Marija im je naglasila da njihova vjera mora biti jaka, jer - u danima koji dolaze - oni će se morati boriti za tu Vjeru, boriti se protiv zabluda, koje će nijekati što je Isus naučavao, boriti se protiv vjerskih sistema, koji će izbaciti neke osnovne Kristove zasade radi ugadjanja sljedbenicima; zaista, boriti se za pravu vjeru koju im je predao sam Krist Gospodin.

U srcu svakog čovjeka postoji čežnja za smirenjem, redom i mirom. Čovjek se bori za poredak. On ga traži u svojem ličnom životu, u svom poslu i u društvenom životu. A kako ga rijetko nalazi! Bog je čovjeka - jedinoga od svih stvorova - osposobio da barata s darovima koji su doneseni iz vječnog života. On ima razum kao nešto Božje u sebi i volju koja ga čini početkom i svršetkom svakog izbora. A ipak, usprkos tih smjelih sredstava s neba, on stvara malo što osim nereda, zbrke i očaja.

Vjetrovi i more i sva priroda slušaju Svemogućeg Boga. Nagrada za to je red. No svojim razumom i slobodnom voljom čovjek to odbija i žanje samo nered. "Tko je taj da ga slušaju vjetrovi i more?" Apostoli postavljaju to pitanje u današnjem Evandjelju. Mi ćemo postaviti drugo pitanje: "Tko sam ja da ne slušam Njega?"

Deset zapovijedi sa Sinaja nisu bile plašljiva obrana radi dobrodušnosti. One su bile oštra opomena s Božje strane da one nisu ništa novo, nego da su urezane u ljudsko srce od dana stvaranja. Bog je svojim jednostavnim zapovijedima ponukao čovjeka i upozorio ga na kaznu zbog prekršaja. Prva Božja zapovijed uperena je izravno protiv krivog klanjanja pa i protiv izbjegavanja i ponizivanja kršćanstva izvan Rimokatoličke Crkve. Pogledajmo broj danas velikih religija. Kako mogu one sve biti prave? Kako one mogu biti nauka koju je Isus učio, kad se tako razlikuju? Jer kad bi bile samo dvije religije na svijetu, jedna bi bila prava a druga kriva. Mnoge od njih uče jednu istinu ali niječu drugu. Mnoge od njih slušaju ovu ili onu opomenu Kristovu, ali bez odvlačenja odbijaju sve ostalo. Krist je sigurno dao samo jedan niz pouka.

Ili je rastava s ponovnom ženidbom kriva, jer se radi o preljubu, ili je dobra; ali ne može biti prava i kriva. Ili je Petar Kristov zamjenik ili nije. Ili su apostoli dobili vlast pretvorbe ili nisu. Ali je jedino moguće i logički da nisu odbili tu vlast i u isto vrijeme predali je dalje. Katolička Crkva zna da se ne može rastati s Kristovim križem. Ne možemo sli-

jediti nauku, koju je propovijedao Krist i koja nam zadaje teškoće - i odbaciti je ni za što. Ona nije predmet koji bi čovječanstvo moglo odbaciti kako mu se svidi.

Život ka tolika može izgledati teži, ali podvrgavanjem Božjoj volji on je ugodniji i predaniji. Katolik je uvjeren da će obdržavanjem deset Božjih zapovijedi, oluja u njegovoj duši biti svedena na tišinu. Radi se o svih deset zapovijedi, a ne o devet, osam ili sedam. Podložan zakonima učeće Crkve, kojoj on vjeruje uvijek - pošteđjen je mnogih odgovornosti i nezgoda. Njegov razum postaje jedno s Bogom u svim stvarima, njegova volja biva odraz veličanstvene volje Božje. Njegov život - da, taj njegov život postaje velika ladja na moru, ladja koju vodi Isus, a čiji kormilar je čovjek zvan Petar. Valovi mogu udarati, vjetrovi se mogu dizati, ali ladja će vedro ići naprijed, jer će Isus davati da bude tišina.

Možda iznenadna tišina koju Isus može izvesti, previše djeluje na tako slabe stvorove kao što smo mi. Naš izlazak iz bura i oluja može biti prenagao. Ako je tako, podjimo k Mariji, koja će postepeno odstraniti uznemirenost, trzanje iz naših života. Podjimo k Mariji koja će uzeti naša srca i staviti ih kraj Presvetog Srca Isusova, gdje nam srca mogu naći vedrinu i savršenu tišinu za uvijek. Amen.

4 4
4

V. nedjelja po Bogojavljenju Neprijatelj je to učinio/Mt.13,28/

MARIJA JE ZNALA DA TO NE MOGU BITI LJUDI

Blažena Djevica Marija je za nas ideal žene. Ona je najsavršeniji primjerak Božjeg stvaranja. Nikad nije njezina milosna duša bila taknuta ni najmanjom moralnom slabosti. Njezino djevičansko krilo bilo je dom Sina Božjega prije Njegova radjanja; Njezina prisnost s Njime bila je razlog za Njegovu ljudsku vezu s Njom ubuduće. Katolička Crkva goji duboku pobožnost prema Mariji. Ona je blagoslovljena Žena, kojoj dugujemo poštovanje i uslužnost.

Ali, ima i drugi način na koji možemo promatrati Mariju. Ne samo da je Ona mila, slatka i nježna osoba koju treba ljubiti, Marija je i vodja i divni suborac u ratu protiv pakla i palih andjela. Marija je od Boga izabrana da stavi svoju petu na glavu sotone. To znači rat, to znači bitku. Zato u Marijinoj duši ima dosta hrabrosti da se suprotstavi djavlu, ali i mudrosti da upravlja ljude i vodi ih k vječnoj pobjedi.

Marija, naravno, dobro pozna moć Lucifera. Poznaje Ona lukav način na koji je on prouzročio pobunu u raju. Sam Njezin božanski Sin platio je kaznu za to. Marija zna da se djavao sve tamo od dana Edena bori protiv Boga i nikad nije prestao sa svojim nasrtajima protiv ljudskih duša. Marija će učiniti sve za svog Sina, kao što bi Isus sve učinio za Nju. Zato Marija nije nezaposlena u toj napetoj borbi za vječni život. Na svoj plemeniti i jaki način Ona će nas upozoravati na zavodjenje i djavolsku podmuklost, uputit će nas na puteve Božje, ako samo budemo htjeli slušati i dovest će nas ravno u nebo, ako li budemo prihvaćali Njezine savjete.

Evandjelje današnje nedjelje pripovijeda nam o čovjeku koji je posijao dobro sjeme na svojoj njivi, a Isus nam veli da je kraljevstvo nebesko kao ta njiva. "Kad ljudi pospaše, dodje neprijatelj i posija kukolj sred pšenice i otide." Kad je pšenica porasla, pokazao se i kukolj. Kad su gospodara obavijestili

o toj potajnoj sjetvi ,reče on slugama:"Neprijatelj je to učinio." Ne kakav mitski neprijatelj,ne kakav izmišljeni,nego pravi neprijatelj.

Te riječi imaju posebno značenje za Kristovu Crkvu. "Neprijatelj je to učinio." Katolička Crkva je mudra Božjom mudrošću i čuva u svom srcu tajne o kojima svijet jedva može sanjati. Crkva takodjer ima neprijatelja,ne zamišljenih,ne prividnih,nego zapanjujuće stvarnih. Neki ljudi se smiju Crkvi zbog njene vjere da djavao postoji,ali Crkva i njezino svećeništvo nose previše ožiljaka da vjeruju u nevjeru.

Crkva je vidjela Judu kako napušta svoje svećeništvo a apostole kako podnose raznoliku smrt. Sjeća se ona rimskih amfiteatara i lavljih ždrijela. Osjetila je bol krivovjerja i otpada u velikim razmjerima. Ostavila je svoju krv na tlu svakog naroda,pa i sada je svjedok progonstva mnoge svoje ljubljene djece. Ona zna da čovječanstvo kao takvo ne može roditi takvu zlobu kao što je ta. Ona dobro zna kakav je djavao. Zna da zlo djeluje iza svojih ljutih akcija. Pozna njegovu moć i utjecaj, ima odredjeno znanje o načinu njegova djelovanja. Sretala ga je na bojnom polju tokom stoljeća i pomagala ranjenim dušama koje su postale njegov plijen. Ona zna da će se sukob s djavlom nastaviti sve do sudnjeg dana. To je gigantska borba,jer se vodi s palim arkandjelom s neba. "Vidio sam sotonu gdje pada s neba poput munje." - rekao je Krist.

Sotona je ipak arkandjeo,premda pali. Zadržao je snažnu moć andjeoskog reda i ta je moć sada upravljena protiv ljudskih duša . Zakulisni put kojim se djavao služi jest zavodjenje i on se oduvijek njim služio. U Edenskom vrtu rekao je Evi,da će ona i Adam postati kao Bog,ako budu jeli plod s drveta spoznanja. Oni su jeli,oni su pali,bili su zavedeni. Djavao je bio lažac.

Činjenica,da je djavao lažac je strašna stvarnost za Kristovu Crkvu. Ali ljudi jedva shvaćaju tu činjenicu. Katolici znaju da je djavao neprijatelj,ali vrlo često promaše u prepoznavanju lukavog načina njegova rada. Djavao napastuje čovjeka danas - kao što je napastovao i naše praroditelje - pružajući slasti koje on nikako ne može dati. On iznosi zlo pod plaštem dobra,prekriva grijeh velom sreće. Zna da čovjek nikad ne bi izabrao zlo kad bi mu se pružalo kao zlo;zato ga oblači u masku prividnog dobra. Čovjek se upinje da ga dohvati i kad ga njegove ruke dosegnu - otkriva da nije dobio ništa,nego prazninu,jad i očaj.

Djavao ne može dati ono što obećaje. Obećava blaženstvo po nedozvoljenim užicima tijela,a sve što daje je bol koja zadire u srce. Obećava moć i veselje nagomilavanjem nepravednog bogatstva,a daje ništavilo i nesreću. Obećava zasićenost po neumjerenosti i samozadovoljstvo po oholosti, a sve što daje je bljutavost i osamljenost. Da,djavao je lažac: do sada nije održao ni jedno obećanje.

Bez sumnje smo već i u vlastitom životu iskusili neostvarljiva obećanja zla. Možda smo katkada popustili,jer je prethodna radost rasla - rasla u ogromnu stvar. Svojevoljno smo i dalje pomračili svoj razum i oglušili se glasu Božjem . Bacili smo se na užitak koji nam je bio u izgledu. Sve je prošlo a mi smo se iznenada našli u grižnji savjesti,gorčini i praznini. Iz naših ruku i srca kapao je šutljivi znoj krivnje. Tada smo se opet jednom osvjedočili da je djavao lažac.

Ljudska je duša poprište stalne borbe. Čovjek je bio smješten na zemlju da postigne besmrtnu sudbinu. Bio je obdaren razumom i slobodnom voljom,koji su mu trebali osigurati vječnu nagradu. Bog je postavio zakone za potpunu ljusku sigurnost. Govorio je o kazni za neposlušnost. Upozorio je čovjeka da se ču-

v

va sotone, koji "kao ričući lav ide naokolo tražeći koga da proždre." Upozorio je čovjeka na navalu koja može zadesiti njegovu dušu i na kukolj koji može biti bačen po pšenici. Na čovjeku je da se bori, da bude budan i da se suprotstavi svakom zavodjenju. Vremenom, doći će i dan smrti kada će svakome biti sudjeno. Tada će se slijeva čuti skupni glas tragedije - glas koji ovdje odbija opomene Crkve i Krista i okreće se svojevoljno prema Knezu tame. Taj će glas biti žalostivi, jedinstveni krik osudjenih: "Neprijatelj je to učinio."

Blažena Djevica Marija je kraljica andjela - kraljica i Mihaela arkandjela. Sveti Mihael pobijedio je jednom sotonu i pobunjene andjele. Mihael će i sada još sve učiniti za svoju kraljicu. Na jedan mig Marijin, andjeoske čete na nebu sabrat će se za borbu, skupiti svoju snagu da spasu i jedno samo srce koje to moli. Vodit će Božju bitku za svoju kraljicu.

Sjetimo se toga kad smo napastovani gotovo do krajnjih granica otpora. Požurimo k Majci Isusovoj i ne časimo ni časa. Ona će nas zaštititi i spasiti, jer je Njoj dano da stavi svoju petu na glavu zmije. S nama će biti Mihael i svi sveci na nebu. S nama će biti Krist i sva snaga Božja. Sve što Marija mora učiniti jest, dati znak i gigantska vječna avangarda neba pojurit će nam u pomoć. Mi ćemo dobiti bitku. Mi ćemo dobiti rat. Mi ćemo predobiti za sebe srce Marijino, dokgod je Bog Bog. Amen.

% % %

VI. nedjelja po Bogojavljenju

Otvorit ću u pričama usta svoja.
Navještat ću što je sakriveno
od postanka svijeta/Mt.13,35/

MARIJA I LUKAVSTVO DJAVLA

Osoba koja od svih najviše razumije duh i srce Isusa Krista je njegova blažena Majka Marija. Nije moguće da bude drugačije. Od onog časa na dan navještenja, kad joj je arkandjeo Gabrijel obznanio čudesnu tajnu neba, Marija je bila trajno svjesna da živi s Bogom, da je hram u kojem stanuje nerodjeni Isus. Kroz mjesece prije Betlehema Duh sveti je mnogo razgovarao s Njom i ne iznenadjuje nas ako ju je u te dane sve više upoznavao s tajnama svoje vječne ljubavi.

Kroz mladenačke godine Isusova života, Marija mu je bila vjerni i stalni pratilac. Što je Dijete trebalo na ljudski način naučiti, to je moralo saznati od Marije. Ona mu je dala ljudsku kulturu i ponašanje. Radovala se njegovim nevinim radostima, suosjećala u njegovim dječačkim tugama. Često je Isus morao otvarati svoje srce pred Njom, i iz Njega su tada izlazile nikad prije čuvene riječi, za koje je Marija znala da dolaze od samog Boga. Prije nego je Isus za uvijek ostavio svoj dom u Nazaretu da krene u svijet, Marija je znala mnoge stvari "sakrivene od postanka svijeta".

Kad se Isus oprostio od Marije i krenuo na svoje javno djelovanje, čovječanstvo je još uvijek živjelo na ratnoj nozi sa Svemogućim Bogom. Još nije bila dana zadovoljština Bogu zbog prestupka u raju zemaljskom. Gotovo od prvog dana stvaranja bila je izgubljena skladnost Božjeg posinaštva sa stvorovima. Jedva su andjeli bili stvoreni a već su se neki pobunili protiv Njega i bili izgubljeni; jedva je sunce zasinulo u vrtu raskoši .kad je čovjek odbacio Boga i sagriješio. Sotona, znajući da će ljudski rod uvijek biti sklon na zlo, nije propu-

štao ni jednu priliku da unaprijedi borbu protiv Boga i ljudske duše. Sotona mrzi nebo i vječnu radost jer je sam to izgubio; sad bi želio da i ljudi to mrze i izgube kao i on,

Ljudi su,naravno,od Boga stvoreni zato da ljube. Neki su Ga ljubili neizrecivom ljubavlju;veliki dio ljudskog roda davao mu je uvijek dostojnu čast. Ali i zlo stanuje u ljudskom srcu; on je za uvijek napastovan. Pokvarenost je došla do njega u raju po sotoni,koji je čekao blizu drveta na kom je visio zabranjeni plod; čovjek si je sve do danas svijestan svoje nevjere i slabosti.

Zlo zadano Adamu i Evi još stanuje u ljudskom srcu i čovjek još nalazi napetost u svojoj duši. Dobri ljudi su se borili u tom sukobu i pobijedili; ostali su posjetili tabor neprijatelja i tamo ostali. Oni sada žive kao da je Bog njihov zakleti neprijatelj,a sotona njihov stvoritelj. Oni moraju mrziti vjeru i sve što dolazi sa strane Božje. Oni su tako često dali oduška svojem gnjevu na Katoličku Crkvu,jer se u svom srcu možda boje da Crkva ima pravo. Njihov je duh prodro u narode i danas nalazimo da su čitavi narodi bezbošci. Drugim riječima,neki su ljudi dobro raspoloženi prema vječnim Božjim istinama, a drugi nisu. Jedni slušaju Krista s vjerom i dubokim poštovanjem a drugi s potsmijehom.

Položaj je bio vrlo sličan i u Kristovo vrijeme. Ljudska se narav nije promijenila. Sin Božji i Gospodin s neba poznavao je potsmijeh i žalac onih koji su Ga prezirali. On je to često susretao na ulicama gradova ili na obali mora; nalazio je to i u brdima i na ravnici. Osjećao je ljubav i mržnju onih koji su stajali pred Njim dok je propovijedao i da zadovolji sve govorio je u prispodobama. Počeo je govoriti jezikom koji su mogli razumjeti jedino oni.koji su imali naklonosti prema Njemu. "Navještat ću što je sakriveno od postanka svijeta." Onima koji su živjeli blizu Isusa,koji su činili više nego je tražio Njegov zakon,onima koji su pokušavali da na zemlji načine od sebe hram živoga Boga,takvima je Krist dao da razumiju izvor zla i njegovu moć na izvjesne ljudske duše. Oni će doći do toga da ih ne će iznenaditi mržnja upravljena protiv Katoličke Crkve. Ne će ih iznenaditi što mladi ljudi katkada neposredno susreću zlobu,kad obuku rimski ovratnik/kolar/. Oni se ne će iznenaditi što ljudi postaju tvrdi i osvetoljubivi sve do smrti - pa i u ove moderne dane - prema drugima koji su vjerni svojem Bogu. Oni će razumjeti nedokučivi duh zlobe,mržnje i fanatizma,koji luta svijetom i daje oduška svojim predrasudama protiv Papinstva i Crkve.

Da,Krist će otkriti sakrivene stvari onima koji ga slijede izbliza; On će osposobiti one koji ga ljube da shvate kako je snaga pakla i palih andjela strašna i zavodljiva i moderna kao i televizija. Pitajmo svećenike. Naši su svećenici iskusili više djalovskih juriša,nego mi i sanjamo.

Blažena Djevica Marija dobro zna što znači biti majka Sina,kojega neki ljube do smrti,a drugi mrze i preziru jer nose zlo u svojem srcu. Vidjela je svog Bogo-čovjeka kako čini dobro, vidjela očevidnost ljubavi sa strane onih koji su u stopu slijedili Učitelja; ali bila je svjedok i strašno velike mržnje s kojom se Isus susretao. Marija je u svom srcu znala da ljudi sami od sebe ne mogu biti tako zli. Znala je da je sotona ušao u duše ljudi šaptao im laži. Dok je promatrala nastojanja neprijatelja Njezina Sina,mogla je kao u ogledalu vidjeti odraz palog arkandjela i znala je da se to strašni duh pakla diže protiv Isusa. Marija je znala takodjer da je to isti duh koji pokušava zarobiti ljudske duše sve do kraja vremena.

Mi možemo poći k Mariji, mi koji živimo u ovoj eri mržnje i sumnjivog mira, zavisti i zlobe. Marija je čovjek, kad bi mi samo znali koliko je Ona čovjek! Ona shvaća da je za nas teško dokučiti djavolsku lukavost i njegove zavodničke puteve. Ona zna da se naša srca moraju katkada uplašiti strahota oko nas, kad im ne možemo dohvatiti razlog. Ona će nam reći da Kristova stvar traži veliku ljubav s naše strane da se suprotstavimo mržnji, veliku hrabrost da nadvladamo strah, veliku žrtvu da zadobijemo krunu, heroizam da postignemo nebo. Marija će nas poticati da učimo od Nje.

Potsjetiti će nas da je Ona sve to već iskusila. Vidjela je Stjepana kamenovanog, svoga vlastitog Sina raspetog; vidjela je apostole kako jedan za drugim padaju zbog Krista; s neba je gledala pape mučenike i krvavu kupelj rimskog carstva; dočekivala je u nebu milijarde svetaca koji su na zemlji vodili borbu i odupirali se djavlu. Pomoći će nam da shvatimo pravu snagu u ovom životu, ali će nam govoriti i o Petru, koga Ona dopakla dobro poznaje. Nagli, povučeni, neustrašivi Petar! Marija će nas potsjetiti na riječi svoga Sina: "Ti si Petar, to jest stijena, i na toj stijeni sagradit ću svoju Crkvu i vrata paklena ne će je nadvladati."

Ostanimo blizu Marije. Naučimo od Nje dobrotu srca, ljubav i hrabrost. Ona će nam pomoći da dublje shvatimo "sakrivene stvari", koje će nam Njezin blaženi Sin otkriti. Amen.

& & &

Sedamdesetnica

Idite i vi u moj vinograd/Mt. 20,7/

MARIJA I DOBRI RAZBOJNIK

U tamnim sjenama brežuljka Kalvarije na dan Kristovog raspeća, Blažena Djevica Marija je vidjela razbojnika koji je zaslužio nebo zbog svoje iskrene žalosti i žarke ljubavi. Marija je čula Isusa kako je jednom rečenicom zbrisao cijeli jedan zao život; osjetila je u taj čas kao možda nikad prije, privlačan i snažan dodir tajanstvene providnosti Božje. Marija je vidjela svoga Sina kako u času davanja svog života za čitavo čovječanstvo - u isto vrijeme usredotočuje čitavu svoju pažnju na spasenje pojedinca. Marija koja je pratila Isusa kroz Nazaret, Betlehem i sada Jeruzalem, vidjela je ljudsko shvaćanje obogaćeno Božjom dobrotom; vidjela je ljudski sud poništen božanskom odlukom; vidjela je ljudsku osudu prelivenu božanskim sažaljenjem; vidjela je kako Božanstvo shvaća pravdu na sasvim drugačiji način od čovjeka.

Sveti Luka nam pripovijeda povijest dobrog razbojnika na križu. "Vodili su s Njim i druga dva zločinca da ih pogube... Jedan ga je od obješenih razbojnika psovao govoreći: Zar nisi ti Krist? Spasi sebe i nas! A drugi ga je korio govoreći: Zar se ni ti ne bojiš Boga, kad i sam trpiš jednaku kaznu. I mi pravedno jer primamo što smo zaslužili po svojim djelima; ali ovaj nije nikakva zla učinio. I reče: Isuse, sjeti se mene kad dodješ u kraljevstvo svoje! A Isus mu reče: Zaista ti kažem, danas ćeš biti sa mnom u raju."

Nekatolici se katkada čude, zašto katolički svećenik podjeljuje posljednje sakramente umirućem katoliku, koji je u svom životu bio štetan za društvo ili koji je bio javni grešnik, i živio sablažnjivo. Katkada se i sami katolici tome čude. Odgovor na to leži baš u ovim riječima raspetog Krista na Kalvariji.

Promotrimo što je Krist učinio! Obećao je dobrom razbojniku nebo u onaj dan. I to usprkos svih njegovih zlodjela i grijeha protiv društva i Boga. Ali razbojnik se kajao i bilo mu je žao. To je važna činjenica: kajanje, žalost, odluka. Milosrdje Božje se nastavlja sve do odijeljenja duše od tijela. A Crkva Božja ne može biti manje milosrdna nego što je Bog milosrdan.

Ima tajni u Providnosti Božjoj i uzaludno je pokušavati upotpuniti razumijevanje o njoj. Božji putevi sigurno nisu naši putevi. Kad bi bili, kakve li "božanske pomutnje". Ako pitamo Božju pravdu zašto dopušta da se netko kaje i obraća kasno u životu, tada preuzetno stupamo nad samo Božje prijestolje. Bog sigurno ima pravo činiti dobro kad to hoće; a obraćenje je začudjujuće u bilo koje vrijeme.

Evandjelje nam pripovijeda o gospodaru koji je rano ujutro tražio radnike za svoj vinograd. Pogodio se s njima po dinar. Kroz dan taj se postupak ponavljao i sa svakim se pogodio za istu svotu. U jedanaest sati je opet najmio druge. Kad je došlo vrijeme plaće, koji su bili prvi najmljeni mislili su da će dobiti više novca ali je gospodar to odbio.

Na prvi mah izgleda da je tu nepravda, ali nije tako, ako promotrimo pojedinačni ugovor. Svaki je dobio onoliko za koliko se pogodio. Svota je bila ista, jedan dinar. Ali rad je bio različit. Isto je tako izmedju Boga i ljudskih duša. Stvoritelj je sklopio sa svakim posebni ugovor. Bog je svakog čovjeka smjestio na zemlji i tako mu dao priliku da si zasluži vječni život. Bog je postavio pravila za postupak s ljudima. Ako je čovjek vjeran Božjoj volji - nebo je njegova nagrada; ako ne, pakao mu je kazna.

Neki ljudi trpe ozbiljnije napasti od drugih, nekima je teže oduprijeti se. Nekoji gotovo uvijek naginju da budu loši, a ne dobri. Ali u stvari ne mogu se potužiti. Njihov ugovor sa Svemogućim Bogom - s nebom kao plaćom - uvijek je posebnički. Bog ne će učiniti takav ugovor s nekim čovjekom a da mu u isto vrijeme ne da dovoljno snage da ga potpuno izvrši.

Čovjek koji nalazi u sebi jaku sklonost na zlo, koji osjeća napast kao snažnu neprijatnu moć, može se katkada - kao i radnici u vinogradu - potužiti da je "podnosio žegu i teret dana". Može biti sklon misliti da je Bog nepravedan, jer otežava njegov životni put. Ali Bog nije nepravedan. Bog je sklopio sa svakim čovjekom posebni ugovor; pakt koji se odnosi na njega i na Boga; ugovor za koji Bog zna da ga čovjek može ispuniti ako to hoće.

Zašto dakle tako mnogi znatiželjnici postavljaju pitanja? Zašto bi se ljudi tužili kad to jednostavno ne razumiju? Zašto bi ljudi morali biti obdareni shvaćanjem Božjih puteva? Kakvo pravo ima čovjek na to? Misli li on da ima pravo znati kao što Bog zna? Zamolite ga neka stvori sunce, mjesec, zvijezdu! Recite mu neka stvori mali prst na ljudskoj ruci. Neka stvori čovjeka, dušu, andjela. Recite mu neka stvori raj na zemlji ili nebo na zvijezdama. Neka spriječi svoju vlastitu smrt ili neka mrtvoga vrati u život. Recite mu neka postane kao Bog. Samo tada bi mogao znati Božje providencijalne planove.

Majka Božja, koja je dublje prodrla u nebeske stvari nego cijeli svijet zajedno, stajala je jednom pod križem na Kalvariji i slušala kako njezin božanski Sin daje raj onoga istoga dana nekome, tko je bio zao kroz čitav svoj život. Marija nije pitala za razlog takvog postupka sa strane Boga, nikad nije s tim razbijala glavu; shvaćala je više od drugih tragediju grijeha. Tada je čekala da njezin vlastiti Sin dade svoj život zbog grijeha na jedan okrutan i mučenički način. Pouzdano se

upoznala s Božjim srcem, jer ga je čula udarati mnogo prije nego je svijet znao za njega. Ona je znala za veliku ljubav tog srca, znala je da se Njegova ljubav ne može opisati. Zato je Marija na Kalvariji primila Kristove riječi bez iznenadjenja. Možda je znala da bi Krist jedva mogao drugačije postupiti, kad duša ima savršenu ljubav i kaje se.

Kad se naš razum počne katkada čuditi Božjoj pravdi i našoj vlastitoj, kad pomislimo na radnike koji su bili najmljeni kroz dan i primili istu plaću, porazgovarajmo malo s Marijom. Ona će nam reći da radni satovi u životu ne predstavljaju sve, nego da je važan napor. Ona će nam reći da ne smijemo uvijek poredjivati svoj život sa srećom drugih. Ona će nam bolje objasniti sakrivenu snagu Kalvarije i sasvim jasno nam staviti do znanja da bi izmučeno tijelo Isusa Krista visilo na križu i kad bi mi bili jedini živi čovjek; Marija će nam reći da bi Isus trpio gorčinu žući, kad bi mi bili jedini na svijetu koji trebamo otkupljenje. Zar ćemo daklė nastaviti ići kroz život s tužbom da je naša sudbina teža od nečije druge?

Eto, Marija će nas potaknuti da prestanemo biti djeca, da narastemo, dozorimo, da budemo spremni nositi svaku teškoću, svaku ranu tako dugo, dok na koncu ne zadobijemo nebo. Marija će nas dovesti bliže križu Kristovom i mi ćemo se zagledati u njegove oči. Ona će tražiti od nas da ne gledamo mimo. I dok budemo gledali zaboravit ćemo na sve drugo. Zaboravit ćemo napor, borbu, tričava uspoređjivanja života. Mi ćemo jednostavno "poći u vinograd". A nagrada koju ćemo primiti kad posao bude gotov jest ona, koju nam je Isus obećao: On sam i Njegova Majka zauvijek. Amen.

§ §
§

Šezdesetnica

Sabralo se veoma mnogo naroda. Dolazili su k Njemu iz svih gradova. /Lk. 8,4/

MARIJA JE MNOGE PRIVELA K ISUSU

Vesela je novost s kojom počinje ovo Evandjelje. Isus se sprema propovijedati prispodobu o sijaču i sjemenu i zatim je objašnjava da bi pravo mogli razumjeti njezino značenje. Prije nego je počeo propovijedati, Evandjelje napominje da "se sabralo veoma mnogo naroda i dolazili su k njemu iz svih gradova".

To je bila naknada Kristu što je rodjen u neznatnom Betlehemu - mogao je sa svih strana privući mnoštvo ljudi da slušaju njegove riječi. Naravno - On je činio čudesa, pa je i glas o tome, plus naravna radoznalost kod nekih, pridonosila da je imao brojno slušateljstvo.

Većina je došla jer su ga ljubili; divili mu se, željeli ga slijediti. Neki su vjerovali da je on Bog i mogli su osjetiti silu koja je u Njemu. Željeli su postići nebesko kraljevstvo i bili spremni sve učiniti za to. Sabirali su se oko Isusa, jer su znali da je govorio istinu.

Drugi su bili ondje - narodni vodje možda - jer su osjetili da su im ugrožene pozicije od Kristove moći, koja je pokaživala da je On Bog. On ih je korio zbog manjka moralnosti, osudjivao ih zbog njihovog samovlašća stavljajući ih pred oštar ispit. A sad je počeo govoriti u prispodobama kako ga takvi ne bi mogli razumjeti.

Važno je i dobro znati da je veliko mnoštvo tražilo Isusa i da su ljudi pojedinačno pribjegavali k Njemu. Ti ljudi nisu bili apostoli, niti takvi koji su slijedili Isusa samo zbog vjerskog naučavanja, nego ljudi - bili oženjeni bilo samci - koji su

ostavili svoj dnevni posao da mogu čuti više o kraljevstvu nebeskom. Njihovo prisustvo davalo je utjehu Kristovu srcu,davalo snagu ženama koje su služile Isusu,donosilo ugodnost i radost srcu Blažene Djevice Marije,koja zbog mnoštva ljudi često nije mogla prići blizu svog božanskog Sina.

Blažena Djevica Marija je, od prvih dana kad je Isus pozvao apostole ,postala slušalac mnogih priča tih izabranih muževa,jer su se oni tako često na večer svraćali za čas njezinoj kući. Oni su ljubili Mariju jer je bila Isusova Majka,ali i njihova takodjer;pouzdavali su se u Nju i pripovijedali joj tajne, koje su se zbile preko dana. Marija im je pomagala da se poveća njihovo razumijevanje. Činila je to tako da im je pripovijedala o Isusu ono što je samo Ona znala.

Marija je pamtila kako su ljudi primali Isusa. Znala je da je mnoštvo ljudi primalo Isusa iskreno,a neki drugi ne. Lako se mogla sjetiti večeri u Betlehemu i kako su Ga ljudi zapostavili u noći Njegova rodjenja;ali isto se tako sjećala pastira i mudraca i Josipa. Marija se sjećala da je kralj tražio Njegovu smrt prije mnogo go-dina,a spominjala se i kako je stotnik ne dugo prije rekao: "Gospodine ,nisam dosto-jan da udješ pod krov moj."

Uvijek je bilo isto: mnogi su ga željeli upoznati i sve više ga ljubiti;a drugi su htjeli da o njemu niti ne čuju.Ali Marija je mnogo puta sasvim očito vidjela: Isus nije zanemarivao nikoga. Isus je propovijedao,poučavao,davao dobar primjer. Krist je učio svoje apostole da čine isto. Ali povrh svega,On je nadahnuo svoje sljedbenike i sve koji ga žele upoznati i ljubiti - da učine štogod mogu da bi doveli ljude u kraljevstvo nebesko.

Tu činjenicu treba posebno naglasiti. Isus je u širenju svoje nauke i s obzirom na obraćenja - ovisio o onima koji su već vjerovali u Njega i slijedili Njegove zapovijedi. U vodjenju drugih k pravoj vjeri,bio je ovisan o dobrom primjeru svojih vjernika. Činjenica da su "ljudi iz svih gradova dolazili k Njemu",svjedoči da su čuli o Kristu od drugih.

Kad je Isus svršio govor,došli su k Njemu njegova Majka i rodjaci,ali nisu mogli do Njega zbog mnoštva." Marija se naravno veselila što u taj čas iz takvog razloga nije mogla doći do Isusa. Što veće mnoštvo,to više će ljudi tražiti Njezinoga Sina i Njegovu nauku. Jedini životni cilj Njezinoga Sina bio je: obraćenje duša. Marija je to vrlo dobro znala još od onog dana u hramu davno prije,kad je Dječak naglasio da se mora brinuti za poslanje Očevo.

Ako je Isus u širenju svoje Crkve medju ljudima,u one dane ovisio o utjecaju i primjeru onih,koji su u Njega vjerovali, sasvim je logički zaključiti da On i danas ovisi o istoj grupi prijatelja. Da, Krist ima svoje svećenike,redovnike i redovnice: to su oni koje je On izabrao. Njegovi službeni radnici u vinogradu. Ali Krist u ovo moderno doba ozbiljno treba svakog katolika i katolikinju da bi drugima prenio nauku Crkve.

Svuda oko nas: na našem radnom mjestu, na ulicama u kojima živimo,na odmoru i zabavi,ima onih - samo da ih znamo naći - koji ozbiljno traže Boga a ne znaju gdje da Ga nadju. Ili, ako Mu se već dugo i teško približuju, čudit će se katkada zbog živo-ta onih,koji kažu da su katolici.

Kad svojevoljno zanemarimo svetu Misu nedjeljom i jedemo petkom meso,znajmo da možemo sablazniti one koji traže Božju ljubav; kad uzalud izgovaramo ime Božje,izrugujemo se našem Učitelju. Kad se snizujemo do prostote i možda vučemo i druge za sobom,razaramo čistoću ljiljana i protivnici smo Kristova kraljev-

stva. Kad se služimo kontrolom porodjaja,zaustavljamo širenje Njegova kraljevstva. Kad griješimo ogovaranjem ili klevetom, mi smo lašci i još k tome krivci sablazni. Bog neka pomogne Crkvi,ako ona o nama ovisi.

I kod nas mnogi traže Krista,a ne mogu Ga naći. Zaslijepljeni su protivnostima koje vide u djelima katolika. Mnogo vremena treba svećeniku da pouči obraćenika u vjerskim istinama,a naši laici imaju mogućnost da promijene srce čovjeka u tren oka svojim dobrim primjerom,ljubavlju prema Isusu, vjernošću,hrabrošću. Krist želi da povedemo duše k poznavanju Boga i njegove Crkve. .A da li smo mi kao katolici djelovali na koga da ostane vjeran Isusu Kristu?

Možda nam je teško steći uvjerenje da je to dio našeg katoličkog života i odgovornosti: privući duše k Isusu. Ako je tako,podjimo k Blaženoj Djevici Mariji. Prepustimo se utjecaju koji će Ona izvršiti na naše srce. Marija sama,sa svojom milinom,privlačivošću i vjerom,mora da je mnoge privela k Isusu. Ona će nam reći kako ćemo i mi učiniti nešto slično. Pokazat će nam kako preko prave riječi,zgodne geste,ljubeznog poziva,možemo mnoge vratiti svetoj Crkvi. Kad jednom naši zanemareni prijatelji sretnu Mariju,oni će u Njoj otkriti nekoga, tko će izmijeniti njihov život. Kad jednom sretnu Mariju, oni će shvatiti što znači vratiti se kući.Njihovo će se srce napunit veseljem,jer će natrag biti s Marijom,koja je davno prije molila da ostave svoj dosadašnji život. Amen.

§ §
§

Pedesetnica

Evo,idemo gore u Jeruzalem/Lk.18,31/

PUTOVANJE U JERUZALEM S MARIJOM

Bilo je to jedne noći u Betaniji,kad je Mariji bilo teško govoriti. Bila je okružena apostolima svojega Sina. Možda su došli k Njoj,kao toliko puta prije,da nakon dnevnog napora traže utjehu i da upitaju za tumačenje tajanstvenih djela i riječi Kristovih. Krist im je toga dana rekao riječi,koje su uistinu uznemirile i začudile njihova srca. Čak nam i sv. Luka u svom Evandjelju kaže: "A oni ništa od toga ne razumješe.Govor je ovaj za njih bio taman i oni ne shvatiše,što je on s tim mislio." I zato su morali doći k Mariji.

"Evo idemo gore u Jeruzalem - rekao je Isus - ondje će se ispuniti,što su proroci pisali za Sina čovječjega. On će biti predan neznabošcima,ismijen,zlostavljan i popljuvan. Bičevat će ga i ubiti."

Marija je sjedila a oči apostola bile su uprte u Nju. Možda im je htjela reći da su Isusove riječi istinite,da je ta prividna tragedija neizbježiva,da Njezin Sin više ne može govoriti blagim riječima,da se približuje vrijeme kad će ljudska srca morati biti čvrsta kao čelik,da će Krist doskora podnijeti svoju muku i za neko vrijeme ih napustiti,da i oni moraju poći u Jeruzalem i hrabro podnijeti sve,štogod im se u tom neprijateljskom gradu dogodi.

Bilo bi jako pametno i dobro,kad bismo i mi pošli k Mariji u ovo doba godine i zamolili je neka nam protumači ove riječi i razjasni njihovo značenje. Jer se svakoga od nas i te kako tiču riječi:"Evo idemo gore u Jeruzalem." Jeruzalem znači neprijateljski stav i neprijateljsku prepreku,to znači okrutnost mase i prevejanost onih na vlasti. U Jeruzalemu je personificirana neprekidna mržnja prema Kristu i njegovim sljedbenicima,nepravda,bijes i okrutnost onih,koji su obučeni

u djavla. Da,bilo bi pametno doći k Mariji o ove dane,jer nitko ne pozna bolje od Nje strahovitu cijenu muke. A moramo imati na pameti,da je nama još uvijek teško prihvatiti takav Jeruzalem.

Blažena Majka Božja će nam pokazati svoga Sina kako mirno i božanski zamišljeno izgovara riječi:"Idemo gore u Jeruzalem".Ona će nam reći,da nas Krist,ako to nismo prije znali, sada treba. Kraj njegova života se približuje. On hoće naše cijelo srce,svu našu dušu. On nam govori ozbiljno,kako to samo Bog može govoriti. I mi moramo poći s Njime na Kalvariju! To je pouka,koju katkada ne želimo razumjeti. To je pouka,koju je svijet već odavna zaboravio. Ali to je ona ista pouka, koja od smrtnih ljudi stvara svece.

Da moramo kleknuti kraj Isusa u Getsemanskom vrtu, da moramo stajati kraj njega u dvorani poniženja,da moramo nositi teret njegova križa i skupa s Njime pružiti svoje ruke da budu prikovane - to nam se možda čini nevažnim za naše spasenje. No,ako se Isus u getsemanskom vrtu podložio volji svog nebeskog Oca,zar ne ćemo i mi - obična stvorenja - svoju volju podložiti Njegovoj! Ako je Krist stajao zaogrnut grimizom s trnovom krunom na glavi i htio da bude nazvan "ludjakom" nama za ljubav, zar ćemo mi - njegovi učenici - bježati od poniženja i postati malodušni,kad nas zbog Njega nazovu "ludjacima"! Ako je Sin Božji morao nositi križ na Kalvariju samo za to,da nama otvori vrata neba, zar ćemo mi ići kroz život neprestano nastojeći da sa svojih ramena stresemo križ,koji nam život neprestano nameće! Ako tako mislimo,ako su takve naše nakane,onda smo krivo shvatili značenje katolicizma,jer nismo pravo shvatili pouku križa.

Kad ne bi bilo križa ne bi bilo ni Katoličke Crkve,jer je ova usko povezana s križem. Ako pogledamo u prošlost u povijest Crkve i promotrimo vrhunce do kojih se popela,opažamo, da je upravo u to vrijeme križ s Kalvarije bio dinamična snaga katolicizma. A u onim okolnostima,kad se Crkva tokom stoljeća nije uspjela održati na visini,bilo je to samo zato jer se zaboravilo na križ Isusov.

Naša je dužnost da ne zaboravimo na križ sa Kalvarije. Naša je dužnost da uvijek imamo na pameti,da na tom križu visi tijelo Sina božjega. I nama mora biti potpuno jasno da i mi,kao sljedbenici Svemogućeg Krista,možemo biti pozvani na trpljenje,muku i smrt iz ljubavi prema Isusu Kristu.

U naše vrijeme mnogi su katolici upoznali,što znači udarac puščanog zrna,bolni ubod noža i strašna agonija u ćelijama smrti - a sve to iz ljubavi prema Isusu i vječnom životu. Možda mi ne ćemo biti pozvani da idemo do na vrh Kalvarije, ali ne smijemo se protiviti da s Isusom putujemo u Jeruzalem .

Kadgod se govori o križu,nikad ne računajte bez Marije. Medju svim ljudskim bićima,Marija je najviše osjetila njegovu gorčinu i bol. Svaki udarac zadan Isusu i nju je bolio, svaka muka,svako poniženje bilo je uzrokom njezine boli. Isus odrastao čovjek još je uvijek njezino dijete,još uvijek njezino Dijete iz Betlehema,trofej koji će joj Jeruzalem doskora oteti,Marija želi da mi na to ne zaboravimo. I sada prije korizme,mi moramo odlučiti da ćemo s Njom poći u Jeruzalem.Dok se sjeća svojih boli,mi joj možemo pružiti malo ljudske utjehe.

Marija će nam za uzvrat dati da bolje razumijemo nauku križa. Ona će nam pokazati kako će nam Krist,ako ga uistinu ljubimo,pomazati masnice od bičeva ako ih možda nosimo na sebi,olakšati težinu križa koji moramo nositi,ublažiti udarce čekića koji su upravljeni protiv nas.

Marija znade da će svakoga od nas u životu dotaknuti

križ Njezina Sina. Možda će to biti blagi udarac, možda će biti strašan. Ali on će svakako doći. Došao je k Isusu, došao je k Mariji, došao je k svim svecima koji su ikada živjeli. On će doći i k nama. Marija hoće da mi to znamo. No Marija se najviše nada, da ćemo mi kao katolici koji vjerujemo u Isusa, taj križ prihvatiti i da ga ne ćemo odbaciti. Ona zna da se do sreće i radosti na zemlji dolazi samo preko križa, ona zna da se samo preko križa može doći do nebeske sreće i radosti. "Evo idemo gore u Jeruzalem." Marija želi da shvatimo kad čujemo ove riječi, da one ne označuju samo Krista, nego Krista, Mariju i nas.

\+ + +

I. nedjelja Korizme

Tada odvede Duh Isusa u pustinju da ga kuša đjavao./Mt.4,1/

MARIJA SATIRE GLAVU ZMIJI

Život na zemlji je borba. Naša duša je poprište gdje se neprestano vodi bitka izmedju naše volje koja hoće dobro i naših sklonosti koje hoće zlo. To stanje napetosti nije novo, niti je to nešto što bi nas iznenadjivalo. To je izravna posljedica čovjekova pada u zemaljskom raju.

Blažena Djevica Marija je potpuno slobodna od istočnoga grijeha i njegovih posljedica. Sotona je napastovao čovjeka i bio uzrok njegova pada; Marija je izabrana od Svemogućeg Boga da stavi svoju petu na glavu zmije i postane tako predvodnik ljudi u borbi protiv pakla. Marija je vidjela strašnu cijenu ljudskog otkupljenja u smrti Isusovoj na križu i znala da je raspeće plaća i za naše vlastite grijehe nanesene veličanstvu Božjem.

Marija zna da će ljudi uvijek biti napastovani da prestupe Božji zakon. Svijet, tijelo i sotona neprestano podbadaju protiv Njega. Zbog toga, i jer je Ona izabrani, vješti protivnik đjavla, Marija želi da tražimo Njezinu pomoć u vrijeme napada, kad nam izgleda da će nas napast svladati; želi da dodjemo k Njoj i prije da se uzmognemo pripraviti na iznenadne zasjede napasnika. Marija želi da ne kolebamo u odbijanju napasti i da joj ne damo ući u našu volju.

Njezin božanski Sin Isus u Evandjelju pokazuje kako se On borio protiv napasti. Nema blagosti u njegovom nastupu prema d-javlu, nikakvih lijepih riječi. Krist ukratko odbija djavla i upotrebljava jedak g-ovor. Ali zapamtimo, prije napastovanja Isus je postio. Post je još najuspješnije sredstvo protiv mamljenja napasti i ostaje i dalje nakana Crkve da revno postimo kroz čitavu Korizmu, osim ako nam to škodi zdravlju. Govoreći o postu, Isus reče: "tvoj Otac koji vidi u tajnosti, naplatit će ti."

Krist je postio prije nego se podvrgao napastovanju, jer je poznavao snagu i posljedice napasti. Napast je prigoda kojom si sveci zaslužuju nebo; napast je zgoda u kojoj borci napuštaju redove Božje. Napast je križ koji sveci nose s predanjem; ona je i kamen spoticanja preko kojega neki ljudi nikako ne mogu preći. Napast je ozbiljna prigoda da čovjek jača svoju volju, ali i opasna prigoda koja zamračuje ljudsku dušu. Napast je vježbalište na kojem se ljudi bore za život i pobjedjuju, ali i poprište na kojem ljudi padaju. Napast je srušila cedre libanonske, nadvladala jakost i ponos; ona je ostavila trag svog pustošenja kroz čitavu ljudsku povijest.

Pazite, napast nije grijeh. Napast je dapače zgoda milosti. Borbom nadvladavamo napast, koja nas hoće udaljiti od Boga i izvršujemo čin kreposti koji nam Bog ne će zaboraviti. Napast je stvarnost. Mi to znamo. U jutro, u podne, u večer je tu. Možemo

otvoriti oči u zoru,možemo ih zatvoriti u suton - ona je uvijek tu.

Bog je u svom divnom djelu stvaranja obdario čovjeka s pet osjetila. Dao mu je osjetilo vida,sluha,okusa,dodira i mirisa. Bog ih je dao s dobrom svrhom . Dao ih je čovjeku da preko njihove pravilne upotrebe može doseći vječni spas.

Bog je dao čovjeku da vidi. Dao mu je priliku da se ogleda po svijetu zamišljenom u umu Božjem. Može vidjeti zvijezde, mjesec i sve stvoreno. Može se radovati sunčanom izlasku,sanjariti kod sunčevog zalaza. Može vidjeti život i drveće i cvijeće koje cvate - sve učinjeno od ruke Jedinoga,koji je Bog.

Može vidjeti ljubav i žrtvu,žalost i radost;može gledati kako se novi život radja a stari umire;može zagledati sreću djeteta i veselje majke;može vidjeti sreću Božjeg Djeteta i veselje Božje Majke;može gledati Betlehem,Nazaret i hram u Jeruzalemu,može vidjeti i križ na Kalvariji ako hoće. Može vidjeti oltar i svetohranište i zlatnu pokaznicu. Može vidjeti i samoga Boga! A ipak,što sve mi gledamo tim istim očima? Što sve želimo njima vidjeti?

Bog nam je dao uši. Omogućio je čovjeku da sluša glazbu i pjevanje ptica. Čovjek može čuti šum vodopada i žubor potočića. Može slušati more i čuti ljudski glas. Može čuti smijeh djeteta i uspavanku majke. Može čuti smijeh malog Krista i uspavanku Majke Božje. Može slušati božanske riječi,može čuti samoga Boga. A tim istim osjetilom sluha,što smo slušali? Što smo željeli čuti?

Bog nam je dao okus. Sol je slana a kruh ima slatkoću. Čovjek može okusiti slast meda i jakost vina;može okusiti ljepotu prirode i radost što je živ. Može osjetiti Nekoga tko je rodjen u Betlehemu,Nekoga tko je razapet na Kalvariji. Može dohvatiti i samoga Boga. A ipak,kako smo često hlepili za svjetskim stvarima i onim što je beskorisno? Koliko puta smo žedjali,jer su naši izvori bili presahli i suhi?

Bog je omogućio čovjeku dodir. Čovjek može stisnuti čvrstu ruku prijatelja.Dotaknuti mekane latice cvijeća i zlatnu glavicu djeteta. Može cijeniti radost drugarstva,prijateljstva i ljubavi. Može iskusiti veselje zbog prijateljstva sa svecima,s Marijom,nedokučivi ushit ljubavi prema Bogu. Može ostaviti za sobom ovaj prevrtljivi svijet i poći na oltar gdje će doticati samoga Boga.

Nismo oštroumni ako se igramo u našem odnosu prema napasti. Djavao nas je i do sada dosta zavodio. Naš neprijatelj je pali arkandjeo,vješt u laganju. U našem opiranju napastima trebamo pomoć s neba. Blažena Djevica Marija je ta pomoć - Ona ima tu pomoć . Pomislimo da je Njezina peta satrla glavu zmiji. Marija razumije našu slabost,našu osjetljivost. Ona nam govori kao naš savjetnik,naša Majka,naš prijatelj,ali samo ako je zamolimo.

Sad na početku Korizme,bilo bi dobro da s Njom porazgovaramo o našem programu,programu bdjenja i molitve. Možemo doći k Njoj u odredjeno vrijeme svaki dan da obnovimo svoju snagu i razmislimo o načinu borbe. Ona će zaštititi naše duše pred haračenjem sotone,smanjiti požude u nama,slomiti našu sklonost prema svijetu,pomoći nam u vrijeme pokore da se podignemo prema Njezinom Sinu i svojim srcem,dušom i pameti upoznamo ljepotu i uzvišenost,kojoj nema jednake. Amen.

II.nedjelja Korizme

Gospodine,dobro nam je biti ovdje./Mt. 17,4/

DOBRO JE BITI S ISUSOM

Nikakva se radost u životu ne može usporediti s radošću što je ima katolik koji živi s Isusom i Marijom. Ona se ne da opisati ni zamisliti. Uvjeravanja nisu potrebna za tu sigurnu istinu. Milina u prisnosti s nebom nije nategnuta,ona ne traži sjaj,pogotovo ne onaj teatarski. Ona je jednostavno tu i oni koji borave s Gospodinom mogu to obilno posvjedočiti svojim srcem.

"Gospodine,dobro nam je biti ovdje." Tako je govorio sveti Petar Isusu na brdu Tabor, gdje se Isus preobrazio. Petar, Jakov i Ivan imali su sreću vidjeti Isusa u neopisivom sjaju i ljepoti. Njegova je pojava bila tako uzvišena,zanosna i prozračna,da su apostoli pali u ushićenje.

"Gospodine,dobro nam je biti ovdje." Premda je dan na Taboru prošao,mnoga srca su kroz stoljeća osjetila to isto. Srca svećenička i redovnička koja su izabrala stazu za koju je svijet slijep; srca koja su pustila da kraj njih prolaze neozbiljnost i niskošt; srca koja su u sjaju svijeta vidjela samo prazninu i taštinu; srca koja su žedjala za čistom vodom,kristalnim izvorima;srca koja su čeznula za ljubavlju,ali takovom koja je mnogo istinitija od ljudske; srca koja su se davno prije približila Mariji i osjetila jaku privlačnu snagu u njezinom prisustvu;srca koja su ustanovila da po Mariji mogu doći do Boga.

Da,mnoga su srca na čas,prigodice,osjetila da je to istina. Nema užitka koji bi se mogao s tim usporediti,nikakva radost nije tako rijetka,nikakav osjećaj nije toliko iznad zemaljskih stvari.

Na Taboru Isus se preobrazio s izvjesnim ciljem. Želio je ojačati vjeru apostola,kojima je kasnije htio jasnije otkriti strašne stvari. Isus im je govorio o trpljenju i smrti koju mora pretrpjeti,a isto tako i o slavi koja će biti njegova. Govorio im je i svom božanstvu sa prilično jasnim terminima i želio im je dati još veću očevidnost da je On Bog, tako da se njihova vjera ne bi pokolebala kad dogadjaji postanu teški za njih.

Preobraženje nije dugo trajalo. Bilo je kratko ali je postiglo svoju svrhu. Ljudi koji su slijedili Isusa bili su nagradjeni zračenjem Božjim;vidjeli su čudo kod kojega nije bilo drugih;potvrdili su svoje uvjerenje na mnogo jači način premda ih je to zapanjilo. Njihova je vjera porasla i obnovila se.

Dobro je bilo što su apostoli bili obdareni tom posebnom i blaženom prednošću. Trebali su se susresti s izdajom i burom u Jeruzalemu;trebali su vidjeti svog učitelja smrtno izmučenog i raspetog a sebe izložene opasnosti. Ta slava Učiteljeva bila im je priuštena da bi se - kad Isus više ne bude izgledao kao Učitelj - sjetili Tabora i ostali i dalje uvjereni u Kristovo božanstvo.

Danas je isto s onima koji su poduzeli da slijede Isusa i Mariju. Život u svećeništvu ili redovništvu nije lak. Traži se vjernost u malim stvarima,neprestano usvajanje vječnih istina; obećanje poslušnosti traje kroz sve godine,neprestano svladavanje,pa i prema neiskrenima,stalna služba propovijedanja,molitve; uvijek davati dobar primjer pogotovo mladjima; biti fin prema starima,bolesnima,tješiti kad ljudi umiru. Treba ljubavi,više ljubavi nego itko i misli;treba molitve i oštre borbe za deset zapovijedi;treba se boriti za svaku dušu;

treba vjernosti prema Isusu i viteški duh prema Mariji.

Zbog neprestane potrebe vjernosti, Isus katkada daje svojim izabranicima da na čas okušaju božansku radost, slast koja nadilazi njihova sjetila. To može biti u zahvali iza svete Mise ili dok lutajući šeću ulicom; za čas to može biti u razredu ili iznenada u času kad bitko ni ne sluti. Može to biti bilo gdje i bilo kada da oni osjete zanos zbog prisustva Krista Svemogućega. Riječi jedva što kažu, ali duša se sjeća Tabora: "Gospodine, dobro nam je ovdje biti".

Katkada nam može izgledati da su takvi privilegiji pridržani samo onima koji su svećenici i redovnici. Istina je da ih oni najviše uživaju, a i s pravom. Ali te posebnosti se ne mogu isključiti iz lajičkog svijeta i srca običnih ljudi. Povijest Katoličke Crkve puna je imena ljudi i žena, koji su izabravši put Marte - odredili Isusa i Mariju za svoj cilj.

"Gospodine, do-bro nam je ovdje biti." Neki izmed-ju Kristovih vjernika možda su se susreli s tom blaženom slasti Kr-istovom. Za tren su bili podignuti nad običnu atmosferu zemlje i njihova je duša osjetila opojnost božanskog dodira. To su bili časovi nebeske naknade, ohr-abrenje zbog vjernosti Kristu i N-jegovoj Majci. I za Kristove apostole preobraženje je bilo nagrad-a i poticaj za one gorke časove, koje su morali podnijeti u nedalekoj budućnosti.

Blažena Djevica Marija nije bila kod preobraženja. Ali, u izvjesnom smislu, što bi to i značilo za Nju: Marija je upoznala Božanstvo prije nego Njegovu kolijevku. Kad je Duh Sveti sašao nad Nju na dan Navještenja, u njezinu je neokaljanu dušu došao Bog sjaja i jasnoće. Marija nije trebala Kristovih dokaza: Ona je posjedovala N-jega samoga.

Slična radost preobraženja, premda ni u kom slučaju tako opojna, može zateći svakog katolika, ako radi prema spoznaji da je Krist njegov učitelj i Bog. Katolici znaju da Krist želi da svi dodju u nebo kad umru, da je On sam postavio zakone koji vode k nebeskom cilju, da oni moraju držati Njegov zakon i truditi se oko toga sve vrijeme pa i onda kad bi njihova sjetila htjela drugačije.

Kakogod dani Korizme prolaze dodjimo bliže k Isusu. On još mora proći kroz muku i smrt, a to nije lako. Nemojmo sada stajati predaleko od Njega. Ako se bojimo, pomislimo da je On svojim apostolima rekao neka se ne boje. Krist im to nije rekao bez razloga.

Približimo se Mariji i podjimo s Njom. Ona ne će nikad biti daleko od svog Sina na N-jegovom putu prema Kalvariji. Ona će nam pomagati na čitavom putu: kroz bičevanje i krunjenje trnovom krunom, duž križnog puta i za vrijeme razapinjanja, kroz sve grdnje do praznog groba. Marija će nam pokazati da je dobro biti s Isusom uvijek i svagdje. Blažena Majka Božja bit će s nama čitavo vrijeme, sve do Uskrsa, sve do Bijele nedjelje. A što je najvažnije, Marija će biti s nama na dan našeg uskrsnuća, a to znači nebo. Amen.

Blago utrobi koja te je nosila.
/Lk.11,27/

MARIJA I ISUS

Dramatsko pripovijedanje današnjeg svetog Evandjelja završava iznenadnim i naglim usklikom u čast Marije. Isus je istjerivao djavla iz nekog čovjeka i prigovarao književnicima, koji su vikali da je to učinio pomoću Belzebuba.Krist je odbijao njihove navale,kad li iznenada "reče neka žena iz naroda: bl-ago utrobi koja te je nosila."

Možda je Majka Božja došla u taj čas i izmamila tu pohvalu sa ustiju žene,ali ostaje činjenica da usprkos radosti zbog nastupa Isusova prema protivnicima - ova žena javno hvali Njegovu Majku. Izgleda da je točan zaključak da su ljudi u one dane jasno osjetili vezu izmedju Majke i Sina i možda bili svijesni Marijinog Božjeg materinstva budući da je Isus Sin Božji.

Ljudi su sigurno osjetili usku vezu izmedju Isusa i Marije. Kako bi i moglo biti drugačije! Marija nije nikad bila daleko od Isusa kadgod je On činio čudesa i propovijedao;svi su znali da je Ona s Njime sve tamo od Betlehema. Pa i izgledom je Isus ličio na svoju Majku. Kako je to divno!

I mi možemo u naše vrijeme razmišljati o tim riječima hvale za Mariju,upisane u svetom Pismu,te u svakom promatranju Isusa vidjeti sliku Njegove Majke. Lako ćemo doći do spoznaje da ga Ona nikad stvarno nije ostavila,da je uvijek bila s Isusom.

Da,Marija je uvijek bila s Isusom. Nakon andjeoske pjesme u Betlehemu,život Marijin je postao obiteljsko jedinstvo sa Sinom božjim.Mi se sjećamo dana nazaretskih,zar ne? Dana kad je mladić Isus živio kod kuće s Marijom. Možemo doseći radost Marijinog srca dok je - kao i svaka majka - gledala radost i žalost,rad i igru svoga Djeteta. Vidjela je svog malog Dječaka kako trči po širokim poljima koja su ih okruživala i širi svoje ruke od veselja; ali vidjela je te ruke i raširene i prikovane na križ jednog dana iz bijesne mržnje. Ona je kao ljubezna majka,kad je došla večer,slušala jednostavnu molitvu svoga Dječaka, a mogla je čuti i žarku molitvu,koja će mnogo godina kasnije dolaziti s križa: "Oče,oprosti im jer ne znaju što čine." Kad je Marija u hramu čula Isusa:"Zar ne znate da se moram brinuti za Očevo poslanje?" - Marija je znala da će ga izvršenje Očeva poslanja ostaviti osamljenog na križu a Nju osamljenu pod križem.

Da,Marija je uvijek bila uz Isusa. Od jaslica do križa,od brežuljaka Judejskih do brežuljka Kalvarije,od Božića do Velikog Petka - uvijek možemo Mariju naći uz Njega. Naći ćemo je pod zvijezdama koje promatraju Betlehem;naći ćemo je pod munjama koje bljeskaju na Kalvariji. Marija je stajala pod pobjednom kapijom rodjenja Kristova; Ona je stajala pod strašnim vrhuncem Kristove smrti. Marija je u svojim djevičanskim rukama držala nježne oblike novorodjenog Djeteta;tim istim rukama držala je i beživotno tijelo raspetoga Kralja. U tišini i miru Betlehema Marijino je srce pjevalo pobjednički Te Deum; Marijino je srce tuklo strašne stihove Dies irae usred kalvarijske pustoši.

Da,Marija je uvijek bila uz Isusa - od spilje do križa. Spilja i križ - ljestvica iskustva u životu s Isusom. Spilja koja nam pokazuje Djećaka umotana u oskudne pelene i polo-

ženog u jasle; križ koji nam pokazuje B-ogo-čovjeka prikovana čavlima i položenog na križ. Spilja gdje možemo gledati u sjajne oči Božića; križ gdje možemo vidjeti smrtni strah u očima Sina čovječjeg. Spilja po kojoj do nas dopire zanosni glas andjela i vesela pjesma pastira; križ gdje čujemo grozni glas prokletstva i viku zlobnih srdaca. Spilja koja nam pruža slatki miris tamjana i topli dah vola; križ gdje zaudara zavjera i jezivi dah izdaje. Spilja gdje smo upoznali darežljivost mudraca i božićnu zvijezdu; križ gdje vidimo najveću škrtost i moralno rasulo. Spilja koja nam je pokazala Mariju i njezinu divnu blizinu okruženu radošću; križ koji nam takodjer pokazuje Mariju, ali ovaj put unesrećenu, žalosnu, Majku bez Sina.

Korizma je vrijeme kada križ zauzima glavno mjesto u našim razmatranjima. On je baš sada najglavnija misao u duši Isusa i Marije. Zašto bismo dakle mi na njega zaboravili? Ili ga zametnuli? Kad dolazimo k svetoj Misi, da li mislimo na tragediju koja će uskoro zadesiti Isusa i Mariju? Ili mislimo samo na sebe? Postoji razlika izmedju praktičnog katolika i onoga koji se samo naziva katolik. Kad nedjeljom ostavljamo crkvu, imamo li odluku da olakšamo na neki način trpljenje Isusa i Marije? Ovo je odlučno vrijeme za Majku i Sina.

Znamo što trebamo uraditi ako smo u stisci i strahu. Potražiti pomoć, savjet i utjehu. Zašto ne bismo pružili svoju pomoć i utjehu - svoje srce - Isusu i Mariji? Hoćemo li se složiti, da je ovo malo što smo učinili u Korizmi - zapravo ništa kad usporedimo što smo mogli učiniti? Hoćemo li danas odlučiti da ćemo zaista učiniti nešto vrijedno za njih? Više moliti? Veću pokoru činiti? Isus Krist je spreman ići na Kalvariju i umrijeti iz ljubavi prema nama. I njegova Majka će takodjer pretrpjeti smrtnu žalost. Što ćemo učiniti u preostalom dijelu Korizme iz ljubavi prema Kristu i njegovoj Majci?

Uistinu, Marija je uvijek bila s Isusom. Ona je to i sada i bit će uvijek. Razlog zašto mi želimo biti s Kristom na zemlji jest, što hoćemo zauvijek ostati s Njim u nebu. Ali na zemlji moramo neprestano biti uz Isusa. Ugodno je ići k betlehemskoj spilji i smješiti se Božiću; uzbudljivo je ući u hram i slušati Dječaka kako govori svojoj Majci da će On postati veliki svećenik; radosno je promatrati Isusa kako izabire apostole i čini čudesa; veličanstveno je gledati ga kako odbija prigovore svojih neprijatelja i preobražava se na Taboru. Ali to je samo pol-ovica puta s Isusom. Marija je išla do kraja, od spilje do križa i dalje. Zato možemo Isusu reći: "Blago utrobi koja te je nosila." Da, blažena je Marija jer je uvijek bila s Isusom! Hoćemo li i mi tako? Podjimo onda s Marijom!

Podjimo s Njom kao što idemo s prijateljem. Ona će povećati našu radost u dane kad izgleda da se sav svijet smije. Dat će nam duhovnu snagu i neustrašivost, kad se sjene stanu šuljati oko naše duše. Pod svaku cijenu idimo s Njom! Poći ćemo pravo prema križu smrti i prema grobu, koji znači vječnu slavu. Amen.

= =

*

IV. nedjelja korizme

On otide opet sam u goru/Iv.6,15/

MARIJA I MI

Naše katolike treba pohvaliti iz mnogo razloga. Više nego itko na svijetu, oni se sakupljaju svaki tjedan na dan gospodnji i klanjaju Mu se. Nedjelju za nedjeljom oni ostaju vjerni zapovijedi crkvenoj, usprkos manjini medju njima koja se ne drži crkvenog zakona. No velika većina katolika prizna- treću zapovijed Božju. "Spomeni se." Oni se spominju dana gospodnjega. To se može o njima reći izza hladnih i neugodnih zimskih dana, kao i u sparne dane ljetne sezone. Nije važno gdje su, katkada nije važno ni k a k o im je: oni zadržavaju duh vjernosti Kristu Gospodinu i idu k svetoj Mis-i nedjeljom.

Život katoličkih lajika je takav da im se baš nije lako posvetiti duhovnim zbivanjima. Njihov dan je dug i zamoran, često jednoličan. Njihov rad kod kuće ili u uredu uporno zahtijeva svoje i svećenstvo ih mora pohvaliti za njihovu vjernost prema crkvenoj zapovijedi. Bez odanosti muža i žene, bez žrtve oca i majke može opstojati kuća ali ne dom; djeca će rasti daleko od ćudorednog zakona; gradjani zemlje ne će postajati gradjani neba; sinovi i kćeri odbijat će Kristov poziv u svećenike ili redovnike.

Život u svećeništvu i redovničkoj zajednici je po svojoj biti duhovan. U isto vrijeme takav život dopušta sabranost za važne radove. On se takodjer nastavlja bez prekida, bez mnogo odaha. Zadaća spasavati duše spada medju najvažnije. Usprkos toga svećenici se kreću u svijetu i oko njega, medju krepostima i manama čovječanstva; ali njihova nakana nikad nije biti od svijeta, niti se oni ikada opijaju njegovim duhom.

Ali, jer svijet ostavlja svoje utiske i jer je dobro za svećenika da neko vrijeme misli gotovo isključivo na svoje spasenje - Katolička Crkva poziva svoje sinove svake godine jedamput na tako zvane "duhovne vježbe". Svećenici ostavljaju svoje župe, svoj posao i obično se sabiru u mjestu gdje su prije završili svoju pripravu za svećeništvo. Tada opet šeću dobro poznatim hodnicima i vrtom. Misle opet na svoje sjemenišne dane i sjećaju se žara i oduševljenja svojih studentskih godina pa usporedjuju. Po razmatranju i šutnji obnavljaju svoje usko prijateljstvo sa Isusom i Marijom. Misle na svećenike koji su umrli. Shvaćaju da bi jedan od njih mogao biti slijedeći. Na koncu duhovnih vježbi opet idu natrag, opet u svijet , odlučni i jaki za rad u Kristovom vinogradu koji je pred njima.

Katoličke redovnice i braća rade isto. Svake godine jedamput imaju duhovne vježbe. Istina je da je njihov život uvelike zaklonjen; oni se ne susreću s nemogućim situacijama u životu kao svećenici; ali moraju obnoviti zavjete, ljubav i odanost; treba im snaga za samoodgoj, trebaju im duhovne vježbe. Njihovo redovito zanimanje za čas prestaje i duša tih redovnika i redovnica opet jednom posebno misli na svoje obveze prema Isusu i Mariji, ozbiljno misli na svoje vječno odredjenje.

Sestre, braća, većine sjemeništaraca i svećenika obavljaju mjesečno jedan dan i rekolekciju - duhovnu obnovu. Taj je dan rezerviran za šutnju i molitvu: taj su dan - duhovne vježbe u malom. Ideja duhovne obnove nije nepoznata svijetu, a niti ideja duhovnih vježbi samo u njihovom smislu. Lajici danas poznaju week-ende i služe se time već jako dugo. Jednako žene kao i muškarci.

U velikim gradovima postoji mogućnost za svakog katolika - samca ili oženjenog - da bude jedan dan sam s Isusom i Marijom. Jesmo li ikada pomislili kako bi takva zgoda bila nešto divno za nas? Srca naša ljube Isusa i Mariju i želimo ih ljubiti još više. Vjerojatno ima časova kad žalimo što ih ne ljubimo potpunije;sigurno smo doživjeli časove kad smo čeznuli za toplinom Krista i blizinom Marije. Pa eto,imamo priliku ako želimo. Ne bojmo se pokušati. To je kao da se iza duga vremena vraćate kući.

"On otide opet sam u goru." Čak i Isus Krist Sin Božji bježao je od ljudi. Znao je Isus što može donijeti šutnja i razmatranje. I kao Bog on ih je izabrao. Katolička je Crkva uvijek slijedila Njegov primjer i odijeljenost od svijeta stavila kao obvezu za svoje izabrane sinove i kćeri. Crkva želi da ta ideja odijeljenosti raste medju njezinim članovima,jer je i svi njezini članovi i te kako trebaju.

Nije važno gdje obavljamo svoju duhovnu obnovu - može to biti i kod kuće nekog odredjenog dana - pa ćemo otkriti,dok razmišljamo o vječnim istinama,da se možemo približiti ili štali u Betlehemu i kućici u Nazaretu ili široko otvorenom vidiku brežuljka Kalvarije. Ondje ćemo uvijek naći Isusa i Mariju.

U štalici u Betlehemu možemo promatrati Dijete i vidjeti u Njemu Boga. Možemo zapaziti kako je bespomoćno i zavisno od drugih. Možemo razgovarati s Marijom koja ga je rodila i upitati je kako joj možemo mi - vani u svijetu - pomoći i olakšati položaj njezinu Djetetu. Možemo zapitati Mariju da li nam dopušta da uklonimo tu bijednu odjeću s Isusa i zamijenimo je nečim boljim. Ali,sve što Marija želi, to je naše srce. A bijedne pelenice neka ostanu gdje jesu,da bi privukle i druge duše k jaslicama.

U nazaretskoj kućici vidjet ćemo što ispunja i naš dom: majku,oca i dijete,poslove koje treba posvršavati,neke neugodne dužnosti kojih se treba prihvatiti. Ali zapazit ćemo i što smo mi odavno izgubili: sklad,duh ljubavi,red,duh finoće, uslužnost,duh zlatnog pravila,ljubav i otsustvo zavisti.

Ako razmatramo o Kalvariji,vidjet ćemo olujne oblake i kišu;munju i probodeno Tijelo;čuti ćemo psovku i udarce čekića;opazit ćemo mržnju,agoniju i grozu. Motrit ćemo Blaženu Djevicu podno križa usred buke,proklinjanja i poruge - kako stoji probodena mačem boli o kojem je govorio Simeon, ali ozbiljna; slomljena srca ali ipak puna dostojanstva. Popet ćemo se do vrha gdje je Marija i ne ćemo se bojati. Stajat ćemo ondje prkoseći s Njom i prirodi i ljudima. Ne ćemo je ostaviti,ostat ćemo ondje zajedno i trpjeti.

Iznenada ćemo s Njom ugledati grob s jednim samo andjelom unutra. Radovat ćemo se i ostati radosni. Uživat ćemo i naše će srce iskusiti veliku slast. Stajat ćemo ondje i shvatiti da je divna Gospa uz nas Majka - ne samo čovjeka - - nego prava Majka Božja. Kad imamo Mariju imamo Boga. Kad imamo Boga imamo Mariju. Oboje je tako usko povezano medjusobno.

To shvaćanje će nam donijeti duhovne vježbe,to će nam dati duhovna obnova,nama - samima. Amen.

Nedjelja Muke

Zato vi ne slušate, jer niste od Boga. /Iv. 8,47/

BEZ MARIJE NISMO BOŽJI

Muka našega Gospodina i Spasitelja nije daleko. Bliži se vrijeme u kojem će se sveta Crkva u svojoj liturgiji sjećati okrutnosti ljudi prema Bogu i božanskog suosjećenja Isusova prema ljudima. Crkva će opet osjetiti boli i patnje svoga Učitelja, proživljavati okrutnost i nepravdu, biti svjedok poniženja i pogrda na Kalvariji. Za nekoliko dana Crkva će ići nezaboravnim i posvećenim tragom koji vodi iz dvorane Zadnje Večere u vrt gdje rastu masline, kraj Judinog poljupca do mjesta bičevanja i trnove krune, duž hrapavog puta s teškim križem do na vrh, do raspeća.

Ondje će biti naša velika prijateljica - naša Majka Marija. To će biti najveći i zadnji dokaz da je Marija bila vrijedna da bude Majka Božjeg Sina. Ako Ona stvarno nije vidjela svaki dio tragedije, možda je to bilo jer je stajala nedaleko s onima koji su u tom času trebali Njezino dostojanstvo, njezinu hrabrost, njezinu zadivljujuću snagu. No ipak je mnogo vidjela, tako mnogo da joj je bol probola srce, bol koju nije osjetila ni prije ni kasnije.

Mislila je na Betlehem i jaslice, na Nazaret i rad u stolariji, na dječaka u hramu u Jeruzalemu. U mislima je prešla do dana Navještenja i tko zna, ali Gabrijel joj je šaptao da će i sada saći nad Nju Duh Sveti ali na drugačiji način - način koji će je ojačati i obogatiti neustrašivošću andjela i jakošću koja je skoro Božja. Naravno, srce joj je bilo slomljeno, suze su izvirale iz Njezinih očiju; Njezina neokaljana duša bila je svijesna mača koji je probada i njezini osjećaji su bili prenapeti, ali iznad svega je vladala plemenština, slaganje i suosjećanje s križem.

Djevica Majka nije uzmakla kad su se približavali teški dogadjaji; nije se pokolebala ni za čas kad je Križ Kristov počeo pritiskati svojom sjenom Njezina ramena. Nije ništa mislila o strašnoj muci svojoj: o groznoj zapuštenosti u duši, o teškoj boli srca, o dugi bolnog sjećanja. Mislila je samo na Isusa, da je On Bog i Njezin Sin, da mora umrijeti radi grijeha svih grešnika, da mora biti razapet jer je samo Bog mogao zadovoljiti za ljudsku pobunu i Bog ga je mogao toliko ljubiti.

Dani koji nadolaze bit će značajni za naš život. Vrijedit će mnogo i poticati nas na rad, jer će naš vodja, Isus, biti uhvaćen, mučen i pogubljen; a Marija naša Majka bit će u groznoj boli. Put na Kalvariju je osamljen, pa i sam Bog traži pomoć na tom putu od svojih prijatelja. Marija je čovjek, a i Njezina je staza zapuštena; Ona treba naše suosjećanje, suosjećanje koje se ne će sastojati samo u slatkim riječima, nego u stvarnoj utjehi i pomoći. Ne preostaje nam još mnogo dana u kojima možemo pokazati svoju hrabrost za Isusa i finoću prema Mariji. Ako smo čvrsti u vjernosti i iskreni u ljubavi, ako smo zaista pravi, kao što želimo da drugi vjeruju, onda je sada vrijeme da to zasvjedočimo i pokažemo.

"Zato vi ne slušate, jer niste od Boga." To su riječi samoga Krista. Kako će slabo biti onom tko "nije od Boga". Te riječi pozivaju na ozbiljno razmišljanje, jer se može desiti da usprkos naše naglašene religioznosti, mi "nismo od Boga". Krist u Evandjelju govori o neraspoloženju Židova prema vjeri i predbacuje im to. Mi naravno vjerujemo u Kristovu nauku: vje-

rujemo da je On Bog. Ali katkada,kad dodje u pitanje sukob naše i Njegove volje,mi slijepo izvodimo svoje potpuno zanemarujući što Bog želi. Katkada se bojimo razmišljanja,jer znamo da bi nas naša savjest optuživala mnogo puta i to i prije izvedbe nedozvoljenog čina.

Velimo da smo katolici i znamo da je Krist pravi Bog; znamo takodjer da je On naglasio zapovijedi i konačno odredio da je pakao kazna za veliku osobnu krivnju. Ako smo zaista Božji,moramo težiti prema ljubavi Božjoj kao motivu,da grijeh izbjegavamo,a ne zbog motiva boli i kazne.

Drugim riječima,iako nosimo ime katolika,možda nam nije žao zbog prestupaka zapovijedi nego jedino jer nam prijeti pakao. Ako smo zbilja Božji,moramo se truditi da se u životu što više približimo Isusu i Mariji i shvatimo dobro kako mnogo ih vrijedjamo kad griješimo.

Mi nikad ne želimo vrijedjati one koje ljubimo. U životu se trudimo da to izbjegnemo. Jedna od najtežih žalosti koju čovjek može osjetiti jest jer je vrijedjao svoga oca ili majku.

Isusa i Mariju moramo ljubiti više nego svoje roditelje. Oni su sudionici kod vječnog Božjeg sudišta. Oni su prva pomoć i zadnja žalba. Prisnost s Blaženom Djevicom,Kraljicom neba i s Njezinim Sinom,praktički znači imati osigurano nebo. I treba se neprestano truditi da ih sve više upoznamo. Sa znanjem raste ljubav,s ljubavlju volja da služimo,a dok služimo postići ćemo neprolaznu sreću.

Na pragu smo dramatičnih dana. Dramatični su,jer tako mnogo ovisi o načinu na koji ćemo shvatiti njihovo značenje. Ako smo pravog katoličkog duha,ti će nas dani osloboditi snova djetinjstva i dovesti u stanje potpune muževnosti. Oni će nam predstaviti strašnu sliku naše Majke pune boli i našeg Spasitelja razapetog; Ako nastavimo živjeti kao i prije, ako ne pokažemo suosjećanje s Isusom i Marijom u ove dane koji su pred nama,ako nismo potreseni Marijinom žalošću i dirnuti kad vidimo Isusa bičevanog i s trnovom krunom - onda sigurno malo ljubimo Krista i Njegovu Majku,ako ih uopće ljubimo. Jer,ako ih zaista ljubimo kako mi mislimo,onda ćemo brzo biti uz njih da im pružimo utjehu i olakšanje.

"Zato vi ne slušate,jer niste od Boga." Isus te riječi govori nama. Ako želimo biti od Boga,moramo tražiti i naći područje ljubavi. Moramo ispunjavati Kristove želje jednu po jednu;početi planirati i sabrati se;izbaciti iz svog života stvari koje on odbacuje. Moramo prihvatiti i ono što je teško jednako kao i ugodno. Moramo uzeti križ i nositi ga pa i na Kalvariju,ako Isus to hoće. Tada ćemo i mi na putu sresti Blaženu Majku Mariju kao i Isus. Njezin ljubazni pogled pretvorit će boli Golgote u jaram koji je sladak i u breme koje je lako;jedan njezin pogled zamijenit će zapuštenost križnog puta sa prethodnom slavom Uskrsa; jedan Njezin pogled dat će nam spoznaju da smo Božji. Amen.

- " - " -

Uskrs

Uskrsnuo je, nema Ga ovdje.
/Mk. 16,6/

USKRS - MARIJINA POBJEDA

Kakvog li divnog Evandjelja! Z anosnih li riječi! "Us - krsnuo je, nema Ga ovd-je". Mi, članovi Katoličke Crkve, jedine prave Kristove Crkve, odajemo počast i klanjamo se Kristu, koji je uskrsnuo od mrtvih. Obučeni smo u svoja najbolja odijela, naš je izgled nov i govori o proljeću. Pa i naše duše, ispunjene divnim stvarnostima prošle sedmice, su prikladno mjesto kamo može doći i nastaniti se Presveto Trojstvo.

Zar nije sada d-ivno biti katolik? Može li se što usporediti s uskrsnom radošću? Pozdravljamo Kralja, Uskrslog Gospodina, koji je sam prorekao da će - kad Ga njegovi neprijatelji ubiju - uskrsnuti od mrtvih, slavan i besmrtan, da jednom za svagda zasvjedoči da je On Krist, Sin Božji. Mnogo je čudesa izveo, ali ovo nadilazi sve. Nikad prije u povijesti svijeta nije nitko od mrtvih ustao svojom snagom i nikad se više to ne će ponoviti. Uskrsnućem je Gospod in Isus izveo majstorsko djelo. Svojom vlastitom svemogućnošću pobijedio je grob te tako pokazao da je pravi B-og. I jer je Bog, kličemo Mu s uzbudjenjem u srcu: "Nema Ga ovdje, uskrsnuo je!" Kleknimo i poklonimo se, jer Isus je pravi Bog.

Jest, sada je vrijeme radosti. Mi katolici možemo gledati farizeje, saduceje, književnike, i vidjeti kako tužno sada izgledaju. Možemo promatrati svijet i vidjeti kako izgledaju neznatni njegovi pristaše, koji danas sumnjaju u Kristovo božanstvo il-i uopće ne vjeruju u njega. Oni nemaju razloga za veselje. Moraju se zadovoljiti svojom dotjeranošću, ukočenošću, i zapečaćenim grobom. Ali mi! Mo žemo izaći sa izgledom pobjednika. Možemo šetati, možemo razgovarati s uvjerenjem i sigurnošću. Krist je dokazao da je istina sve što mi vjerujemo. Ne moramo više biti podložni sofizmu i izvrtanju smisla; više ne služimo sitničavosti i plitkom znanju. Danas smijemo hodati s visoko uzdignutim glavama, jer je Isus zarobio smrt i ustao kako je rekao.

O, slavnog li Uskrsnuća, od kojega mi sad imamo zalog života vječnoga! Mi katolici imamo sad patentno pramo da vjerujemo u tajne i čuda. Sad imamo pravo govoriti o andjelima kao što govorimo o kruhu svagdanjem. Imamo pravo znati da je Krist prisutan na našim oltarima i da ga katolički svećenici mogu dozvati s neba. Sad imamo pravo vjerovati da svećenici mogu oprаštati grijehe i da će ljudi koji su u opasnosti primiti zadnju pomast. Sad znamo da postoje sveti znakovi - sakramenti - i da nam nose najrazličitije milosti. Znamo d a Petar ravna Crkvu i da je paklena vrata ne će na-dvladati. Razumijemo da je ženidba sveti ugovor, a ne ugodna promjena za muškarca i ženu, koja bi bila izvan morala. Sad znamo da su grobovi privremena počivališta i da će svi ljudi jednog dana opet ustati. Znamo d a ima sud na koncu života čija osuda se ne-mijenja za čitavu vječnost. Znamo da ima čistilište, pakao, nebo i vječnost - ako si ga zaslužimo - sa svemogućim Bogom i Marijom.

Da, s Marijom. Na nju ne smijemo zaboraviti na Uskrs. Uskrs je dan kad Ona može pogledati apostolima u lice sa sviješću da su njezina tuga i suosjećanje u časovima muke nagradjeni. Dana joj je zadovoljština za vrijeme dok je hodala medju neprijateljima svoga Sina i probijala se naprijed, jer je znala da su osjetili bol propasti. Uskrs je dan kad je Marija i te kako osjetila da je Majka Božjeg Sina. On je bio Bog s neba, uskrsnuo od mrtvih, ali plod njezine čiste krvi. Marija je

bila u blaženom stanju slave.

Možda Duh Sveti i andjeli nisu vidjeli potrebu da tog dana posjećuju Mariju. Ona je sad imala Isusa, slavnog i besmrtnog. Isus joj je bio dosta, sasvim dosta. Apostoli i sljedbenici Isusovi, koji su vjerovali što je rekao, nisu bili jedini koji su dijelili duboko poštovanje prema Mariji.

Malo po malo mnogi su se ljudi obraćali k Njoj i u nji-h je zašla svijest da je zaista ta kraljevska žena bila Majka BOžja i val pobožnosti prema Njoj postajao je sve jači: stoljeća su tome doprinosila, dok nije postao gigantski. Crkva Kristova nije mogla odbijati žar pobožnosti ljudskih srdaca i konačno, Kristov Namjesnik je, da bi mogao čuti cijeli svijet, objavio svečanu definiciju da Marija nikad nije bila bez posvetne milosti i da je Ona tijelom i dušom uznesena na nebo.

Uskrs ne bi bio Uskrs bez Blažene Majke . Marija mora imati udio u drami Uskrsnuća, kao što ga je imala u svakom važnijem dogadjaju Kristova života. Ona je bila s Kristom čak i prije Betlehemske zvijezde; bila je s Njim u onoj maloj Judejskoj spilji; nježno ga je nosila na svojim grudima za vrijeme Herodova bjesnila; kad je sveta Obitelj bježala u Egipat. Bila mu je majka kroz njegovo djetinjstvo; čuvala Ga je dok je rasao; pomagala mu u mladenačkim godinama i u muževnoj dobi; sve je vrijeme živjela s njim u Nazretu. Gledala je kako izabire apostole i prianja uz Očev-o poslanje. Slušala je njegove propovijedi i gledala kako liječi bolesnike; bila je u Kani gdje je Krist učinio čudo po njezinu zagovoru; vidjela ga je kako izvodi i druga čudesa - čak i mrtve uskrisuje. Marija je osje tila prve predznake, zapuštenosti, ostala s njim kroz sve protivnosti sve do vrhunca križa.

Sada slavimo Uskrsnuće - čudo nad čudesima, u kojem je Njezin Sin pokazao da je Sin svemogućega Boga - i Marija mora biti u toj proslavi. Marija mora biti tu jer je ona najglavniji svjedok Njegova božanstva. Mislimo na Nju, baš u ovo vrijeme. Premda slavimo pobjedu Isusovu, ne zaboravimo da je to takodjer i pobjeda Marijina.

Da, Uskrsnuće je vrijedno žalosti križa. Ovog jutra mi jedva možemo misliti na teške dane Korizme. Teško nam se sjećati ljubičaste boje crkvenog ruha. I nema nikakve potrebe da to činimo. S vremenom, krvavo razdoblje je prošlo i danas osjećamo bujnu radost uskrsa. Isto je tako vrijedan i onaj čas kad pobjedjujemo grijeh i nadvladamo ga, jer znamo da će nas to jednoga dana dovesti do zanosa vječnog Uskrsnuća.

U zoru ovog Uskrsa, u rano jutro Uskrsnuća, podjimo s pjesmom u svojem srcu - s pjesmom Aleluja. Shvatimo smisao te pjesme: "Uskrsnuo je, nema Ga ovdje." - urežimo to u dubinu svoje duše. Pustimo da ta radosna melodija prodrma naš razum. Z-atim podjimo, pokažimo svijetu da smo ponosni što smo članovi jedine prave Kristove Crkve. Svojim djelima pokažimo da vjerujemo da je naš vodja Uskrsnuli Gospodin - Krist - koji je dokazao da je Bog. Svagdje propovijedajmo njegovu slavu! Pokažimo svijetu da Ga poznamo., pokažimo svijetu da Ga ljubimo; pokažimo svijetu da Njemu služimo. Tada neka dodje što bilo: Krist, Isus Gospodin, će nam jednog dana pokazati nebo i svoju Majku i vječni Uskrs koji nema kraja. Amen.

Bijela nedjelja

Mir vama./Iv.20,19/

MARIJA OTVARA SVETOHRANIŠTE

"Mir vama" - Dragocjene su ove riječi koje je Isus izgovorio na slavni dan svoga uskrsnuca od mrtvih. Dragocjene za ljude Njegova vremena,koji su iskusili tragediju Kalvarije.Dragocjene su za nas u ove dane kad mi takodjer tražimo mir,koji je jako ugrožen. Isus,Sin Božji,koji je prošao kroz muku,trpljenje i smrt,koji je božanski pobijedio grob - izrazio je tim riječima što je tako želio donijeti i dati svima:mir. Kad apostol Toma nije bio prisutan i Krist se pojavio na izvanredan način pred svojim učenicima na večer Uskrsnog dana,rekao im je: "Mir vama." Osam dana kasnije opet je ponovio:"Mir vama." Sad je i Toma bio tu. Izgleda da nije slučajno što je naš Uskrsli Gospodin izabrao poruku mira u razdoblju kad je konačno potvrdio svoje božanstvo.

U zadnjim decenijima nismo doživjeli baš mnogo mira. Ljudi i žene čitavog svijeta bili su uklopljeni u uništenje a ti ljudi i žene bili su naši vlastiti sinovi,majke i kćeri. Ne samo da su muškarci bili zauzeti fizičkom i moralnom borbom, nego su i žene i djeca bili zahvaćeni strujom koja je veliki dio ljudske rase ostavila u bijedi i poniženе. Sve su te godine udarile svoj porez na nas. Nema o tom nikakve sumnje. Naš razum,srce i tijelo osjetili su pustoš sukoba a ni sada ne izgleda da je mir sigurniji nego što je bio kad su moderna previranja počela.

Nešto mora da se izgubilo medju ljudima i medju narodima. I sad je nešto izgubljeno. Inače ne bi mir izgledao,a ni stvarno bio,tako daleko od shvaćanja ljudskog srca. Gotovo čitavo čovječanstvo želi mir. Jedna skupina proklinje ideju mira i dosljedno - Krista pribija na križ. Danas se raspeće i mrcvarenje i dalje nastavlja. Danas najviše trpe oni koji ne će ostaviti Krista.

Dobri,iskreni ljudi danas čeznu za mirom u svijetu. Intelektualni vodje i predstavnici naroda pokušavali su sa svom dobrohotnošću,finoćom,diplomacijom,da unesu red u kaos,da zajamče sigurnost pravog mira. Ljudi su i ranije to pokušavali pa su propali. Pa i sada,upotrebivši sve dobre snage,ljudi su se našli daleko od onoga što su tako odredjeno tražili. Mora da su nešto izgubili,nešto jako važno,što bi učinilo plodnim ljudske napore oko mira.

Moramo se vratiti na dan uskrsnuća i one dane koji su neposredno slijedili. Krist je razbio okove vremenite smrti kao što je bio prorekao. Uskrs je slavni vrhunac očevidnosti da je Krist zaista ono što je rekao za sebe: Sin Božji. On može sve. On je božanstven. On je B-og. Stoga mu ljudi duguju poklon. Ljudi - svi ljudi - moraju pasti na koljena i priznati Božje gospodstvo i svemogućnost. Obvezni su uvidjeti svoju ovisnost o Njemu. Moraju ga upoznati. Moraju pokušati da Ga nadju.

Krist je uskrsnuo od mrtvih i zatim je govorio o miru. Želio je mir čovječanstvu. Ta njegova poruka se ponovila dva puta u roku od osam dana. Isus je očito združio svoju poruku mira sa svojim slavnim uskrsnućem.Isus je znao da bez prihvaćanja činjenice njegova uskrsnuća,bez vjere u njegovo božanstvo,bez uvjerenja da je On Bog - nema nikakve nade za mir, za trajan mir,za mir koji bi svijetu donio sigurnost i s njom mogućnost da zora božanske nade ozari čitav ljudski rod. Možda je Isus htio naglasiti,ako ljudi ne prihvate Njega,Njego-

ve riječi i djela,nikad ne će naći mir;ako ljudi ne uzvjeruju da je on Bog,da uopće nikad ne će naći pravi mir.

Razumsko uvjeravanje samo po sebi ne će donijeti mir. Ljudska rječitost i pohvale ne će ga osigurati. Diplomatski potezi brzo će propasti. Nešto fali; nešto drugo je potrebno. A to može biti preokret srca! Usmjerenost srca prema starima Božjim. Kad bi ljudi vjerovali u uskrslog Krista,kad bi vjerovali da je On Bog,kad bi ga oni ljubili i željeli mu služiti - - tada i samo tada - stvarnost mira bi prekrila lice zemlje. Ali dok je Krist ostavljen po strani a ljudi pokušavaju da jedan drugoga uvjeri u mogućnost mira - tada će i mir Božji takodjer stajati postrani i ljudi ga ne će moći doseći.

Ima jedan uzbudljivi elemenat u prvom ukazanju Isusovom. Apostol Toma nije bio prisutan i nije vjerovao. Marija je sigurno zbog toga bila žalosna,jer je poznavala Tomu i volila ga. Poslije uskrsnuća Marija je mirno razgovarala s Tomom i tko zna, ali Toma je na njezinu riječ povjerovao mnogo prije nego je javno izrekao poznate riječi svoje vjere. Kad Božji mir bude dolazio k ljudima,Marija će sigurno biti s njima. Ona ja Majka Kneza Mira,Kraljica Mira; sluškinja Boga I Mira.

Mi katolici imamo Isusa u svojim svetohraništima. Budući da smo jedini koji to imamo,imamo Boga mira medju nama. Ako imamo Njega,onda imamo i Mariju. Zašto dopustiti da utjecaj Isusov ostane unutar granica crkve? Zašto ne bismo otvorili vrata svetohraništa i pustili Isusa da govori ljudima,pustili da On takne srca ljudi. Možemo to učiniti ako donesemo Isusa sa sobom u naše odnose s bližnjima. Ako ljudi budu na nama vidjeli kvalitete Isusove,oni će biti potaknuti da ga upoznaju,ljube i služe mu. To više će ga oni konačno upoznati i shvatiti da samo po Njemu može doći pravi mir.

Bojimo li se otvoriti vrata tabernakula ? Zamolimo blaženu Djevicu neka Ona to učini mjesto nas. Recimo joj da želimo da svi upoznaju Isusa kao uskrsnulog Boga. Izgleda da nema drugog puta do mira. Sjetimo se da je Marija vidjela kako i veliki apostoli kolebaju. Vidjela je Petrovo zatajenje,Tominu sumnju i Judinu izdaju. Ona će biti vesela,vrlo vesela,što mi želimo pomoći da mir dodje na svijet po unošenju njezinog božanskog Sina medju ljude. No to možemo učiniti samo ako dragovoljno provodimo život njezinog raspetog Sina. Jesmo li na to spremni? Hoćemo li držati zapovijedi i to sve za-povijedi i uvijek? Ako se izgubimo,kao što se izgubio cijeli svijet,u uzaludnom pokušaju da nadjemo mir,znajmo da njegova tajna leži u srcu Djevice. Marija je bila Majka Mira; ona je živjela s Mirom;vidjela ga je razapetog,ali i uskrsnulog,slavnog i besmrtnog iz groba! Mir će opet uskrsnuti na svijetu samo ako svijet prizna uskrsnuće i činjenicu da je Krist pravi Bog. Amen.

4 4
4

II. nedjelja po Uskrsu

I druge ovce imadem,koje nisu iz ovog ovčinjaka./Iv.10,16/

NE POZNAJU MARIJU

Ako ima možda koja misao,koja danas prevladava u duši Djevice Majke Božje na nebu,ako ima koja želja duboko pokopana u njezinu srcu,ako ima koja nada u njezinoj nutrini, onda je to, da svi narodi svijeta budu ujedinjeni u jednoj,pravoj Crkvi Njezinog Sina, čija je Ona Kraljica i Majka.

Marija si danas u nebu može dozvati u pamet one davne dane na zemlji kad je živjela u Palestini i putovala tom zemljom u dane Krista i apostola. Sjeća se kako je Isus obzirno i polako otkrivao novost da je On Bog i da je svemoguć. Sjeća se kako su neki ljudi gajili predrasude i kako su se Kristu protivili usprkos Njegovih čudesa.

Marija je znala već onda da postoji razlika izmedju uvjerenja i obraćenja. Znala je da svi dokazi o božanstvu sa strane njezinog Sina ne će u izvjesnim slučajevima srušiti zid fanatizma kojim su se ogradila neka srca. Marija je osjetila podvojenost onih davnih vremena i Marija se nije u nebu iznenadila nad podvojenošću koja vlada u naše doba. No njezina je nada i duboka težnja da svi odgovore na molitvu njezinog Sina da "bude jedno stado i jedan pastir".

Crkva Kristova ne dopušta da te Isusove riječi budu izrečene uzalud. Crkva službeno priznaje Kristovu molbu i odredila je svake godine jedno vrijeme kad sav Katolički svijet moli za jedinstvo. Molitva je redovno pribježište. Molitva je najmoćnija snaga. Po molitvi drugih mnogi su našli put do Boga u katolicizmu i do mira i reda koji on donosi. Ali molitva nije jedino sredstvo obraćenja,niti je ona jedina agencija za promjene u srcu. U božanskom planu obraćenja,Katolička akcija mora odlučno preuzeti svoj dio.

Mi katolici sigurno poznajemo toplinu katolicizma i dubinu njegova značenja. Kad bi danas Kristova religij a bila uklonjena iz našega života,mi bismo iskusili gorku osamljenost. Naša majka,otac,naš dragi,prijatelj – ne bi nam izgledali kao što izgledaju. Sami nas ne bi mogli zadovoljiti. Dragocjene veze našeg odnosa s Bogom su zlatne i sunčev sjaj bi nestao iz našeg života kad bi one bile prekinute.

Mi poznamo snagu koju nam daje Kristova Katolička Crkva; moć,vjeru,ljubav,sigurnost. Duboko u svom srcu mi shvaćamo da nam katolicizam donosi sve za čim čeznemo,da bismo bez njega posrtali i bili slabi. Znamo da imamo Očevu kuću u koju možemo ući,kuću Marijinu u koju možemo svratiti i kad daleko odlutamo. Mi smo sretnici – mi katolici – i naša životna filozofija počiva na vjeri koju nam je dao Isus Krist.

Ima tako mnogo ljudi u svijetu koji nemaju tih divnih stvari kao mi. Religija mnogih je gola i hladna. Možda su iskreni i štuju Boga na svoj zakoniti način. Ali njihov odnos prema Bogu ovisi o njima samima.Nemaju vjerskih istina,nauke,koja bi ima dala odredjeno vjerovanje; nemaju svete rječivosti koja bi osudjivala što je zabranjeno;nemaju pomoćnih stepenica u nebo jer su sakramente davno već odbacili;njihove crkve nemaju Isusa jer su u prošlosti odbili da vjeruju u stvarnu prisutnost; nemaju nikakav odredjeni,jasni znak,da su im grijesi oprošteni; nemaju nikakvog doma u svojoj vjeri,jer su i Mariju već odavno istjerali. Kad bismo mi rekli blaženoj Djevici da ode iz našeg života,tada bismo stigli na kraj Božjeg puta.

Eto,želja je Marijina da se svi ti ljudi vrate,ali put k jedinstvu nije lagan. Marija zna da duboko u srcima naših prijatelja – nekatolika,leži natrag zadobiti slavu koja je bila njihova prije nego su se odijelili od Majke Crkve. Marija zna kako su oni izgubljeni bez vodje,kako napušteni se moraju osjećati kad su najvećim dijelom prekinuli prijateljstvo s Njom.

Ti ljudi gledaju Katoličku Crkvu kako se ne boji strašnih navala,uvijek odlučna u obrani vjerske slobode i osnovnih prava čovjeka,uvijek u borbi protiv sotone i svih zala.Gledaju kako njihova religija igra malu,nevažnu ulogu u svjetskim zbivanjima, osjećaju prazninu i manjak života,koji je bio a sad ga nema.

"I druge ovce imam koje nisu iz ovog ovčinjaka." "I njih mi valja dovesti i čut će glas moj i bit će jedno stado i jedan pastir." Te su riječi Isusove ohrabrujuće. "Bit će -veli Isus - jedno stado i jedan pastir." Drugim riječima, jedinstvo razjedinjenih nije nemoguće; ono će jednog dana biti izvršeno. Ali mi, kao članovi lajikata Katoličke Crkve, možemo u naše vrijeme učiniti velike napore da bi ubrzali njegov dolazak. Treba da nastojimo svaki na svoj način da ubrzamo čas spajanja.

Marija je ljudsko biće; Nju su vjerojatno mnogi izgubili. Religija bez topline i srca je bezvoljna i nezamisljiva. Ona može pobuditi dopadnost, ali nikad ne rastuću vjeru, ufanje i ljubav. Djevica Majka je srce svega katolicizma, nadahnuće za hrabre sinove, ideal za nadahnute kćeri. Marija je osoba, koja može preobraziti zakone moralnosti u službu iz ljubavi, koja može ublažiti drhtaje srca. Oni koji moraju živjeti bez Marije, lišeni su One, koja bi u njihovim crkvama izgradila svetišta, kamo bi donijela svoga Sina, kao što je slično učinila kod nas.

Mi koji smo katolici, koji imamo vjeru koja je Marijina, ne možemo bezbrižno sjediti i ostati hladni na činjenicu da su mnogi naši prijatelji osudjeni da provedu život bez nježne brige Marijine. Mi smo iskusili njezin nježni dodir i ona nas je učinila većim muževima, plemenitijim ženama. Pokraj nas, na slijedećim vratima, kod posla i u igri, u redovnim prigodama života, su oni koji ne poznaju blaženu Djevicu. Zar nam je nemoguće da ih upoznamo s tom plemenitom Damom? Pa, možda je to i teško, dok god je i sami dobro ne poznamo. Moramo postati njezini pouzdanici. Moramo živjeti poniznošću Betlehema, tihim heroizmom Nazareta, vjernošću i jakom neustrašivošću Kalvarije.

Danas mnogi katolici čine i više od toga a mi jedva da i znamo za njih. Oni tiho rade duž naših modernih gradova i u mirnim seoskim predjelima, misleći, govoreći, radeći na način koji ih sve više približava Marijinom srcu. Oni mole i rade oko obraćenja. Oni se trude da Kristovom stadu vrate one, koji su zbog slabosti ili zlobe zalutali.

Možda njihov rad nije baš najlakši na svijetu, ali oni ne misle na teškoće jer u duši svojoj znadu, da je Marija davno prije radila to isto. To su legionari, okupljeni pod zastavom Marijine legije. Legija se proširila po svijetu i radi tiho i nezapaženo kao i Marija, jer sasvim je naravno predpostaviti da je Marija u Palestini dovodila obraćenike k Isusu. Hoćemo li biti Njezini vojnici? Želimo li slijediti ovce koje su se izgubile, ili one koje nikad nisu ni pripadale stadu? Zamolimo nekoga od naših svećenika i on će nam rado da-ti obavijesti o Marijinoj legiji.

§ §
§

III. nedjelja po Uskrsu

Malo i ne ćete me vidjeti i opet malo pa ćete me vidjeti /Iv. 16, 17/

POVRATAK K. MARIJI

Možda u životu nema tako naglog iznenadjenja, koje bi moglo u ljudskom srcu proizvesti prazninu osjećaja, kao što je ono, kad se ujutro probudimo i shvatimo da nam je umro netko jako drag u obitelji. Za čas nam sve izgleda obično i normalno, a onda iznenada padne u naše grudi bolna svijest da je smrt pohodila našu kuću. U trenutku nastaje onaj prazni osjećaj, ona jeza, ona praznina, koja za sobom ostavlja slabost i prisiljava čovjeka na shvaćanje da je smrt snažna dramatična sila.

Adamu i Evi, našim moralnim predstavnicima, Bog je daravao raj zemaljski i nadnaravne darove. Kao vrhovni Upravljač svega i njihov Stvoritelj, dao im je i jednu zapovijed. Dao im je slo-

bodnu volju kojom su mogli držati njegovu zapovijed. Adam i Eva su izabrali pobunu, a cijena je bila odbačenje i smrt. "Plaća grijeha je smrt" - veli sv. Pavao. To je razlog zašto mi mor-amo jednog dana doći na kraj smrtnog života i proći kroz vrata Thanatosa.

Čud no je kako mi uvijek gledamo na čas smrti kao na nešto jako daleko. Zagledajmo se u tu d-aljinu i re-cimo, je l-i to uopće daljina? Mo-žemo li si zajamčiti slijede-ći sat il-i dan? Slijedeći zalaz sunca i slijede-ću zoru? Jesmo li u išta sigurni osim da ćemo umrijeti? U životu svakog o-d nas postoje dva važna momenta:ovaj sadašnji i onaj naše smrti i polako se oni približuju. Sve bliže i bliže idu jedan k drugome i kad se sastanu čas naše sm-rti će biti tu.

Ležat ćemo jednog dana u krevetu - bolesni i razmišljati zašto smo bolesni. Liječnik dolazi a mi i dalje razmišljamo zašto nam nije do-bro. Sati će se množiti i prerasti u dane, koje će zamjenjivati noć, Iza nekog v-remena ne ćemo se više brinuti je li nam bolje ili ne. To mora da je doktor,ali ga više ne raspoznajemo dobro. Pa i ovi što stalno ulaze kroz vrata i gledaju nas,tko su ti? Više ne raspoznajemo majku,kćerku,oca, svoje dijete. A njihovi glasovi! Izgleda d-a dolaze iz velike daljine. Ruke jedva miče-mo ,ništa više ne osjećamo. I tada dolazi iznenada - uvijek iznenada - kao tat po noći - smrt! Sud! Nebo ili pakao!

Znamo što se dogadja kad čovjek umre.Zastori u sobi se spuštaju, ura se zaustavlja,lice umrloga se poveže da zadrži oblik,oči muse zaklope,pa i šapat prestaje. Njegovi najbliži polako izlaze iz sobe i zatvaraju vrata.

Jednoga dana,jedne noći i mi ćemo umrijeti. Prozori će biti zamračeni,lice će nam biti pokrito,a oni koji nas ljube: naši roditelji,sestra,brat,prijatelji - napustit će so-bu i zatvoriti vrata,jer mi smo umrli. Zatim će doći satovi kad će nas žaliti,ali mi ćemo ležati nepomično. Govorit će o nama sl-atke riječi,ali ih mi ne ćemo čuti. Jer,prije nego nas i počnu oplakivati,ve ć smo čuli vječnu presudu izrečenu od Marijina Sina,da li smo bili dobri ili ne. Svećenik će pjevati rekvijem,a sveta Crkva će za nas moliti,ali usred svega,u zatvorenom lijesu mi ćemo ležati hladni,nepomični,mrtvi.

"Malo i ne ćete me vidjeti,i opet malo pa ćete me vidjeti." Ako te riječi današnjeg Evandjelja primijenimo na smrt,to će nam pomoći ne samo u teškim mislima o smrti sa ljudskog stanovišta,nego će nas uvjeriti da je smrt samo na čas i da će nas ona dovesti do uskrsnuća kad se ispune riječi " i opet malo pa ćete me vidjeti." Za katolika,ta misao oduzima smrti njezinu strahotu.

S ljudskog stanovišta,smrt je strašno odbojna. Predmet koji se najviše izbjegava u razgovoru,misao koju jedva protisnemo kroz sebe. Ali ove evandjeoske riječi donose katoliku moćni razlog za život,za moralno dobar život - jer smrt odnosi sa sobom lutanja i gorke boli i pruža zlatnu zgodu živjeti u vječnom životu s Bogom. To će se zbiti kad Isus bude opet s nama iza malo vremena.

Očima vjere mi u smrti gledamo posljednji izdatak,koji moramo dati da nadobijemo nebo. Marijin Sin s kojim smo dobri u ove dane progonstva,bit će Onaj isti koji će nas dočekati na vratima da nas primi - ako smo to zaslužili - u svoje kra-kraljevstvo. Al-i ne smetnimo s uma mi to da je Marija Djevica s ove strane prepreke. Marija će biti na strani Isusovoj. Sjetimo se - Ona ga stvarno nikad nije ostavila.

Djevica,Majka Isusova,može odstraniti neke za nas neugodne slike u misli na smrt. Marija je vidjela smrt na mnogo načina i mnogo puta. Sjećala se Nevine Dječice kad je bila

daleko u Egiptu. Sjećala se Josipove smrti i Isusove na križu. Morala je znati da su njezini posebni prijatelji - apostoli - položili svoje živote jedan za drugim, a vidjela je i kako Njezin Sin povraća mrtvoga u život; nijedna Majka se ne može tim pohvaliti.

Kad dodje čas naše smrti,mi trebamo utjehu Kristovih sakramenata. Za katolika je to i te kako važno. Ljudsko suosjećanje i slatke riječi ne mogu nam onda pomoći. Mi trebamo svećenika koji će nam donijeti Kristov dar - sakramente. Osobito onaj o kome sveti Jakov toliko govori:bolesničko pomazanje. Što češće i što bolje smo primali druge sakramente,to će nam oni više koristiti kad budemo morali umrijeti.

Kad bismo ovdje na zemlji živjeli blizu Marije,topla zraka Njezine prisutnosti bi nas jačala. Po Njoj mi poznamo Njezinog Sina kao malo Dijete. Ako Ga stvarno poznamo,tko nas može spriječiti da Ga uzmemo u naručaj? Samo grijeh.A mi ne bismo griješili da smo znali koga ćemo držati u svojim rukama. Po Mariji mi znamo Isusa i kao odraslog muža. Ako smo Ga stvarno zavoljeli, ići ćemo za Njim kud god O-n želi.Ali mi Ga ne možemo slijediti i u isto vrijeme griješiti. Po Mariji mi konačno poznamo Isusa kao Božjeg Sina i mi ćemo Mu se neprestano klanjati i iskazivati Mu poštovanje. Ali ne možemo to izvršivati i u isto vrijeme činiti zlo.

Kad bismo ispunjavali Marijine že-lje nikakva grižnja savjesti ne bi mutila vedrinu našeg života. Mi bismo ljubili Isusa i Mariju;bili bismo s njima i dušom i srcem. Tada slobodno može doći smrt nije važno gdje ni kada. Neka jednostavno dodje - mi ćemo je dočekati s dobrodošlicom,jer će to značiti za nas povratak kući,povratak k onima,koje smo tako do-bro poznavali na zemlji i ljubili ih; doći ćemo zauvijek k nijma gdje nema tuge a radost je beskrajna. Uzet ćemo našu Blaženu Gospu za ruku i Ona će ići s nama po jasnim stazama neba gdje ćemo opet susresti svoju majku,oca,zaručnika,prijatelje,koji su ostavili svijet davno prije nas,ali koji nas nikad više ne će napustiti. - Naučimo se već sad-a držati Marijinu ruku. Amen.

& &
&

IV. ned-jelja po Uskrsu

A kad on dodje,Duh Istine,uputit će vas u svu istinu./Iv.16,13/

SNAGA ISTINE

Danas čujemo prve predznake tutnjave Duha Svetoga.Možda smo se sve do ovog časa iz ličnog iskustva čudili kako je Katolička Crkva - sastavljena od ljudskih e-lemenata - mogla ispunjavati svoju božansku zadaću spasavanja duša,kad je neprestance morala voditi borbu s opasnim snagama strašnih neprijatelja.

Pogl_edajte bilo kojeg katoličkog svećenika i naći ćete odgovor na to. Može biti mlad ili star,snažan ili umoran,zdrav ili bolestan,može izgledati pun elana ili obeshrabren - ali na njegovom l-icu i u njegovim očima ocrtava se izraz koji nikakve životne poteškoće ne mo-gu ukloniti,izgl-ed koji pokazuje njegov prkos prema svijetu,a u isto vrijeme sakriva u sebi blagost i razumijevanje koje može proizlaziti samo iz ljubavi. U njemu - premda je i njegovo srce samo ljudsko - postoji hrabrost kao baština,jer iza njegovog izgleda i u njegovoj duši leži duboka snaga treće os-obe Presvetog Trojstva.Pogledajte bi-lo kojeg svećenika i vidjet ćete odraz Boga Duha Svetoga.

Da, danas smo čuli daleku grmljavinu dolaska Duha Svetoga. Na taj znak, premda dalek, veseli se svećeničko srce, jer zna da će uskoro do-ći vrijeme kad će on s tupiti k Božjem oltaru, k Bogu koji razveseljuje njegovu mladost - ojačan snagom, veličinom, slavom i oduševljenjem Boga Duha Svetoga. On će gledati natrag kroz stoljeća, na svoje pre-dšasnike, apostole, na one koji su iskušali vijenac muka i smrt. Svećenik će ih gledati kako hrabro stupaju u smrt i znat će da im Duh Sveti pomaže u tim časovima.

Danas svećenik opet počinje misliti na dane ko ji nisu dal eko, kad će se Crkva sjećati kako su apostoli s Marijom čekali - nakon što ih je Krist o-stavio - i uzašao na nebo. Znat će d-a i on mora poput apostola, doći k Mariji po pomoć, utjehu i nagradu. Apostoli bi bili položili svoje živote za Mariju da je to trebalo. I svećenik je danas svijestan da bi i on učinio isto, kad bi Marija trebala pomoć.

Isus Krist dolazi u ovom Evandjelju naprijed i govori s vojoj Crkvi riječi, koje nose smjelost i pouzdanje, hrabrost i heroizam, snagu i ugled, nadu, ljubav i vjeru. "Dobro je za vas, da ja idem - kaže Krist - da idem od vas. Jer ako ne odem, Tješitelj ne će doći k vama. Ako li otidem poslat ću ga k vama."

Crkva je još i danas ista ljudska organizacija, koju je Isus osnivao malo po malo kroz mnogo godina. Ista je to Crkva koja treba uvijek vodstvo i moćnu božansku uputu. Crkva vidi kako je protivnici žele pregaziti. Crkva gleda na široku arenu svijeta i sumnja možda, hoće li joj ikad uspjeti potpuno je osvojiti. Crkva je to, koja je vjerojatno stajala tiha i zamišljena, dok joj je Krist govorio da će križ biti cijena pobjede. Ali danas je d-uh Katoličke Crkve bojovan, snažan. Ono što se obnavlja svake godine biva kao i novo: danas Kristova Crkva opet čuje Duha Svetog koji dolazi da je ojača i posveti.

Crkva nikad ne želi postati nasilna. O na poštuje slobodu više od bilo koga na svijetu. Od svog početka ona se bori za nju i za pravdu, vjeru, iskre nost i istinu. Ne, Crkva ne će nikada štititi tiraniju zloupotrebom auktorite-ta. jer je uvijek svjesna da njezina snaga dolazi odozgo. U časnoj uspomeni bit će joj slika Že-ne koja je bila Majka Crkve otkad postoji., Majka čije djevičanstvo ju čini sposobnom da sjaji usred opačina u kojima živi. Duboko uvjerenje Marijino utješilo je na Crkvu tako da je ona i sada -pre-mda ne-povrediva i jaka - najbliža ljudima na zemlji.

Mi, članovi Katoličke C-rkve, moramo se danas uživjeti u Kristove riječi; jer one znače da možemo posjedovati borbenost lava i blagost janjeta Možemo se koristiti neustrašivošću koja dolazi od Duha Svetoga, ali u isto vrijeme i finoćom koja d-olazi o-d Marije. Duh SVeti nas može naučiti ljubavi i svetosti u duši; Marija će nas poučiti kako možemo spasiti svoje duše po ljubavi i svetostzi donositi Božje svijetlo drugima.

Kao katolici možemo se sigurno veseliti, jer naša borba nije bez nade ; naš napor nije uzaludan, pa i kad izgleda da smo napušteni.

Istina je da je život katkada težak. Zapovijedi su za mnoge kamen spoticanja. Svijet, tijelo i djavao neprestano stvaraju gužvu. Naša duša postaje poprište gdje se svakog dana vode oštre borbe. Možemo biti povrijedjeni, možemo biti ranjeni, duša nam može biti spržena, srce malaksalo; razum može kolebati kad razmišljamo o cijeni borbe. Ali ne zaboravimo, da nam je obećana obilata pomoć i da je to obećanje dao sam Isus Krist.

Ohrabrimo se, dakle, mi koji se moramo dugo boriti: Duh Sveti je na putu. To znači da ćemo morati na čas ostati bez Isusa, jer Isus mora otići do Oca da bi Utješitelj mogao doći.

U stvarnosti, hoćemo li zaista biti sami? Ne,Marija je tu. Ona je uvijek s nama. Sve što moramo urediti jest,povezati se s Njom u svim tajnama Božjim.

Dodjimo zato danas k Njoj bliže,nego ikad ranije. Jako će nam trebati u danima koji nadolaze. Razgovarajmo s Njom. Shvatimo da je i Nju.kao sada nas,posjetio Duh Sveti još dok je bila mlada djevojka. Došao je nad nju i osjenio je nakon Gabrijelove poruke. Od onda je Duh Sveti njezin stalni suradnik.

Duh Sveti će nam svima dati snagu u borbi za kraljevstvo Božje. Moramo se boriti a ne smijemo se bojati. Moramo se dobro oboružati. Uzaludno je i ludo zapodjeti borbu koja ima vječne posljedice,ako nismo dobro i dostatno osigurani. Naše najmoćnije oružje je istina. Ako se borimo za istinu,ako smo sigurni da je naša borba za istinu,ako smo svijesni da je Duh Sveti Bog istine i da je On na našoj strani - na strani Isusa i Marije - tada nas ništa u svijetu: ni zavodjenje,ni propaganda, krivovjerja ili brutalna sila ne će spriječiti u širenju kraljevstva Božjeg. I onda kad nam izgleda da je Duh Sveti daleko,Marija će nam Ga učiniti bliskim. Ona će nas napunjati snagom, snagom istine. Ona će nas poticati,ako istinu govorimo i istinu pronosimo svijetom, da ćemo uživati s Bogom Istine i njegovom Majkom z-a svu vječnost. Amen.

\+ +
\+

V. nedjelja po Uskrsu

Ostavljam svijet i idem k Ocu.
/Iv. 16,28/

KATOLIČKI SVEĆENIK I MARIJA

U četvrtak koji pada ovaj tjedan,Katolička Crkva slavi Uzašašće Gospodnje. Crkva tako ozbiljno gleda na taj zadnji čin Isusova zemaljskog života,da je odredila da se taj blagdan slavi kao zapovijedani: dužni smo svi prisustvovati svetoj Misi. Uzašašće znači da Isus više ne će medju nama boraviti vidljivo i fizički,ne će više hodati s ljudima i liječiti njihove rane,ne će više upotrebljavati svoj tjelesni glas da propovijeda i naučava,više ne će širiti svoje ljudske ruke da ih ljudi mogu vidjeti,s Njim razgovarati i slušati Ga, ne će više hodati po putevima Palestine.

Ali to ipak ne znači da Isus prestaje živjeti medju sinovima ljudskim. Iza Uzašašća,Isus živi na zemlji na mnogo uzvišeniji način nego je to bilo u Palestini pred 20 vjekova. Nikakve granice ne smetaju njegovu svetu Prisutnost. On je na svim dijelovima zemaljske kugle: na otočićima,udaljenim selima,širokim gradovima; u toplim i hladnim krajevima; medju kraljevima i knezovima ali i medju običnim ljudima. On je s ljudima kad je rat,On je s njima u dane mira.

Istina je,da ga ne možemo vidjeti stvarno nazočnoga.Ali vidimo ga u sakramentu ljubavi pod prilikama kruha i vina,vidimo ga u svakom poslu i činu svećeničkom.

Blažena Djevica Marija bila je od Boga izabrana da donese Isusa na svijet. Ona je ljudsko biće,preodredjeno da rodi Isusa kao malo D-ijete.Živjela je usko povezana s Njim od časa začeća. Na Njega je neprestano mislila;On je bio njezina prva briga. Kad je odrastao i osnovao svoju Crkvu,kad je pozvao apostole da mu pomognu obratiti svijet,Marija je i onda bila blizu Njega kao i ranije,a možda još i više. Dijelila je s Njim njegove radosti ali i strašne časove boli i tuge.

Budući da je bila u planu Božjem - Ona je dijelila s

Njim i njegovu slavu,koja je počela na Taboru iako Ona nije bila tamo. Ona se pojavila u slavi Uskrsnuća kad je Njezin Sin dokazao da je Pravi Sin Božji. Pa i sada Ona dijeli s Njim slavu Njegova Uzašašća na nebo. Možda je bila žalosna što je Isus ostavlja,ali je znala da je to samo na čas,jer sad će biti poslan Duh Sveti i na apostole i na Crkvu. Marija je znala za vrijednost i potrebu treće osobe Presvetoga Trojstva: Boga ljubavi,svetosti i jakosti.

Blažena Djevica Marija može takodjer dati da se Isus rodi i u duši pojedinog čovjeka,samo ako mu ljudi otvore svoja srca. Isus iza svog Uzašašća djeluje preko svog svećeništva i izvodi isto što je radio dok je na zemlji bio sa svojim ljudskim tijelom. Marija je Majka svećeništva,kao što je i majka prvog svećenika Isusa. Ona se brine da svećeništvo nastavi svoju zadaću koju mu je ostavio Isus. Nema kompromisa s istinom,ali treba uzeti u obzir slabost ljudi. ;nema napuštanja Božjih zapovijedi ali ima oproštenje za one koji se kaju; ima smilovanja zbog ljudskih slabosti,ali nikakva se odluka ne mijenja zbog tog smilovanja nad slabostima.

Kad dodje Uzašašće i Isus ostavi zemlju,čitavu će Crkvu obuzeti duh osamljenosti. Mnogi su njezini članovi izgubili Krista,pa i apostoli su bili pomoteni i prilično prestrašeni. I oni su osjećali osamljenost. Kad je Isus isčeznuo i oni shvatili da Ga više ne će vidjeti kako hoda po zemlji,njihova su srca postala prazna. No Marija je ostala s mladom Crkvom i jednostavno se uživjela u ulogu,koja joj je već bila poznata. Okupila je prestrašene apostole oko sebe,zatvorila se u gornju dvoranu,gdje su svi ustrajali u molitvi očekujući dolazak Utješitelja.

Slično je i danas. Svećenik može izgubiti Isusa kad liturgijski slavi Uzašašće svog Učitelja na nebo. I on će se osjećati sam. Ali njegova osamljenost će biti ovjenčana iskustvom. On zna da će po Isusu doći Duh Sveti i nitko ne razumije bolje od katoličkog svećenika,kako je bitno važan rad Duha Svetog oko obraćenja,oko otkupljenja. U medjuvremenu svećenik će se obratiti Mariji. Kome drugome da ide? Sastat će se s Njom u gornjoj dvorani i čekati ondje dramatski rasplet:dolazak Tješitelja.

"Ostavljam svijet i idem k Ocu." Naš vjerni katolički puk takodjer shvaća da Isus odlazi na čas. Oni takodjer znaju, ako želimo slijediti stope apostola,ako se hoćemo približiti onima koji su nekad ljubili Isusa - moramo se s njima sastati u gornjoj dvorani - na molitvi - gdje je i Marija. Život može izgledati pun sukoba i katkad i drugih razočaranja. I u našoj vlastitoj duši vode se neprestano ogorčene borbe: dobro protiv zla,krepost protiv napasti,sreća protiv užitka,ljubav protiv požude.

Eto,Isus odlazi da bi mogao doći Utješitelj,Bog Duh Sveti, koji nam može dati sve potrebno za obranu protiv svijeta,tijela i djavla.U medjuvremenu,kad Isus ode,upravimo svoju pažnju na gornju dvoranu. Nemojmo oklijevati. Molimo. Ondje će biti Marija okružena onima koji čekaju ispunjenje Kristova obećanja o Utješitelju.

Kroz ove dane iza Uzašašća,Djevica Marija će nam pomoći da nadvladamo strah,jer će nam možda reći više od onoga što Ona zna o Duhu Svetom. Pripovijedat će nam povijest onoga dana,kad je Duh Sveti pohodio Njezinu dušu i Njezino krilo postalo stan Sina Božjega. Marija će nam obznaniti kakvi su je osjećaji obuzeli kad je Bog došao k Njoj. Reći će nam tajne za koje nismo nikad čuli. To je razlog zašto gornja dvorana mora biti mjesto našeg utočišta,osobito iza četvrtka ovaj tjedan.

"Ostavljam svijet i idem k Ocu." Da,Isus,naš Isus,odlazi. Ali mi znamo da po svojim svećenicima on ostaje uvijek s nama.

On je tu na našem oltaru, tu u sakramentima, ovdje u našem srcu, ako otvorimo svoja srca po dubini i širini. Mi ćemo biti s apostolima, mi ćemo biti s Djevicom Majkom. Ne možemo naći boljeg društva za doček Utješitelja. Amen.

= =
=

Nedjelja iza Uzašašća

Dolazi vrijeme, kad će svaki koji vas ubije, misliti da služi Bogu. /Iv. 16,2/

MARIJA VODI K DUHU SVETOM

Naš pojam o Mariji je takav da je na zemlji zamišljamo kao divnu, plemenitu, finu, uglađenu ženu. Po našem Katoličkom shvaćanju, mi je gledamo kao jedinu koja je bezgrešna - bez ljage i posjeduje puninu savršenstva - a u isto vrijeme kao ljubljenu Majku, kojoj se svaki od nas uvijek može uteći kad suze života počinju sapirati životni smiješak. Kad osjetimo poniženje i zapostavljenost, kad smo odijeljeni od nekoga koga ljubimo, kad pijemo gorku čašu koja je posljedica grijeha, uvijek imamo u pričuvi mogućnost uteći se Mariji. Na spomen Njezinog imena, naša tuga nam izgleda pomiješana s nadom, jer je Marija - premda posebna kći neba - ipak i dijete zemlje i pravo ljudsko biće. Zbog toga, a i jer se katkada osjećamo nedostojni približiti se Bogu, razumijemo da svoje poteškoće možemo izložiti u prisustvu Marije i znamo da će Ona već nekako raspršiti naša strahovanja.

U Marijinom životu na zemlji bilo je i radosti i slave. Radost je blaženoj Djevici donosila vedrinu, a slava svijetlo njezinoj duši. Ali ono što je u našim katoličkim očima čini mirnom, plemenitom ženom, jest više od svega - njezina žalost. Njezina je tuga bila tuga za Isusom i radi Isusa. Ta je tuga počela u Betlehemu, kad su ljudi i žene zatvorili vrata pred Njom i njezinim nerodjenim Djetetom. To je tuga koja je dobila izražaj u hramu u Jeruzalemu od Simeona. To je bila tuga koja je vidjela njezin bijeg u Egipat, jer bi kralj inače ubio Krista. To je bila strašna žalost koja je svoj vrhunac dostigla na Kalvariji, tragična bol, kuju nikad nitko više ne će podnijeti.

Kroz svu tu žalost i tjeskobu, Marija zadržava uzvišenu mirnoću. Nismo nikad čuli da je bila uznemirena, ljuta. Olujni oblaci mogu ispuniti njezinu dušu, uznemirenost može ući u njezino srce i dovesti ga gotovo do zastoja. No Marija mirno nastavlja i stoji - možda jedina koja ne proklinje gorku sudbinu. Nikad ne čujemo tužbu od Marije, ispitivanje ili sumnju. Ona mirno ide naprijed kroz dogadjaje koji joj donose samo osamljenost. Možda je to najglavniji razlog zašto mi katolici žurimo k Mariji, kad nas stignu teškoće i zasipavamo je svojim brigama.

"Dolazi vrijeme kad će svaki koji vas ubije, misliti da služi Bogu." Strašne riječi. Tjeraju smiješak s našeg lica. Stavljaju nam do znanja da biti katolik ne znači dječju igru ili dosadno medjuvrijeme. Te Isusove riječi dovode nas pred činjenicu da se pravi katolicizam ne sastoji u atmosferi tamjanova kada ili zvučnih riječi sa propovijedaonice, niti u ugodnom boravku nedjeljom u crkvi, a niti u osjetnoj radosti kod primanja sakramenata. Pravi katolicizam nije niti u zanosnoj radosti ili buci vremenite slave, koja katkada prostruji našim žilama.

U ovoj zadnjoj modernoj generaciji, kad svijet toliko priča o svojoj kulturi i uspjesima, ljudska su srca na mnogo strana zemljine kugle došla do saznanja, što znači pravi katolicizam. Mexiko, gdje su katolički mučenici bili vješani na stupove

duž željezničkih pruga, svećenici zatvarani a časne sestre oskvrnjivane; Evropa i Srednji Istok, gdje je cijena vjere u Isusa i Mariju bila tortura, progon, tamnica i smrt, a negdje je još uvijek tako. Te junačke duše Isusove Crkve platile su u punoj mjeri što nose katoličko ime.

Često je u ovom posljednjem naraštaju blažena Majka bdjela nad herojima - muževima i ženama koji su umirali za Isusa - i olakšavala njihovu strašnu sudbinu. Često je Ona prolazila usred gomile unakaženih tjelesa znajući da je mržnja ljudi na Boga ostala ista kao i kad je njezin Sin bio razapet na Kalvariji. Marija je u ovom stoljeću pomagala katolicima braneći njihovu slobodu i živote. Često je posjećivala mjesta gdje su njezina djeca umirala radi imena Isusova i njezina.

Mi koji pomišljamo za čas na to, moramo shvatiti kako nam je lako ispovijedati svoju vjeru. Ne gladujemo, slobodni smo, nikakvog trpljenja za Isusovo ime. Nitko od naših dragih nije mučen pred našim očima, nema nepravednih osuda. Nikakvih okrutnosti ili zatvaranja zbog Isusa, nikakvih nehumanih postupaka zbog naše vjere. Kad sve usporedimo s onima koji moraju ići stazom sv. Stjepana prvomučenika, onda naš katolicizam nije nimalo težak.

"Dolazi vrijeme." To su riječi Kristove. To nisu riječi groze, koje bi bile izgovorene u strahu ili prepadu. To je opomena Sina Božjega na zemlji, kome je prošlost i budućnost kao vječni sada, koji zna da će spletki djavolskih biti u svako vrijeme, da će sotonska snaga biti razriješena u svoj grozoti u dušama izvjesnih ljudi i žena, koji su izdali svoga Boga. Ali Isus zna i to, da će u svako vrijeme biti velikih duša, koje će svojom krvi posvjedočiti u svoje vrijeme da Bog postoji i da je vrijedno za Njega i umrijeti.

Možda to vrijeme za nas nikad ne će doći. A opet može se i desiti. Pogledajmo na horizont da li se vide olujni oblaci. Na pučini možda ima oblaka mržnje i progona, a otrov sotone čeka da nam zapriječi put. Sami po sebi ne možemo ustrajati protiv takve sile s drugog svijeta i to nam mora i sada biti jasno. Trebamo pomoć, kao što ju je trebao i svatko prije nas. Za pobjedu nad neprijateljem koji je mimonaravan, moramo imati mudrost koja je Božja. Da nadvladamo napad razigranih paklenih demona, moramo imati zaštitu s neba. Da pobijedimo palog arkandjela, moramo u sebi nositi hrabrost, snagu, svetost Boga Duha Svetoga.

Dosljedno, moramo odlučiti da ćemo biti prijatelji s trećom osobom Presvetoga Trojstva. Ako nam se Duh Sveti pričini da je izvan našeg dohvata, pustimo da nas Blažena D-jevica vodi k njemu. Ona je to jednom prije učinila s Kristovim apostolima, kad ih je povela u gornju dvoranu. Trebala je za to kratko vrijeme. Deset dana - deset dana straha, sumnje i lutanja. Ali promotrimo rezultat! Gorući jezici iznad Marije i apostola! Smjelost i milost Božja. Marija neka i nas vodi po istim stepenicama. Amen.

" "
"

Duhovi

Neka se ne plaši srce vaše i neka se ne boji. /Iv. 14,27/

MARIJA KIDA ZASTOR

U ovaj čas ostavimo po strani svoju bojazan i zbunjenost. Pustimo tjeskobu i strah. Odbacimo svako nerazumijevanje i sumnju. "Neka se ne plaši vaše srce i neka se ne boji." Iz spremišta svog srca izvadimo uniformu koju smo jednom nosili na dan svete Potvrde; očistimo je i uredimo. Obucimo se u taj elegantni stil. Pristajat će nam, jer se danas sastajemo s Duhom Svetim.

I mi s opet postajemo vojnici,pa i ako smo zaboravili kako to izgleda. Danas ćemo se osjetiti dobro oboružani. Danas smo sposobni odbiti i najveći napad. Danas nosimo odjeću neba. Danas smo opremljeni za borbu s paklom.

Marija,apostoli i ostali Isusovi prijatelji čekali su gotovo deset dana. Marija je provela s apostolima teške časove, vodeći ih u njihovim prosudjivanjima,tješeći ih kad su se bojali. Ona je potsticala njihovu hrabrost i uvjeravala ih da će Isus sigurno održati svoje obećanje,te im poslati Utješitelja. Gornja dvorana bila je prostorija obe-shrabrenosti. "Neka se ne plaši srce vaše i neka se ne boji." Sjećanje na te Isusove riječi i Marijina sigurnost davali su im nadu,ali im je ipak bilo teško raditi bez Boga. Tada "najedamput nastade šum s neba kao da puše silan vjetar,i napuni svu kuću gdje su sjedili. I pokazaše im se jezici kao od vatre.koji se razdijeliše i sjede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga i stadoše govoriti tudjim jezicima,kako im je Duh Sveti davao da govore."

Tada je počela strahovita borba izmedju Kneza neba i kneza svijeta - izmedju C rkve Kristove i Antikrista. Da Krist ljubi ljude to je bilo lako,ali da ljudi ljube Krista,to je mučenički posao. Progonjena,mlada Crkva je gledala razapetoga Petra i Andriju,Simona i Filipa;vidjela je Pavla i Bartola s odrubljenim glavama; Tomu probodenoga kopljem; čula je kamenovanoga Stjepana gdje moli: "Gospodine Isuse,primi moj duh."

Tada su došle strahote Rimskog Imperija,koji se oborio na mladu Crkvu i pokušao je uništiti prije nego se raširi.Poganstvo se rugalo nejakoj C-rkvi i guralo njezine mučenike u otvorene ralje divljih zvijeri. Rimljani su se smijali,pjevali i veselili,dok su vrijedni ljudi i žene,mladići i djevojke nalazili svoje krštenje u potocima vlastite krvi. Ali iznad svega toga širila se jeka riječi: "Vrata paklena ne će je nadvladati."

S vremenom,mlada Crkva si je osigurala pobjedu. Konstantin je vidio križ na nebu. Ali i od onda povijest je ostala ista. Katolička Crkva,zaštićena besmrtnim životom Kristovim, proširila se na sve četiri strane svijeta,ali u tom ju je pratilo progonstvo,ogorčenost i mržnja. Opet i opet se ponavljala povijest Kristova. Pa i danas,Katolička Crkva koja predstavlja odlučnu i snažnu moć u svijetu,Crkva koja se dosljedno drži nauke svog Učitelja,nailazi na progon i mržnju mnogih.

Da bismo shvatili katolicizam,moramo najprije razumjeti Boga Duha Svetog. Marija ga pozna od dana Navještenja. Duh Sveti je životno počelo,životni sok,koji drži Crkvu na životu sve od dana njezina osnutka. Ljudi ne bi nikad ostavili svoj mir na Galilejskom jezeru da bi pošli u smrt na križu,da ih za to nije nadahnuo Duh Sveti. Ljudi ne bi nikad pošli na bespuća svijeta, da propovijedaju Krista i to raspetoga,nikad se ne bi usudili suprotstaviti naoštrenim mačevima careva i kraljeva,nikad se ne bi ujedinili u Katoličkoj Crkvi koja ostaje kroz sve trzaje povijesti,da to nije vodio Duh Sveti.

Duh Sveti je kroz mnoge vjekove,od Duhova do današnjeg dana,nadahnjivao Katoličku Crkvu hrabrošću,pouzdanjem,i smjelošću,koja joj je omogućila da se uvijek - radi Isusa - opre i otvorenim neprijateljima i izbjegne otrovnu propagandu. Znači li to raspeće ili smrt od mača - a te se stvari i danas dogadjaju,znači li to puščani metak ili zatvor - a i to se danas dogadja,ili bilo koju drugu nevolju, Crkva će ipak ići naprijed i nikad se ne će bojati propovijedati i učiti sve što je Isus zapovijedio,jer joj u borbi za istinu pomaže svemoguća snaga Boga Duha Svetoga. Duh Sveti je Bog istine,a istina nije

kao trsk-a u pustinji,koju njiše vjetar. Ne,istina je istina za uvijek,neprumjenljiva,stalna kao što je Bog Bog. A Bo-g je istina.

Tko je Duh Sveti? Blažena Djevica bi nam mogla reći tko je On. Otac je odvijeka preodredio Mariju,stvorenje,da bude Majka njegovom Sinu. Ona je bila u Očevom planu od dana stva-r-anja. Morala je znati što je ljubav Očeva u sebi i više nego koji drugi stvor,O na je znala za Očevu ljubav prema Sinu. Upoznala je i Božjeg Sina. On se nastanio u njoj ljudski i fizički prije nego Ga je rodila. Vidjela Ga je po prvi puta u Betlehemu i zatim Ga pratil a kroz sve njegove godine. Marija je više od ikoga drugoga vidjela ljubav Božjeg Sina prema Ocu. Pa,eto,ta ljubav koja postoji izmedju Oca i Sina - to je Duh Sveti.

Mi poznamo c-vijeće u polju i svije-sni smo njegova mirisa: taj je miris dio njegove prirode. Mi poznamo sunce na ne bu i svijesni smo njegovih zraka,topline i svijetla;ta je toplina i to svijetlo dio sunčeve nar-avi. Ali narav Bo-žja je je-dnostavna. Ne može se raspasti na dijelove ili podijeliti. U tome je izvanrednost. Kad Bog saopćuje svoju narav On je saopćuje čitavu.

"Neka se ne boji vaše srce i neka se ne plaši."Kao rimokatolici imamo na raspolaganju moć Svetoga Duha. Možemo se spustiti u arenu života i gledati kako nas sa svih strana okružuju neprijatelji. Oni nas mrze ali samo ako u sebi nosimo vjernost prema Isusu i Mariji. Izdajmo Isusa i Mariju i naši neprijatelji će nam postati prijateljima. Izdajmo Isusa i Mariju i svijet.tijelo i djavao veselo će nas primiti medju svoje. Ali,ako se udaljimo od Isusa i Marije i napustimo ih zbog grijeha gubeći ljudsko dostojanstvo,tada recimo Zbogom i Bogu Duhu Sve-tom.

Ako pak ostanemo s Isusom i Marijom, imat ćemo Duha B Božjeg,Duha Svetog kud god išli: kroz žalost i radost,kroz muku i patnju,kroz ponižavanje i zapuštenost,kroz moralne teškoće i oduran utjecaj djavla. Ako nam se kad pričini da se D-uh Sveti sakrio,da je nedokučiv,ako nam se pričini da je On daleko negdje na nebu,pod jimo tada k Mariji i zamolimo je da mraskine zastor koji nam ga sakriva. Ona će nam r-ado pomoći i mi ćemo biti upravo zaslijepljeni svjetlošću, toplinom i ljubavlju Boga Duha Svetog. Amen.

& &
&

N-edjelja Presv. Trojstva

Idite dakle i naučavajte sve narode....učeći ih da drže sve što sam vam zapovijedio./Mt.28,19-20/

MARIJIN ZAGOVOR

Svećenički stalež treba danas ljude,ljude koji se ne boje križa. Isus je jednom rekao ribaru: "Dodji,slijedi me." Čas kasnije čuo je iste riječi i njegov brat i ostavivši svoju mrežu pošao za Njim.

Ni onda nije bila laka zadaća biti apostol. Jedva što su se skupila prva dvanaestorica,a već se sjena križa nadvila nad njih.Književnici i farizeji su ih mrzili kao što su mrzili i Krista . Apostole je podučavao sam Isus i zatim ih ostavio - ostavio same - slabe,umorne,zaplašene ljude. Ali Bog ih je pozvao i Bog ih nije ostavio same.

U društvu s Marijom i onima koji su s Njom ostali,apostoli su jednog svetog dana bili zaprepašteni. Bilo je to

kad je Utješitelj sišao nad njih i položio u njih plamen koji se ne gasi, dao im duha koji uvijek živi, hrabrost koja se ne boji, znak koji uvijek vlada, pečat Božji.

Apostoli su tada okušali kraljevsko dostojanstvo, dostojanstvo koje nadilazi svako stvoreno na svijetu, dostojanstvo koje je izvedeno ne medju ljudima, nego od samog Boga. Petar, nagao, ponosan, nestrpljiv ali dobar, pojavio se pred neprijateljski raspoloženim židovskim svijetom i počeo propovijedati Krista i njegovo Uskrsnuće. Drugi su apostoli izašli na raskršća i puteve i opet i opet propovijedali povijest svog poziva, govorili o Nekome tko ih je izabrao, o Bogo-čovjeku koji im je govorio o kraljevstvu ne-beskom, koji je osnovao Crkvu, koji je uspostavio novo svećeništvo koje će nadomjestiti staro i biti vječno, koji je ustanovio sakramente kao stepenice u nebo.

Apostoli su imali uspjeha, a svećenici i farizeji su se bunili. Petar i Ivan su bili uhvaćeni i dovedeni pred veliko vijeće gdje su im zabranili da dalje propovijedaju ime Isusovo. Ali D uh Sveti bio je sišao nad njih na blagdan Duhova i nikakova prijetnja sa strane ljudi nije mogla ugušiti žar oduševljenja u njihovim srcima. Hrabro su izjavili da se više treba pokoravati Bogu nego ljudima.

Naskoro su apostoli bili opet uhvaćeni. Veliko vijeće je sad odlučilo da ih ubije. Ali Gamalijel, jedan od farizeja, ustao je u velikom vijeću i rekao: "Ako je ovo djelo Božje mi ga ne možemo pobijediti. Inače bismo se mogli naći u borbi protiv B-oga."

Sasvim naravno mi to ne možemo pobijediti. Jer svećeništvo Novog Zavjeta je kraljevsko svećeništvo, koje je osnovano one blažene noći kad je čitav svijet bio napet a nebo u pokretu. Krist je izabrao svoje ljude i vodio ih dane i noći, tjedne i mjesece, koji su završili u gornjoj dvorani. Ali u toj sobi rekao im je one noći riječi, koje su promijenile povijest svijeta. Ako su ljudi ikad znali što je ljubav, onda su sada to mogli vidjeti. Isus je rekao: "Ovo je moje tijelo...Ovo je moja krv...To činite na moju uspomenu."

U tom času prestalo je židovsko svećeništvo: ustanovljen je Novi Zavjet koji je vječan. Stvoreno je novo, kraljevsko svećeništvo. Oni su postali svećenici po redu Melkizedekovu. Zatim je došla smrt na križu, uskrsnuće od mrtvihi oproštaj sa zemljom sve do dana Duhova, kad je rodjena Crkva a katoličko svećeništvo utvrdjeno od Duha Svetoga.

To je svećeništvo kraljevsko, plameno, obučeno u haljinu božanstva. Svećeništvo se više ne boji križa. Odonda svećeništvo nikad ne umire, ne pada. Svećeništvo koje se trudilo i naučavalo po brežuljcima, pokraj mora, po ulicama Jeruzalema, po pustinji Judeje. Svećeništvo koje je pobijedilo mržnju velikog vijeća. Svećeništvo koje su pokušavali uništiti u vrijeme Nerona. Svećeništvo koje se našlo licem u lice sa silnim Rimskim carstvom. Ali i svećeništvo koje je neprestano napredovalo i nikad nije sustalo, dok se nije probilo i smrvilo nevjeru i nemoral poganskog Rima.

Došle su hereze, ali rodili su se i svećenici kao Krizostom, Ambrozije, Jeronim i Augustin. Barbari su nagrnuli sa sjevera, srušili i opustošili Rimsko carstvo, potisnuli Crkvu skoro u more, ali svećeništvo je ostalo i pobijedilo onog dana, kad su horde klekle na koljena i zamolile sveti krst.

Katoličko svećenmš-tvo je vidjelo svoje vlastito slabljenje. Ono je bilo gotovo prepolovljeno raskolom, koji je odijelio čitav Istok od Zapada. Ali kad je izašlo iz tame te

noći zasjalo kao nikad prije. Pod vodstvom Grgura i Inocenta opet se vinulo do zvijezda i iz njegove veličine izrastao je Toma Akvinac,koji je i same zvijezde nadmašio.

Katoličko svećeništvo našlo se i u zatočenju,sličnom onom u Babilonu. Moglo je biti pometeno sa zemlje kad se Luter pobunio i Henrik VIII. otpao. Ali ono je produžilo i probilo se kroz racional-izam i izašlo iz Francuske revolucije oroblјeno i s ožiljcima. Ali njegova snaga nije umrla,nije mogla umrijeti. S vremenom ono se podiglo do slave pod Leonom, do svetosti Pija X.,do slomljenog srca Benedikta,neustrašivog zanosa Pija XI. i junaštva Pija XII.

Gamalijel je imao pravo. "Ako je od Boga vi ga ne možete pobijediti." A k-atoličko svećeništvo jest od Boga. Niklo je blizu Srca Isusova. Sin Božji ga je štitio i brinuo se za njega. Na dan Uzašašća Krist je rekao prvim svećenicima: "Kad Duh Sveti dodje na vas primit ćete snagu."

Zatim su došli Duhovi. D-uh Sveti je nadahnuo te plašljive ljude. Nisu to više bili stvorovi zemlje. Postali su sinovi neba. Duh Sveti ih je poveo naprijed. U-vijek je On ravnao. On je vodio. On je nadahnjivao,On je upravljao. Uvijek je bilo, uvijek će biti istina: životno počelo katoličkog svećeništva je treća osoba Presvetog Trojstva.

Je li onda čudo što se mi sve ćenici ne bojimo? Je l-i onda išta posebno što se naše svećeništvo ne gubi? O,mi smo samo ljudi,mi to znamo bolje od ikoga. Shvaćamo kako smo nevrijedni i zato se moramo moliti. Mi znamo da je naš razum - ljudski razum; naše srce - obično ljudsko srce. Mi znamo što je tuga,mi znamo što je osamljenost,što je mržnja. Ali više nego čitav svijet i bilo tko u njemu,mi znamo što je ljubav. Mi poznamo ljubą v koju Majka Marija ima za d uše koje su otkupljene od Njezinog Sina.

Nedjelja Presvetog Trojstva je naš dan. Danas je rodjendan Crkve i naše svećeništvo se opet pomladjuje. Naše svećeništvo ne može propasti,jer danas mi stupamo pod zastavom Kralja kraljeva,kao i uvijek. Naše bojne zastave mogu se i dalje bez ljage vijati na povjetarcu. Mi ne vodimo brigu kakve je boje neprijatelj. Mi ne može mo propasti. Mi smo zaštićeni od Duha Svetoga i možemo uvijek računati i s Marijinim zagovorom. Amen.

% %
%

II. nedjelja po Duhovima

Neki čovjek priredi veliku veče-ru./Lk. 14,16/

MARIJA BLIZU SVETOHRANIŠTA

Marija je na dan Navještenja,kad je priklonila glavu i rekla: "Evo službenice Gospodnje i neka mi bude po riječi tvojoj." - postala domaćin nebe-skog gosta,druge osobe Presveto-g Trojstva,Sina Božjeg. Kako su sati prolazili i pretakali se u dane i tjedne,Marija je postajala svijesna koliko se r-azlikuje od bilo koga na svijetu. Bila je Djevica. Posvetila je svoj život Svemogućem Bogu. I Gabrijelu je to rekla. A eto, sad je na putu da postane Majka,jer ju je osjenila sil-a Duha Svetoga.

Sjećala se dobro tog časa kad je Duh Sveti sašao nad nju. U jednom trenu je još bila obična židovska djevojka,a u drugom suradnica Duha Svetog noseći Boga u sebi. Ti pokreti u N-joj! To su bile prve kretnje Nekoga,tko će se

k-asnije zvati Isus. Mogla je sad gledati u druge ljude s uvjerenjem da je Ona jedina izabrana od Boga da bude tako uska suradnica u nebeskim tajnama.

Marija je i prije i poslije Betlehema živjela s tijelom, krvlju,dušom i božanstvom Isusovim. Njezino Dijete je bilo Bog i njezin Dječak koji je rastao - to je Bog. Gledala je kako se Isus igra i radi,odmara i moli. Slušala ga je kako govori i pjeva koju pjesmicu. Mnogo je toga naučila jer je sama bila kraj Njega. Imala je poseban privilegij da bude poistovjetovana sa stvarima Božjim i sa samim Bogom. Marija je znala da se takva božanska ljubav jedva može zadržati u sebi. Znala je da će Isus jednog dana dopustiti i drugima da ga imaju. Na ovaj ili na onaj način,Isus će dopustiti svima koji ga ljube da posjeduju i Njegovo tijelo i dušu,nje-govo božanstvo i dušu.

Došao je i onaj dan u Kafarnaumu,gdje je Isus učinio što je Marija na po već očekivala. Njezin Sin je počeo govoriti narodu jednu nevjerojatnu stvar. "Starajte se ne za jelo koje prolazi,nego za jelo koje ostaje za život vječni,koje će vam dati Sin čovječji." Da,Isus je počeo govoriti čudne stvari. "Ja sam kruh života. Ja sam kruh živi koji sam sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha,živjet će dovijeka.Kruh koji ću ja dati tije-lo je moje za život svijeta." Da,Isus je mislio na dokaz ljubavi o kojemu nitko nikad ni sanjao nije.

"Ako ne jedete tijelo Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove,nemate života u sebi." A onda zapovijed,opomena! "Tko jede tijelo moje i pije krv moju ima život vječni i ja ću ga uskrisiti na sudnji dan.Jer je tijelo moje doista jelo i krv je moja doista pilo.Tko jede tijelo moje i pije krv moju,ostaje u meni i ja u njemu...Tko jede ovaj kruh živjet će dovijeka." Evo,završio je. Njegovo tijelo i njegova krv postaju zalog čovjekova uskrsnuća. A neki od Isusovih učenika još su sumnjali. Rekli su:"Tvrd je ovo govor. Tko ga može slušati?" Sveti Ivan izvještava: "Otada mnogi od njegovih učenika odstupiše i nisu više išli za njim."

Isus Kr-ist nije takav da bi nešto obećao,a onda obećanje ne održao. U noći prije smrti,dok je večerao s apostolima u gornjoj dvorani "Isus je uzeo kruh - kaže sveti Matej - blagoslovio ga i prelomio i dao svojim učenicima i rekao: -Uzmite i jedite ovo je tijelo moje.- I uzevši čašu,zahvali i dade im govoreći: -Pijte od ovoga svi,jer ovo je krv moja novoga zavjeta koja se prolijeva za mnoge na otpuštenje grijeha." Ova tajna i čudo više nije samo obećanje. To je sad postalo stvarnost.

Isus Krist koji je rekao da je Sin Božji i potvrdio svoje božanstvo čud esima i proroštvima,rekao je svojim apostolima da je kruh koji je pred njima i vino koje piju - njegovo stvarno i pravo tijelo,krv,duša i božanstvo. Apostolima se može činiti da to ima okus kruha,da miriši kao vino.Ali to je Kristovo tijelo i krv,jer je On tako rekao. To je bilo sve što su apostoli trebali.

Reći da su bili začudjeni kad su čuli obećanje - znači ne reći ništa. Oni su bili zapanjeni i gotovo izvan sebe. I onda su,jedan za drugim,shvatili koliko ih Isus ljubi. Tu su ljubav kasnije vratili svojom mučeničkom smrću. To je bilo isto tijelo i krv,isto božanstvo i duša,koje je Marija tako dobro poznavala.

Neposredno nakon prve Pričesti apostola,Isus im je rekao: "To činite na moju uspomenu." Činite što? Činite to.Baš to što sam ja izveo. Katoličko svećeništvo čini točno to već preko 19

sto lječa. Zašto? Jer vjeruje da je Isus točno znao što govori kad je to rekao.

Mi katolici n. vjerujemo da je kruh samo simbol Kristova tijela. Mi ne vjerujemo da je kruh samo znak Njegova tijela. Mi ne vjerujemo da je kruh dokaz njegova tijela. Niti da je krv samo znak njegove krvi. Kad mi katolici vjerujemo,onda vjerujemo potpuno. Mi vjerujemo da je Krist uvijek znao što govori i da je rekao što je mislio.

Stoga,ako Krist nije stvarno prisutan na našem oltaru, možemo ukloniti i tamjan i čašćenje i odjeću /obrede. A ako je Krist prisutan,tada moramo razviti sjaj i slavu,svirati i kaditi tamjanom,zvoniti,smijemo imati liturgiju u svoj njezinoj punini,moramo propovijedati i činiti sve drugo što je prikladno,jer medju nama imamo Gospodina Boga.

Isus je s nama katolicima kadgod je sveta Misa. Pa i inače, u svako vrijeme,On je prisutan u svetohraništu. A gdje je Isus tu je i blažena Djevica. Kako bi blažena Majka mogla biti daleko od Njega za vrijeme svete Mise,najveće žrtve,najuzvišenije molitve? Djevica,Majka Božja,najbliža je Isusu,najbliža svećeniku kod svete Mise. Ako vjerujemo,ako ustrajno držimo zapovijedi,vidjet ćemo Mariju blizu svetohraništa. Možemo doći u crkvu da posjetimo Isusa koje popodne ili sami na večer - kao što to mnogi čine - i ako svim srcem ljubimo Isusa,vidjet ćemo blaženu Majku blizu tabernakula.

Kad primamo svetu Pričest mi se bez sumnje;klanjamo Isusu. Žalimo zbog svojih grijeha. Z-ahvaljujemo za mnoga dobročinstva koja nam je iskazao,molimo ga sve što nam srce govori.Ali u isto vrijeme mislimo i na Mariju i znamo da je Ona tako blizu,da je možemo osjetiti i dotaknuti žicama svoga srca.

"Neki čovjek priredi veliku večeru." To su riječi iz Evandjelja. Neprestano smo pozvani na najveći,najdivniji banket. Kako to da naše djevojke i mladići,stariji ljudi i žene - tako rijetko dolaze na Isusov banket? Zašto toliki medju nama čekaju čitavu godinu? Zar smo kupili zaselak? Imamo li pet jarama volova? Ili smo se oženili? Zar je nova kuća , auto ili zaručnik tako važan,da moramo ostaviti Isusa? Znamo li što će nam Marija reći? Idite u gornju dvoranu i sjed-ite s Isusom i njegovim apostolima za stol. Inemojte ga napustiti - kao što je to učinio Juda. Amen.

§ § §

III. nedjelja po Duhovima

Koji od vas ..ne.. ide za izgubljenom,dok je ne nadje. /Lk. 15,4/

POKAJANJE

Nešto ima u današnjem Evandjelju,što nas dira,potiče i nosi natrag iz ovog mirnog života, natrag prema Kalvariji,gdje je Bogo-čovjek položio svoj život iz ljubavi prema nama. Izgleda nam da smo opet na Kalvarijskoj pozornici boli i duboke potištenosti,gdje su ljudska srca bila osamljena ili djavols-ki zadovoljena. Gromovi su grmjeli po nebu,a pali andjeo je podigao zastavu odbačenja i razapeo tvog Spasitelja na križ. Onda nisu lomili kosti Isusove da bi se uvjerili da je mrtav. Marija je znala da je stotnikovo koplje dalo obilat dokaz smrti.

Poznato je bilo onima,koji su gledali kako vojnici bacaju kocku,da je Srce Isusovo već jednom bilo probodeno,ali ne oštrim kopljem nego zločinačkom pobunom njih samih. Mogli su znati da se Isus borio za spas njihovih duša,da je pokušavao čudesima i proroštvima uvjeriti ih u svoje božanstvo i taknuti njihova srca. Tražio ih je po zapuštenim stazama života i pun milosrdja ih pozivao da ga slijede. Toliko puta je pokušao predobiti njihova srca za nebo,da je i umro za njih na križu.

Da,Isus je tražio srce čovjeka sve do smrti. A i danas ga traži. Trebamo odati poštovanje Isusovoj ustrajnosti,njegovoj silnoj ljubavi i nježnom nastajanju,njegovom bezgraničnom suosjećanju i zanosu. Moramo odati poštovanje Kristu,koji je preplavio svijet ljubavlju i milosrdjem da nadje grešnika ne gledajući koliko ga to stoji. Pomislimo: Sin Božji nas uvijek čeka i štiti. On zna kakvo zlo možemo učiniti i kakvo smo već učinili. On nas ljubi nenadmašivom ljubavlju. Cijelo će se nebo radovati ako mi podjemo njegovim putem. Nije važno gdje smo, da li u brdima ili na moru,u kuhinji ili kod igre, On je tu -. tu je Isus. Zove nas - sve nas.

Jedanput,bilo to na svijetlu dana ili u sjenama noći - naši dani na zemlji će se svršiti i mi se moramo susresti s Njime. Bezuvjetno se moramo susresti s Bogom. Nema više snježnih brežuljaka ni vjetrova ili žubora potočića. Nema više naše djece ni njihova smijeha ili suza. Sve će to proći i mi ćemo se naći pred Gospodinom i Marijom. Ako smo na toj zemlji ljubili Gospodina i Njegovu Majku,tada ćemo čuti pjesmu andjela i pobjedonosne korove neba.

Radosti zemlje će izgledati kao ništa. Ljepota svijeta b it će pomračena sjajem slave Božjih dvorova. Tada ćemo shvatiti da nam zemlja nije bila stalno prebivalište,nego samo izlet i putovanje. Ona je bila privremeni dom,u kojem smo imali priliku dokazati svom Stvoritelju da li smo vrijedni vječno živjeti s Njime.

Kako da se već sada pripremamo za onaj vječni život, koji će neminovno doći? Jesmo li se ozbiljno potrudili da držimo zapovijedi Božje i njegove svete Crkve? Poznata nam je naša vlastita odgovornost. Znamo da ćemo jednog dana odgovar-ati samome Kristu za svaku tajnu misao,riječ ili čin. Zašto da oklijevamo,zašto da odlažemo? Zar nas je strah zakoračiti prema Njemu? Ako mi učinimo samo jedan korak,On će učiniti ostalo. Njega izjeda ljubav prema nama pa i onda kad mu nakon duga vremena izgledamo kao stranci. Ako se zagledamo u prošlost,ako promotrimo vatru božanske ljubavi koja nas neprestano traži,moći ćemo shvatiti kako Isus - usprkos toga što mrzi grijeh - ipak ljubi grešnika koji se kaje.

"Koji od vas imajući stotinu ovaca i izgubivši jednu, ne ostavi onih 99 u pustinji i ode da traži onu izgubljenu, dok je ne nadje.,,, I kažem vam da će na nebu biti veća radost nad jednim grešnikom koji čini pokoru,nego nad 99 pravednika kojima pokore net treba." Blažena Majka Božja može nam to potvrditi. Mogla bi nam sad govoriti o radosti Isusovoj, kad se grešnik na toj zemlji kaje. Mogla bi nam reći da ta priča o izgubljenoj ovci nije samo za ugodno čitanje. To je stvarnost,prava stvarnost.

Marija to zna. Stajala je Ona pod križem. Znala je da Isus umire za sve ljude. Ali je vidjela i kako će taj isti Svemogući Isus,u kritičnom času usredotočiti svu svoju božansku pažnju na jednu samo dušu. Marija je čula kako je Isus skrušenom razbojniku obećao raj. Vidjela je kako se Isus bori za svaku pojedinu dušu,kao da je ona jedina na svijetu.

Evandjelje kaže: "Dok je ne nadje." Dok je ne nadje. Sve dok. To znači da će Krist sve upotrebiti da nas predobije, pa i sam život će dati da nas vrati svojem stadu. Zašto da čekamo? Zašto da bježimo od Njega? Krist je pastir i vrlo dobro pozna zakutke i gudure kuda se mi pokušavamo sakriti. On će ići za nama dok nas ne nadje. Jesmo li ikad upoznali takovu ljubav?

Kad je Isus na Kalvarijskom križu davao život za izgubljene ovce, vapio je: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Bio je to strašni vapaj. Djevica Majka ga je jasno čula dok je stajala u tami podno križa i osjećala zavijanje vjetra koji se motao oko brežuljka. Kad i mi slušamo taj vapaj Kristov, zar on za nas ne zvuči zapravo: "Dijete moje, dijete moje, zašto si me ostavilo?"

Danas možda mirno sjedimo i brinemo se samo za sebe. Čak možda i smišljamo kako da prekršimo njegov zakon. Ali, znajmo, Isus ljubi nas koji slušamo. On nas ljubi više nego ikoje drugo stvorenje. Što je za Njega blistava ljepota zvijezda, kad se usporedi s ljepotom Božje milosti koja može ispuniti našu dušu? Što je Za Krista sunce i sva njegova snaga, kad se usporedi sa snagom koja se može nastaniti u našoj duši. Što su sve stvorene ljepote u odnosu prema nama. Isus nas ljubi. Hoćemo li i mi početi još jednom ga ljubiti?

Pazite, pastir stada je blizu. On ide za nama ako se udaljimo od stada. Kamo idemo kad ga napuštamo? Ne bojimo li se da ćemo se izgubiti zauvijek? Zar nismo zabrinuti za druge ovce u stadu? Čujemo li korake odmah blizu nas? To je korak Nekoga tko nas nježno pazi i čuva.

Hoćemo li se okrenuti? Kad se okrenemo, vidje ćemo da uz Njega stoji blažena Djevica Marija. U njezinoj prisutnosti ne ćemo malaksati. Zapazit ćemo njezin divni izgled: njezine ispružene ruke. Suze će poteći i zamagliti naše oči tako da je ne možemo vidjeti. Ali, učinimo onako na slijepo još jedan korak u tom pravcu. Ona će nam izaći ususret i prihvatiti nas. Dovest će nas do svog Sina. On će nas ponijeti natrag u svoje stado, noseći nas u svojim svemogućim rukama. Možemo jecati i plakati, mi ćemo se opet smijati. Bit ćemo opet natrag kod kuće kojoj pripadamo, natrag s drugim ovcama, natrag s Isusom, opet natrag s Marijom. A što nam više treba? Amen.

= = =

IV. nedjelja po Duhovima

Izvezi na dubinu i bacite mreže. /Lk. 5,4/

MARIJA OČEKUJE NAŠU HRABROST

Blažena Djevica Marija se mora radovati na riječi današnjeg Evandjelja. One nose prizvuk neustrašivosti. Marija - kao Gospa - očekuje uslužnost od muževa. Kao Majka želi vidjeti hrabrost svojih sinova. Kao Kraljica neba i ljudskih srdaca ona želi vidjeti smjelost u dušama svojih štovatelja.

Marija je u svom životu na zemlji bila svjedok hrabrosti. Vidjela je otpor sa strane onih koji su Isusa ljubili, otpor prema njegovim neprijateljima, omalovažavanje onih, koji su prijetili smrću zbog ljubavi prema Isusu. Vidjela je kako je i sam njezin Sin primao izrugivanja na križu. Vidjela je kako je muževno prihvatio boli. Čula je njegov glas koji je zadržao prizvuk heroizma. Ona je bila ponosna zbog

Boga,jer je njegova Majka. Može biti da je njezino srce bilo slomljeno na Kalvariji,a njezina duša probodena mačem boli,ali njezin ženstveni,materinski duh se radovao što Krist na križu pokazuje neustrašivost,koju je Ona pokazala još dok je On ležao u jaslama.

U Rimskom Brevijaru - knjizi iz koje svaki katolički svećenik dnevno moli - čita se sada povijest kralja Davida,dječaka koji je pokazao više hrabrosti od cijele vojske. Izraelci i Filistejci vodili su medjusobno rat. Iz filistejskog tabora izišao je div Golijat,koji se počeo rugati izraelskoj armiji i pozvao neka netko izadje s njim na dvoboj. Rezultat dvoboja neka bude konačno rješenje sukoba. U izraelskom taboru nije bilo nikoga tko bi prihvatio njegov izazov. Svi su se vojnici bojali.

Izazov je trajao 40 dana,dok nije u tabor došao dječak, kralj David,koji je - čuvši izazov Golijatov - uzviknuo: "Tko je taj Filistejac,da se usudi grditi vojsku živoga Boga? Ja njegov s-luga,izaći ću na dvoboj." David je nakupio kamenčiće i pošao prema divu. Odapeo je svoju praćku,pogodio ga u čelo i Golijat je pao mrtav. Izraelci su brzo okružili neprijatelja. David se nije bojao i sam je pokazao više hrabrosti od svih ratnika izraelskih.

U današnjem Evandjelju čitamo kako je Isus učio na Genezaretskom jezeru sjedeći u čamcu Simona Petra. "Izvezi na dubinu i bacite mreže." Simon Petar bio je ribar čitav život. I sad taj nevjerojatni nalog! "Izvezi na dubinu." Simon je znao da im je rad čitave noći bio uzaludan,kao ribar bio je svijestan da više nema nikakove nade u ribolov. Ali,pazite Simonove riječi: "Na tvoju riječ bacit ću mrežu." Na Kristovu riječ Petar će učiniti sasvim obratno od onoga,što ga je naučilo iskustvo. Radije prihvaća Isusovu riječ nego da se slijepo drži svog poznavanja mora. On je bacio mrežu.

"Izvezi na dubinu." Težak nalog za ljude koji žive od mora,navika i puteva ribljih. Ali u Petru i njegovim suradnicima bila je vjera i pouzdanje. Baš kao nekad dječak David kad je išao na Golijata,tako je sad učinio Simon Petar,koji će jednog dana obući tijaru Kristova Namjesnika; tako su učinili i svi oni,koji će kasnije nositi haljinu Kristova kraljevskog svećeništva. Svi su se oni otputili daleko, na dubinu.

"Izvezi na dubinu." Taj isti nalog upućen je danas svakome od nas. Mi moramo otisnuti svoj brod na dubinu i ne smijemo se bojati. Pravi katolicizam se ne sastoji u neprestanom čekanju na obali u strahu što će se dogoditi na pučini. Ne,katolicizam je volja,vjera u Kristovu zapovijed,da se ne ostane besposlen u službi živoga Boga,nego da se poveze na pučinu gdje možemo baciti svoje mreže i svojim vlastitim junačkim držanjem,pomoći drugima da dosegnu istinito i potpuno znanje o Kristu i njegovoj Majci.

Nema boljeg načina ni drugog načina da pomognemo Petru kako bi napunio mrežu dušama što lutaju - nego primjerom. Mi moramo biti primjerci živoga Krista i Marije. To za nas znači veliki napor. To znači borbu. To znači voditi rat protiv divova: svijeta,tijela i djavla. To znači obdržavati zapovijedi.

Otisnimo se na dubinu. Ne bojmo se. Ali,zar sam ja Marija? Zar sam ja Petar? Pa,mi smo od iste kraljevske krvi,jer nas je Krist učinio posinjenom braćom. Naša Majka je Kraljica,mi smo njezina djeca: prinčevi ili princeze.

Hrabrost ove Majke i njezina Sina, omogućit će nam da i mi možemo izvesti na široko more: odlučiti da će od sada unaprijed naš moralni život biti bolji. U prošlosti smo padali, i sada padamo. Ali od sad je naša odluka i naša volja uhvatiti se u koštac s Golijatima. Promotrivši privlačnost svijeta, moramo shvatiti da njegova ljepota nije stvarna. Moramo znati da su užici tijela prazni i zli. Moramo se odlučiti ići putem zapovijedi i dobro paziti da ne sadjemo s tog puta dokgod ne stignemo u vječnu gornju dvoranu, gdje stanuju Isus i Marija.

"Izvezi na dubinu." Mi ćemo ostati na obali i bojati se prihvatiti Kristov nagovor, ako iz sve duše ne težimo za ljubavlju prema Njemu. Doklegod se ne odlučimo da ćemo živjeti potpuno katolički boreći se oko kreposti, ne ćemo ući u Petrovu ladjicu da bi barem nešto doprinijeli čudesnom ribolovu duša za Kristovo kraljevstvo. Mi želimo biti članovi vojujuće Crkve, ali se bojimo nositi oružje. Želimo nositi odoru vojnika Kristovog a ipak se bojimo voditi rat u njegovo ime. Želimo uživati u dostojanstvu što ga daje katolicizam, a da ništa ne pridonesemo njegovoj slavi.

"Izvezi na dubinu." Kao David i Isus, Petar i Marija "ne bojmo se". Shvatimo da je cijena neba visoka. Znajmo da živjeti ondje u vijeke znači bitku, bitku sa samim sobom. Ne smijemo se zadovoljiti osrednjošću, ne možemo počivati i nastaviti živjeti. U današnje vrijeme neprijatelji naše duše se bore, a nas kao da se to ništa ne tiče. Svijet nas prezire, a ipak ga mi pobjedjujemo svojom nutarnjom snagom. Tijelo želi uništiti naš interes za duhovne stvari, a ipak ga mi možemo nadvladati ako smo unutra dobri. Sotona nas želi žestokom žudnjom palog arkandjela, ali s Bogom i krepošću mi možemo slaviti pobjedu nad tim spletkarom.

Trgnimo se dakle i ustanimo! Isus nas zove u svoj bojni red. Marija očekuje da ćemo biti hrabri kad se radi o njezinu Sinu. Pobrinimo se za pripravu, da se dobro oboružamo za predstojeći sukob. Suočimo se s pogibelji. Borimo se s četama nebeskim. Povezimo na dubinu. Budimo smjeli radi Krista! Nastupajmo s Davidom, s Isusom. Zaplovimo s Petrom, Jakobom i Ivanom: u rat ili u lov, ili jedno i drugo. Ili oboje. Svakako nešto. Pa, ako smo muževi, mi ćemo moći - kao nekoć stari vitezovi - jahati duž redova nebeskih i skinuti kacigu pred kraljicom svog srca, pred Kraljicom neba - Djevicom Marijom. Ako smo žene, mi ćemo stajati u nebeskim redovima i zajedno s Marijom gledati. Amen.

\+ +
\+

V. nedjelja po Duhovima

Ako ne bude pravednost vaša mnogo veća nego li književnika i farizeja, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko. /Mt.5,20/

NEPRAVEDNOST SVIJETA

Teško je u svijetu misliti na pravdu, kad se čini da svijet prihvaća nepravdu kao normu u ljudskim odnosima. Ozbiljna činjenica da je nepravednost vrlo raširena medju ljudima i medju narodima, sve je više razlog da se Kristov glas mora čuti, kako bi ljudi shvatili odakle nesreće u ljudskom srcu i zašto tjeskoba i sumnje razdiru duše ljudi i žena.

Blažena Djevica Marija je živjela u doba kad je prerasuda jednih protiv drugih vodila do nasilja nad nevinim. Kroz čitav

Marijin život provlači se sjena nepravednosti sve od vremena kad su ugostitelji Betlehema odbili i nju i Boga. U ono davno vrijeme, Marija je kao mlad-a Majka, iskusila gnjev svjetskog upravljača i zloporabu auktoriteta.

Mi se, zar ne, sjećamo kako je Marija morala bježati pred H erodom, koji je htio ubiti Isusa. U Egipat je morala bježati pred He rodom, koji si je prisvojio vlast nad životom i smrću ljudi.

To je bio tiranin kojega je iskusila od prvog početka. Pred njim je morala bje žati da spasi dijete, koje je bilo kralj neba. Danas Marija opet hoda po zemlji u duhu, po svijetu koji se diči svojim inte-lektualnim napretkom i znanstvenim uspjesima i nalazi - ne suvremenost kulture, nego i opet okrutnost starine. Na vani način života može izgledati kao kulturan, ali ispod toga se često skriva puzavost, licemjerje, izdajstvo i mržnja.

Sve to s Herodom dogodilo se dok je Isus bio malo dijete. Marija se onda morala brinuti za Njega. Ona je morala bježati zbog sigurnosti svog djete-ta jer je nebo u snu upozoril-o Josipa. Marija je pr-omatrala kako to dijete raste i dostiže muževnu dob. Kako su godine prolazile, Ona je gledala svog Sina ne više kao Nekoga tko bježi pred zemaljskim veličinama, nego kao Onogakoji stoji protiv njih licem u lice otkr-ivajući svakim dahom i svakom riječi lažljivost ljudi i njihovu dvostruku ulogu.

Isus je sama dobrota i želi svim ljud-ima donijeti tu dobrotu. Rekao je da postoji samo jedan put do dobrote i to staza kreposti i deset zapovijedi. Narodni vod je ustali su protiv njega, jer je pokušao donijeti dobrotu na zemlju, jer je htio da ljudi upoznaju da je On Sin Božji. Isus je uzdrmao njihovu sigurnost koja je počivala na nepravednim pozicijama. Uzdrmao je njihov ugled os-novan na krivom shvaćanju; pokolebao je njihov dobar položaj baziran na se-bičnosti, koja izvire u požudi. I zato oni nisu htjeli Isusa. Htjeli su ga se riješiti. Razmišljali su o tome bez obzira što to znači ubijstvo. Krista su doveli do smrti.

Napokon, nismo mi više djeca, barem ne što se tiče povijesti. Dorasli smo do zrelosti. Vidimo da je povijest ista kao i u doba Heroda. Kad jednom u neku zemlju dopre božanski utjecaj Božjeg Sina - ondje se od-mah radjaju protivnosti - protivnosti Bogu, koje žele zadržati svoju krivu kontrolu i idu koji puta tako daleko da tu vlast upotrebljavaju uništavajući ljudske živote. Mi koji živimo u ovo kritično vrijeme, vidjeli smo mnogo toga u svijetu.

Što smo mi kao katolici učinili, kad smo vidjeli kako nepravda divlja po zemlji? Do zre losti smo došli. Možemo slijediti srčanost Isusovu, obrazovanje Marijino. Ne moramo bježati pred modernim Herodima. Ali u našoj duši mora biti nešto od hrabrosti Isusove, koji se nije bojao ni književnika ni far-izeja, ni velikog vi-jeća ni Pilata pa ni onda kad je to značilo biti bičevan, trnjem okrunjen, raspet.

"Ako ne bude pravednost vaša mnogo veća nego li književnika i farizeja, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko." Jedna žalosna zapreka koja u velikoj mjeri priječi katolike da stanu otvoreno na obranu svojih načela je činjenica, da oni možda kao pojedinci nisu toliko moralno na visini kako bi htjeli - kako bi morali biti da mogu ući kroz nebeska v-rata. Razumljivo je, mi smo ljudi i napastovani smo kao i drugi, možda i više. Ali, u isto vrijeme, mi se možemo najuspješnije boriti zbog vjere koja je u nama. Evo, što imamo: sakramente, svetu Misu, svećenistvo, svetohranište.

Ako ozbiljno i praktički živimo kao katolici, ako se trudimo da unesemo milost u svijet oko nas, ako sudjelujemo kod svete Mise sa svom pobožnošću, ako posjećujemo Isusa i Mariju više nego prije, ako učimo svoju djecu B ožjim putevima i nastojimo oko njihove ljubavi prema Mariji - onda smo zaista usisali katolički mentalitet. Ako kupujemo katoličke listove i knjige i čitamo ih, ako smo čedni u nošnji i prakticiramo svakodnevno moljenje svete Krunice - ako to sve činimo i tome slično - posjedujemo katoličku kulturu koja će nas u svoje vrijeme osigurati od pogubnog utjecaja svijeta.

"Ako ne bude pravednost vaša mnogo veće nego li književnika i farizeja, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko." Mi katolici moramo obratiti svijet Bogu, istini, Kristovoj Crkvi. Moramo učiniti sve to pomalo, i moramo biti svijesni da je nutarnja krepost vrsta dobrote koja vrijedi. Ne smijemo polagati važnost samo na vanjsko vodstvo nego naš rad mora proizlaziti iz iskrenog srca. Moramo imati pravu kulturu, onu koja dolazi od nečeg unutarnjeg, iz finog srca. Ona mora biti toliko velika, toliko jaka, dobra, plemenita da cijeni srce drugoga. To mora biti kultura slična onoj iz davnih dana, kad je jednom arkandjeo Gabrijel došao k Mariji i Ona - ugladjena Gospa - ponizno je i iskreno kimnula glavom i primila Isusa pod svoje srce. Amen.

VI. nedjelja po Duhovima

On je dozvao svoje učenike./Mk8,1/

MARIJA JE SAMO U CRKVI

"Dozvao je svoje uče-nike." Te riječi Svetog Pisma imaju u sebi prizvuk familijarnosti. Pred 19 stotina godina Sin je Božji pozvao na sastanak i dogovore one koji su ga slijedili u njegovu radu medju sinovima ljudskim. Premda je On Bog i ima savršeno znanje, premda pozna budućnost kao sadašnjost, nikad nije propustio sazvati svoje apostole da pretresu posao svakog dana. Pustio je da iznose ljudske razloge pro i contra - ali pamtimo - On je bio s njima vodeći, dajući svoju milost, učeći da molitva dolazi prije a odluka kasnije.

Doći će dan kad Isus više ne će biti sa svojim apostolima, barem ne u ljudskom tijelu. Iza Kr-istova Uzašašća i kroz deset dana iza toga Marija je bila Majka mlade Crkve. Istina, Petar je bio glava, ali on se bojao. U te je dane Marija apostolima davala hrabrost i ulijevala pouzdanje. Kad Duh Sveti dodje s neba na svoj dramatični način, Marija će se povući, jer će Pe-tar tada preuzeti kormilo.

"Simone, Simone, evo sotona traži da vas rešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da tvoja vjera ne oslabi. A ti kad se obratiš, ojačaj svoju braću." Jačaj svoju braću u svećeništvu. Svi apostoli moraju jačati i utvrdjivati ljude, ali Simon mora utvrdjivati ostale apostole. Drugom zgodom, Učitelj je u tri navrata pitao Simona da li Ga ljubi i nakon Petrova odgovora rekao mu je: "Pasi ovce moje...Pasi ovce moje...Pasi jaganjce moje." Simon mora biti pastir čitavog stada. On mora hraniti ne samo ljude nego i svećenike. "Blago tebi, Simone, sine Jonin, jer ti to ni-je objavilo tijelo i k-rv nego otac moj ko-ji je na nebesima."

Svemogući Bog je pred mnogo stoljeća promijenio ime Abram u Abraham da označi Abr-ahamovu novu ulogu. Iza Uzašašća Isusova Savao se obratio i promijenio ime u Pavao takodjer da označi svoj novi poziv. Tako je Isus promijenio Simonovo ime u

Petar označujući da za Petra počinje novi život - život vodstva čitave Crkve.

"Ja tebi kažem, ti si Petar i na toj stijeni ja ću sagraditi svoju Crkvu i vrata paklena ne će je nadvladati. I tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga: štogod svežeš na zemlji bit će svezano i na nebu i štogod razriješiš na zemlji bit će razriješeno i na nebu." Kakve li promjene! Simon, nekad ribar sad je postao Petar. Petar znači stijena. A Krist će izgraditi svoju Crkvu na toj stijeni. Petar će imati ključeve neba. Ako netko zna da je Petar predstavnik Kristove Crkve na zemlji i u isto vrijeme ignorira Petra slobodno i svijesno - za takvoga će biti vrlo teško ući u nebo.

Na Duhovsku nedjelju, kad je Duh Sveti sišao na Mariju i apostole, Petar je bio pogodjen munjom Božjom. Nije tratio vrijeme dokazujući svijetu da je on glava Kristove Crkve. Otišao je u uzbudjeni Jeruzalem, propovijedao Krista raspetoga i na njegove riječi obratilo se tri tisuće ljudi, jer ga je vodio Duh Sveti.

"Dozvao je svoje učenike." Kad je Krist otišao na nebo, skupljao je svoje apostole preko svoga namjesnika na zemlji. Na prvom općem crkvenom saboru, održanom u Jeruzalemu 50. godine, prvi govornik je bio Petar. Na tom prvom saboru bilo je odlučeno, da se nijedan poganin, koji se obrati na katolicizam, ne mora podvrći obredu obrezanja. Taj je jeruzalemski sabor izdao apostolski dekret, koji daje pravu očevidnost da je u Crkvi od početka postojalo učiteljstvo, koje je uz pomoć Duha Svetoga donosilo odluke u pitanjima vjere i morala.

Slušajte, kako govori dekret iznesen u svetom Pismu: "Odlučili smo Duh Sveti i mi, da ne stavljamo više nikakvog bremena na vas osim ovoga potrebnoga: da se čuvate od žrtava idolskih i od krvi i od udavljenoga i od bludnosti. Ako se budete toga čuvali bit će vam dobro. Zbogom." Nema više okolišanja ljudskog razuma, nego neizmjerna i božanska odluka Boga istine: "Duh Sveti i mi."

Marija je vidjela svoje prijatelje - sad ne više zastrašene - kako šire nauku koju im je Isus ostavio, kako neustrašivo stoje pred Rimom ili njegovim carem ili njihovom moći. Vidjela ih je odlučne da drže svu istinu, bez obzira što se dogodilo, pa makar bile potrebne i žrtve života. To su bili njezini prijatelji, ti apostoli: Petar, Jakov, Ivan, Filip, Bartol i drugi. Ona ih je poznavala u danima sumnje i noćima straha. To su bili oni kojima je Ona bila Majka od časa kad im je Isus rekao: "Dodji, slijedi me."

A sad oni upravljaju sudbinom Kristove Crkve. Petar, kojega je Marija dobro poznala i kojem je - kako nam je poznato - sušila suze pokajnice nakon njegova zatajenja, taj je preuzeo mjesto njezina Sina. Duh Sveti je bio s njim. A isto tako i Marija.

Kroz desetljeća i stoljeća, Crkva je napredovala. Preživjela je sve vladavine i narode svih vjekova. Bila je svjedok odlučnih časova u svjetskoj povijesti i vidjela kako je ljudska misao često puta nisko pala. Crkva sama nije bila zaslijepljena prividnom važnošću pojedinosti, nisu je pomakle odluke koje su se odnosile na pretjeranosti jednoga dana. Crkva je ostala stalna pokraj bune sjetilnih zahtjeva i blažila svoje odluke sudom svoje stare baštine. Uvijek je bila svijesna da u njoj stanuje Duh Sveti, Bog istine i da će On osposobiti Crkvu da izbjegne klopkama koje joj ljudi postavljaju.

Sa svog prijestolja u nebu, Blažena Djevica Marija gledala je kroz vjekove na Katoličku Crkvu i vidjela kako rješava sve probleme vremena mudrošću Božjom. Ona je u duhu bila prisutna svakom općem saboru Crkve i slušala kako nasljednici

Petrovi s dostojanstvom Božjim nastoje da održe dostojanstvo čovjeka.

S neba je gledala Vatikanski sabor - posljednji opći sabor - koji je bio prekinut maršem pijemontskih trupa na Rim. Ali morala se smijati gore na nebu kad je pomislila,kako ni sve trupe na zemlji ne mogu njoj oduzeti što joj je Katolička Crkva jasno i nepogrešivo priznala: Bezgrešno Začeće.

Katkad,kad nas more sumnje,kad smo nesigurni,pomislimo na to. Daleko od Kristovog namjesnika nemamo nikakve garancije u nepogrešivost,nikakve sigurnosti u istinu. Bez jedinstva s Kristovim namjesnikom,nikad ne ćemo naći Mariju ili vidjeti njezin smiješak,nikad osjetiti njezinu ljubav. Biti bez Marije?? Toga se zbilja moramo čuvati! Amen.

4 4
4

VII. nedjelja po Duhovima:

Čuvajte se lažnih proroka./Mt7,15/

UKRADENA MARIJA

"Čuvajte se lažnih proroka." To su sigurno važne riječi opomene. Izrekao ih je Krist Gospodin na način koji ne ostavlja nikakvu sumnju da opasnost dolazi od onih koji neprestano lete za novostima na religijoznom području,ili pak takvih koji gledaju na Katoličku Crkvu kao na nisku vrijednost na njihovoj modernoj ljestvici sofizma i skepticizma.

Krist je znao za privlačnost krivovjerja,za prazninu i intelektualnu naduvenost koje njemu toliko pogoduju. Krist je poznavao oholost onih koji se udaljuju od njega,prezir onih koji se ne trude da Ga dosljedno slijede. Možda je Marija, više od svakog drugog,shvatila samoću i prazninu onih koji su odbacili Isusa zbog lažnih proroka.

R-ascjep,ponor je u srcu onih koji odbijaju upoznati što je katolicizam,koji bježe od Katol-ičke Crkve iz straha da je ne bi poče-li ljubiti. Takvi trpe na osamljenosti koju su pokušali socijalno i politički nametnuti kato-licima. Oni to mogu zanijekati,oni će ti i zanijekati. No za njih je nemoguće da žive u pravoj radosti i pjevaju što su živi. Nema kod njih sigurnosti koja dolazi od vjere u božanstvo,niti ljudskog osjećanja i srčane ljubavi koju daje poznanstvo s Marijom.

Mi znamo što osamljenost znači za čovjeka. On će sve učiniti da izbjegne samoću svoje sobe. Pohlepno će čitati literaturu bilo koje vrste i nadati se da će mu vrijeme brže proći. Slušat će radio pa ma ga i ne interesiralo što sluša. Lutat će ulicama i tako odvraćati svoju pažnju od samoga sebe. Tražit će poznanstvo na razne,katkad i čudne načine,posjećivati će mjesta koja pružaju buku i viku,možda glazbu ili društvo ko je baš nije najbolje. Očaj osamljenosti može ga svakamo dovesti.

Izvan katolicizma ima ljudi koji u religijoznom pogledu čine isto. Njihova vjera ne ispunjava prazninu u njihovim srcima. Katkada ona ne može zadovoljiti ni njihove intelektualne mogućnosti. Slušaju propovijedi o dobroti u općim normama,a rijetko čuju nešto što se odnosi na njihove lične probleme. Nikad nisu izravno s propovijedaonice čuli da je to i to krivo ili zlo u njihovom životu,jer takva neposrednost može biti štetna.Nikad nisu čuli d a postoji pakao i da se tamo može doći ako ne živimo prema čitavom moralnom zakonu Isusovu. Nikad nisu našli život,ljubav i toplinu,koja ne može strujati iz svetohraništa kojih nema,a ako ih ima,ne stanuje u njima

pravi i živi Isus. N-ikad nisu upoznali što je ljubav prema Djevici Mariji. Tako ti naši prijatelji lutaju naokolo.

Oni pokušavaju sad ovo sad ono, probaju tu, probaju tamo, tražeći uvijek utjehu, zadovoljenje i znanje o jednom pravom Bogu na izvorima, koji nisu nikad nastojali da saznaju nešto o Isusu Kristu, a potpuno zabacuju njegovu Majku, kao da nikad nije ni postojala. Svakamo će poći da traže istinu, osim u Katoličku Crkvu, koja još može reći s Isusom: "Ja sam put, istina i život."

Krist je govorio odlučno kad je rekao: "Čuvajte se lažnih proroka, koji dolaze k vama u ovčjem odijelu a iznutra su grabežljivi vuci. Po njihovim plodovima ćete ih poznati." Ako je Isus Krist brižno nečim operirao, onda je to istina. Pa i neki farizeji i Herodovci, kad su htjeli Isusa uhvatiti u govoru i pitali ga o porezu, obratili su mu se - rugajući se - na bazi istine koja je u njemu. "Učitelju - rekoše - mi znamo da si istinit i da ne gledaš tko je tko, nego učiš put k B-ogu u istini."

Isus se nije obazirao na osobe. Mogli su biti visoko naobraženi, mogli su nositi titule ispred svog imena, mogli su biti poznati u javnosti - jedno važno za Isusa bilo je : što oni uče. Isus je Bog i to je dokazao svojim čudesima i proroštvima. Apostoli su ga nazvali Bogom i Isus je potvrdio da to je. A što da kažemo o učiteljima koji ne uče Kristovu nauku? Gdje je njihova legitimacija? Što su oni učinili da budu samozvani apostoli? Sveti Pavao kaže: "I nitko neka si sam ne uzima časti, nego onaj koji je pozvan od Boga, kao Aron." Oni koji si sami prisvajaju ulogu učitelja - to su lažni proroci.

Biti religijozan znači držati sve zapovijedi Božje i slušati u svemu Crkvu, kojoj je Krist povjerio da svime upravlja. Krist u Evandjelju kaže: "Ne će svaki koji mi govori: -Gospodine, Gospodine, - ući u kraljevstvo nebesko. Nego će onaj ući u kraljevstvo nebesko, koji vrši volju Oca mojega koji je na nebesima." Ništa ne znače dobavljači ugodne hrane koja nema hranjivosti. Jedino Isus je "kruh života.. kruh koji dolazi s neba." Samo Isus je kruh za kojega sam kaže: "Tko jede od ovoga kruha živjet će uvije-ke; kruh koji ću ja dati tijelo je moje za život svijeta."

Da, mnogo ima danas osamljenih duša - a to su možda i naši najbliži susjedi - duša koje svim srcem čeznu za istinom, ali je ne mogu naći jer su zapuštene. Prije mnogo, mnogo godina, njihovi pradjedovi su odbacili mnoge pouke Isusove, prekinuli s Crkvom i papinstvom, a većina njih odbacuje i Blaženu Djevicu Mariju. Sada su kao bez doma. Zar je zgr-ada i propovijedaonica Kristova religija? Isus ne stanuje u njihovim crkvama, jer stanuje samo u palači istine. Marija onamo ne zalazi jer su joj prije mnogo godina rekli da tamo ne ulazi. Marija ne ide tamo, dokgod ne dodje i Isus.

Takvih naših prijatelja nije malo. Ima ih više nego mi i mislimo. Oni daju milostinju, idu na propovijedi, pjevaju. Nedjeljom idu u crkvu samo kad im se hoće. Ali ne vjeruju da je Isus na njihovom oltaru. Ne priznaju sve sakramente i ne vjeruju u oproštenje grijeha. Nema kod njih jedinstva ni nerazrješivosti ženidbe. Ne vjeruju u Sina Božjega ni u Mariju. To je tragično - ne vjeruju u blaženu Djevicu Mariju.

Ne popustimo napasti i nemojmo za volju lažnih proroka ostaviti divnu Gospu nebesku. Shvatimo da su lažni proroci lišili mnoge ljude vjere u Majku Božju. Molimo da bi je naša odijeljena braća opet našla. Molitvom i dobrim djelima možemo tima ljudima rasvijetliti put koji im izgleda taman. Ako ga mi osvijetlimo, stajat će ondje blažena Djevica Marija, spremna da ih primi, To će biti veličanstveni povratak kući - Povratak u Marijino naručje. Amen.

VIII. nedjelja po Duhovima

Daj račun kako si upravljao jer više ne možeš biti upravitelj.
/ Lk. 16,2/

POČNI LJUBITI MARIJU

Blažena Djevica Marija je vidjela Isusovo milosrdje u raznim oblicima. Vidjela je svog Sina kako vraća vid slijepome, sluh gluhome. Vidjela je kako liječi hrome i mrtve vraća u život. Vidjela je kako otpušta grijehe, zaboravlja zlo onima koji su ga grdili i daje otvoriti vlastito srce. Vidjela je kako prima raskajene grešnike i grli one koji mu se vraćaju u suzama.

Vratimo se na čas s Marijom na Kalvariju, gdje sunce daje vrlo malo svog svijetla. N a čitavom svijetu ništa nije tako zastrašujuće, ništa tako zapanjujuće, ništa tako ne dira duh ljudi kao prijeteća tišina prije bure. Sunce ne će duže sjati na Kalvariji. Ono postaje tamno i strašna tišina okružuje Golgotski brežuljak.

Marija stoji ondje - duša joj je satrvena - i gleda lik svoga Sina na križu. On je još uvijek njezino dijete iz Betlehema, još uvijek Bog koga je nosila u sebi prije nego su drugi znali za njega. On je Dijete s kojim je pjevala, smijala se i igrala u najsretnijim danima. On je Dijete koje bi sve na svijetu učinilo za svo-ju Majku. Sad je na križu, trpi izmrcvaren i uništen. A Marija stoji ondje puna gorčine.

Čitava atmosfera Kalvarije ispunjena je napetošću. Isus govori svoje posljdnje riječi. Ništa se ne čuje o-sim slabe jeke njegova glasa. Oči sviju uprte su u njegov obješeni lik a duše strepe u dubokom suosjećanju. Tije-lo mu se grči na križu. Njegovo lice - tako blijedo - pada dublje, oči izgubljeno lutaju po onima što stoje oko križa. Iznenada, kad se Isusove oči susretnu s kim, taj shvati nešto od tragedije, koju su mu prouzročili. U taj su čas Isusove oči odlutale s Kalvarije kroz sve vjekove, dok se nisu zaustavile na svakom stvoru koji ga je razapeo ili će ga razapeti svojim grijesima.

Tada je Isus gledao kroz stoljeća i vidio današnji svijet kako tvrdoglavo ustraje u svojoj oporbi protiv Svemogućeg Boga. Vidio je kako ljudi našeg vremena podižu nova mjerila za dobro i zlo. Gledao je ljude našega doba kako više cijene prol aznе ispraznosti ovoga svijeta, nego neizmjerni užitak vječnosti s Bogom. Zapazio je kako mnogi u našem pokoljenju zaboravljaju sve o Mariji, njezinoj hrabrosti, heroizmu i svetosti pod križem.

I mi možemo stati uz Mariju pod križem i položiti račun duhovnog napretka u našem životu. U sjeni Kalvarije možemo razmotriti tok našeg života, tok koji je nepogrešivo zapisan u kraljevstvu Božjem. Možemo stajati u tišini Golgote promatrajući taj iscrpljeni lik na drvetu i uočiti svoju vlastitu nevjeru, nelojalnost - prije nego se na nas obori oluja raspeća.

Uzmimo Marijinu ruku u svoje ruke i gledajmo kako se Isusov smrtni život polako približuje svojem kraju. Krv mu je gotovo istekla. Kapala je niz njegovo tijelo, po drvu križa i napokon je našla svoj počinak na tlu Kalvarije. Rane na njegovim svetim rukama i nogama postajale su sve veće kako se njegovo tijelo objesilo na čavle. Srce mu je tuklo vrlo slabo.

Bljesak munje proparao je nebo osvjetljujući strašan prizor na Kalvariji. Duboki šum grmljavine čuo se preko neba, a stražari na Golgoti predosjećali su katastrofu koja će doći. Munje su učestale i tijelo Isusovo se vidjelo u smrtnom trzaju. Ljude je zahvatila panika, a pakao je bio spreman da proglasi svoju pobjedu koja je izgledala tako bliza. Isus je učinio zadnji napor na križu i iz dubine duše rekao: "Svršeno je." Gotovo je. Sve je prošlo. Krist je mrtav na križu.

Tada je provalila oluja raspeća. Gromovi su udarali i parali nebo. Munje su bljeskale i rasvjetljivale tamne dubine neba. Stijene Kalvarije su se raspukle. Grobovi su se otvorili a mrtvi su opet hodali zemljom. Zastor se u hramu razderao na dvoje. Ljudi su popadali na zemlju zatečeni strašnom kaznom. Jedini glas koji se čuo u toj buci bio je glas stotnika,koji je uzviknuo: "Zaista je ovo bio Sin Božji."

Istinitije nego smo i misliti - ovo je bio Sin Božji. A mi smo ga pribili na križ. Pomogli smo da ga snadje tako strašno poniženje,pomogli smo da trpi tako okrutne muke. Mi smo ga natjerali u tu gorku agoniju na križu. Mi smo odbili da s Njim bdijemo. Mi smo ga bičevali i okrunili trnovom krunom. Prisilili smo ga da nosi križ na Kalvariju i ondje ga razapeli. Nitko tko vjeruje u Isusa i Mariju ne može zaboraviti taj dan na Kalvariji. Nitko tko je ikad gledao Mariju ili pomislio kako je strašno trpjela kad je primila u naručje Isusovo tijelo,ne može ostati u životu daleko od blažene Gospe.

"Daj račun kako si upravljao,jer više ne možeš biti upravitelj." Kako sudbonosne,oštre riječi! Jednog dana može isti Isus koji nas je ljubio neizmjernom ljubavlju na Kalvariji, koji nam je dao Mariju za Majku - isti taj Isus može i nama reći: "Daj račun kako si upravljao,jer više ne možeš biti upravitelj." Jesmo li dobro promislili da je Kalvarija drama? Jesmo li razmislili da nam je katkad vrlo lako izbjeći grijeh? Jesmo li dobro uočili da ispovijed ne briše samo krivnju grijeha nego i sve vremenite kazne koje grijehom zaslužujemo? Jesmo li pomislili da možemo počiniti smrtni grijeh i nastaviti tako,a onda primiti milost pokajanja na smrtnom času? Pazimo dobro! Ako umremo u stanju smrtnoga grijeha za čitavu vječnost ćemo primiti plaću koju smo si izabrali: čitavu vječnost bez Boga. A gdje nema Boga nema ni Marije.

Zar mislimo da bi Krist trpio sve ono na Kalvariji,ako je kazna za grijeh samo šala? Krist je sad milosrdan a njegova Majka može biti put k tom milosrdju. . Ali u času smrti,onda kad duša napušta tijelo - tad ćemo se susresti s Božjom pravdom:strogom,nepromjenljivom,neopozivom. Kalvarija je strašna jer su naši osobni grijesi strašni.

Stvorimo odluku za preostali svoj život - počnimo sada. Požalimo što smo prouzročili Isusovu tragediju. Podjimo k Mariji. Od danas počnimo poznanstvo s Marijom. Kad je upoznamo - onda ćemo je i ljubiti. Ako je ljubimo,tada ćemo - sigurno - spadati medju najsretnije ljude na svijetu. Uzet ćemo njezinu ruku,stavit ćemo svoje ruke u njezine,poći ćemo s njom kroz ovu dolinu suza prema suncu,slavi i sjaju koji je u nebu. Ljubimo je dovijeka,dovijeka će i Ona nas ljubiti. A što još možemo poželiti? Amen.

% %
%

IX. nedjelja po Duhovima

Potom udje u hram i stade izgoniti prodavače. /Lk. 19,45/

USTUPCI

Nema uzbudljivijeg poglavlja u Isusovom životu od prizora, kad je božanski Učitelj,obuzet pravednim gnjevom zbog obesvećenja hrama,protjerao odande mjenjače. To je prizor u kojem se milosrdni Bog - krajnje blag kao čovjek - zaogrće uniformom pravde i tjera bičem one koji su od "kuće molitve" načinili "razbojničku spilju".

Mar-ija,Majka Isusova,koja je s njim živjela sigurno je znala da On može učiniti tako nešto. Poznala ga je kao dijete u Betlehemu,kao nemirnog dječaka u Nazaretu. Poznavala ga je kao svog Sina koji bi sve učinio da ljud-ima donese sreću,mir i dobro-tu. No Marija je znala da je On Sin Božji. Prije nego su drugi to dokučili,Ona je znala za njegovo božanstvo. Razumjela je da je On,jer je Bog,bez s-umnje Bog pravde. Vjerojatno se nije iznenadila kad je Isus iz kuće molitve istjerao one koji su možda mislili da imaju posebno pravo u hramu i mogu kršiti zakon.

Isus,milosrdni Bog,čiji je javni život bio posvećen službi bolesnika,slabih,umirućih - postao je na čas Bog pravde i prevrtao stolove s novcem i istjerao one koje je došao spasiti. Ono što moramo tu zapamtiti jest: spasavanje duša ne dopušta kompromis,kad se radi o načelima.

Kad ovaj prizor I-susova života stavimo u okvir njegova milosrdja koje dominira čitavim njegovim radom,postaje nam sasvim jasan razlog zašto je Katolička Crkva - osnovana od Božjeg Sina - žigosana od strane ljudi kao netrpeljiva. Kao što su oni koji su tržili u hramu bježali pred Galilejcem i proklinjali ga u sebi kao netrpeljivog - zabo-ravljajući sva njegova djela milosrdja - tako i ljudi današnjice,premd-a poznaju milosrdje Katoličke Crkve,njezinu dobrohotnost,blagost i ljubav - ipak je žigošu kao netrpeljivu,jer im zabranjuje udovoljavati strastima i ne dopušta prestupati deset zapovijedi.

Što novostvorenu dušu,dušu odredjenu da bude božanska, čisti od mrl-je istočnoga grijeha,koja nagrdjuje njezinu ljepotu? To je sakramenat krsta,zar ne? "Zaista,zaista vam kažem - veli Isus - tko se ne preporodi vodom i Duhom Svetim ne može ući u kraljevstvo nebesko." Ne može ući!

Katolička Crkva ponavlja tu izjavu i žigosana je kao netrpeljiva. Da,teško je sl-ušati tu izjavu Kristovu. Al-i to je Kristova istina a u istini nema kompromisa. U isto vrijeme pomislimo kako je C rkva sveobuhvatna po svojem krstu krvi i želje? Zar nije to ljubav? Zar nije to pravda?

Devetnaest vjekova je prošlo otkad je svijet prvi puta čuo druge Isusove riječi: "Otpuštaju ti se tvoji grijesi." Isus je takodjer rekao: "Kojima oprostite grijehe bit će im oprošteni,kojima zadržite bit će im zadržani." Katolička Crkva danas uči istu nauku: grijeh se oprašta preko svećenika koji su primili vlast i jedino preko njih. Je li ta lakoća ne - trpeljivost? Mora biti netrpeljivosti kad se radi o istini. S druge strane,kakva blagost! Grešnik koji je osjetio gorčinu grijeha i čije srce vapi za oproštenjem,može jednostavno doći k sudištu u kojem Isus kaže: opraštaju ti se tvoji grijesi. Ako je to netrpeljivost,nije li takodjer i najveće milosrdje?

Isus je ostao sa svojom Crkvom i dao joj više nego bi joj itko drugi mogao dati. Ljudska vjernost,ljudska ljubav može tražiti da se dade i život,ali samo božanska ljubav je mogla ići tako daleko pa dati Tijelo i Krv za hranu i pilo. Danas Katolička Crkva uči,da na čitavom svijetu postoji samo jedna oltarska menza,na kojoj sinovi ljudski mogu primati Sakrivenu manu,samo jedna Crkva gdje ljudi mogu primati svoga Boga,jer ima samo jedna Crkva koja drži svu nauku Isusovu. Zar je to netrpeljivost? Da, to je beskompromisnost istine.

Ljudi moraju umrijeti a u umiranju ima nešto opasna: to je strah,užas,ali ima u tome i ljepote. Katolička Crkva ne će dopustiti da čovjek ode sam iz života. Poduzima svaki napor,bez obzira koje je d-oba dana ili noći, da osigura besmrtnoj duši na smrt bolesnog čovjeka krsnu nevinost i da njegove zadnje zemaljske misli svrne na živoga Sina Božjega. Zar je to netrpeljivost?

Nije li to prije ljubav i milosrdje?

U katoličkoj Crkvi ženidba je sakramenat. Mladi katolički zaručnici započinju svoj bračni život u prisustvu samoga Isusa na oltaru. I tako, prije nego ih isti Krist jednoga dana bude sudio na temelju njihovog životnog poziva, oni si obećavaju vjernost muža i žene do smrti. Do smrti! Sam je Isus rekao: "Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja." Do smrti! Krist je rekao: "Tkogod otpusti svoju ženu i uzme drugu, čini preljub; i ako žena ostavi muža i uzme drugoga čini preljub." Šesta zapovijed Božja vrlo je jednostavna i dramatska: Ne sagriješi bludno. U Katoličkoj Crkvi nema razvoda ni ponovne ženidbe. Je li to netrpeljivost? Nije li to zapravo vjernost nauci Isusa Krista?

Blažena Djevica Marija dugo je živjela s Isusom. Ona je sasvim dobro razumjela njegovo srce. Poznala je njegovu dobrotu i kako ljubi one koji ga slijede. No Marija je znala – a mora da je to zapazila još u danima njegova djetinjstva – da je njezin Sin točni i potpuni vršilac Očeve volje. U pitanjima morala, u pitanjima vjere, On nije nikad popuštao. Blažena Djevica zna da mi to katkad činimo. Kako je s našom Misom u nedjelju, nemrsom u petke, kontr-olom porodjaja, gradjanskim ženidbama? Isus ne prima kompromise, niti će naši "jaki" razlozi što vrijediti pred Njim. Beskompromisnost je značila za Njega križ. Jesu l-i naše samozataje i žrtve jednake njegovu križu?

Podjimo k Mariji i priznajmo joj da smo činili ustupke grijehu. Recimo joj da se želimo osloboditi grijeha. Ona će nas upozoriti da nedosljednost znači paktirati s djavlom. Ona će nam takodjer reći da Katolička Crkva neće i ne može prihvatiti istinu i zabludu. Najveći odgovor, koji imamo za one koji idu k Crkvi pa onda stanu i žigošu je kao netrpeljivu jest: "Što ste izišli u pustinju d-a vidite? Trsku što je ljulja vjetar?" Amen.

% % %

X. nedjelja po Duhovima

Bože, budi milostiv meni grešniku. /Lk. 18,13/

ČAS SMRTI

Svakom je katoličkom svećeniku teško kad u svom dušobrižničkom radu susretne koju dušu, koja ne zna Zdravomariju. Zbilja je žalosno: hoće naučiti sve o Isusu a ne zna izgovoriti molitvu njegovoj Majci. Svećenik onda pomisli kako su zlatni dani djetinjstva prošli u nepoznavanju Majke Božje.

Možda je Zdravomarija najljepša i najprisnija molitva u liturgiji katoličke Crkve. Ta se molitva može naći na usnama male djece i zrelih ljudi i žena. Dnevno se ona izmoli toliko i toliko puta, jer je temelj svete Krunice. To je možda molitva koju katolici širom svijeta najviše upotrebljavaju. Ona se recitira javno i moli privatno. U svečanom bogoslužju i jednostavnoj pobožnosti . Svagdje se čuje molitva: "Zdravo Marijo, milosti puna..."

Jednog ćemo dana oboliti i to opasno. Liječnik i oni oko nas koji nas ljube znat će da smo tako ozbiljno bolesni, da ćemo vjerojatno skoro umrijeti. Naskoro ćemo to i sami opaziti. Sve do tog časa naš je život bio niz zgoda u kojima smo se uspjeli izvući.

Mogli smo izgubiti ili biti nesretni u poslovanju i radu, ali uvijek smo imali priliku sve popraviti. Mogli smo imati neprilika kod kuće sa svojom obitelji, ali se sve zagladilo. Možda smo bili i ozbiljno bolesni, ali smo brižnim pridržavanjem liječnikovih uputa opet zadobili ozdravljenje. Kršili smo vjerojatno

i zapovijedi Božje,ali smo imali mogućnost da zad-obijemo oproštenje. Uvijek nam je bila dana prilika da zadovoljimo za zlo koje smo počinili.

Ali,eto,sad umiremo i svijesni smo toga. To je naša zadnja zgoda i znamo to. Sada razumijemo da novac ne znači mnogo kad je u pitanju naše spasenje. Sad uvidjamo da naš uspjeh ili neuspjeh u svijetu nema mnogo veze s onim što leži pred nama. Shvaćamo da neuspjeh može biti i dobra stvar. Vidimo da nije važno koliko smo živjeli,nego kako smo živjeli. Shvaćamo da možemo dobiti oproštenje grijeha,ali nam je jasno da pred nama ostaje pokora,pokora za sve naše ispovjedjene grijehe,kazna za svaki grijeh koji smo počinili. A sad jedva imamo vremena da zadovoljimo. Smrt se približuje prebrzo.

Kad bismo se mogli zaustaviti ovog časa. Baš sada! Što bismo učinili da andjeo Božji sidje i kaže nam da je ovo naš zadnji dan na zemlji?? Što bismo učinili? Kako bismo onda željeli sudjelovati kod svete Mise - nekrvne kalvarijske žrtve. Pali bismo na koljena i jedva da bismo se digli.Molili bismo kao što nismo nikad molili. A bi li to mogli ako nemamo naviku moliti? Odmah bismo zaboravili sve što se tiče doma, posla,zabave.Jedva da bismo i mislili na stvari,koje sad imaju tako veliku važnost. Požalili bismo što ovog jutra nismo primili Isusa u svetoj Pričesti. Na ovaj dan koji je zadnji u našem životu! Bilo bi nam žao što naša ispovijed od jučer nije bila potpunija i dublja. Možda bi bili u strahu zbog grijeha počinjenih prošle noći. Pomislili bi na grijehe prošle sedmice,i bilo bi nas strah.

A kad bi pomislili na grijehe svog života mi bi se streсli. Pomislili bi na osobe koje smo naveli na grijeh,kako smo ih upropastili. Sjetili bi se sablazni,koju smo prouzrokovali, a nikad je nismo popravili. Sjetili bi se prilika u kojima smo mogli stati na obranu Kristove Crkve,a nismo to učinili. Došle bi nam na pamet suze naših roditelja,koje smo mi uzrokovali, žalost koju smo unijeli u život svog bračnog druga i djece. Sjetili bi se svojih nečistih djela i orgijanja u noći,kako jadno nam sad sve to izgleda! Bili smo nepravedni,ogovarali, klevetali.Toliko puta smo zanemarili svetu Misu nedjeljom,prekršili zakon nemrsa petkom. Sjetili bi se mnogo čega,bezbrojnih grijeha,sebičnosti,oholosti,proždrljivosti,lijenosti.

Sad je sve prošlo. Mi moramo činiti pokoru. Ali nemamo vremena za nju. Zadovoljština će biti u čistilištu,jer nitko ne može ući u nebesko kraljevstvo tko nije potpuno čist. Mora biti bez ljage i nevin - Kao što je bila Marija.

"Sveta Marijo,Majko Božja,moli za nas grešnike sada i na čas smrti naše.Amen." Marijo,kako si nam sad potrebna!Koliko puta sam izašao iz crkve prije nego je Misa svršila,zaboravljajući da si ti ostala podno križa do kraja. Kako često sam te grijehom protjerao iz svog srca,zaboravljajući da sam gori od onih,koji su te istjerali iz Betlehema. Koliko puta sam unio žalost u svoju kuću,zaboravljajući da si ti provela život u Nazaretu i morala progutati više tuge od mene. Da, zaista,vrlo nam je potrebna Marija - ako pomislimo da bi naš život mogao danas svršiti.

U Zdravomariji mi tražimo od Djevice Majke da moli za nas sada. Tražimo takodjer da moli za nas i na čas smrti naše. Jednom u budućnosti - a to može biti i danas - ta dva momenta će se poistovjetiti. Zato,kad smo bez pomoći,kad nam više ni ljudi,ni mjesta,ni stvari ne mogu pomoći - pokušat ćemo zvati Mariju. Hoće li glas naše iskrenosti biti dovoljno glasan da ga ona čuje? Naša iskrenost se prosudjuje prema našem nastojanju da grijeh izbjegavamo i prema podnošenju vremenitih kazni koje za grijehe zaslužujemo. Jesmo li zbilja iskreni u tome?

Još imamo vremena za zadovoljštinu. Još imamo vremena liječiti Kristove rane, tješiti njegovu blaženu Majku. Molimo, ali dok izgovaramo riječi, da li mislimo što molimo? Mi postimo, a možda smo tražili oprost od posta ni za što? Dajemo milostinju, a jesmo li zbog tog davanja osjetili kakvu poteškoću? Moramo se svladavati, uzeti svoj križ i slijediti Isusa. Ako u Zdravomariji tražimo da Ona za nas nešto učini, moramo biti velikodušni pa i mi za Nju nešto učiniti. Znamo li što Ona traži? Najvjerojatnije je da će zahtijevati od nas da molimo molitvu carinikovu radi spasa svoje vlastite duše no preporučit će nam i oproste, koji se namjenjuju dušama u čistilištu. One si same ne mogu pomoći. Marija čeka njihov ulazak u nebo. Mi možemo ubrzati njihovo oslobodjenje. Amen.

& &
&

XI. nedjelja po Duhovima

Sve je dobro učinio. /Mk. 7, 37/

SVE ZA MARIJU

Blažena Djevica Marija je morala s pravom biti ponosna kad su tako govorili o njezinu Sinu. Kao i svaka majka, i Ona se veselila uspjehu svog djeteta. Marija je znala da je Isus Sin Božji i mogla je - gledajući čitav njegov život sve tamo od Betlehema - utvrditi da je On zbilja sve izveo dobro. Ova zgoda nije možda prva gdje je majka čula takve riječi od onih koji su ljubili njezina Sina. I prije ih je više puta čula. Od svih ljudi na svijetu, Marija najbolje zna da se ta rečenica može primijeniti na Isusa svake minute i svakog dana.

"Sve je dobro učinio. I gluhe da čuju i nijeme da govore." Kroz čitav svoj život Marija je gledala čudesa. Ona je bila krhko ljudsko sredstvo, koje je Bog upotrebio za čudesno rodjenje Spasitelja svijeta. Ona je razgovarala s andjelima, primila Duha Svetog u svoj dom, vidjela kako se apostoli preko noći mijenjaju od plašljivih ljudi u svećenike pune snage i hrabrosti. Razgovarala je s ljudima i ženama koji prije nisu mogli govoriti ili čuti ili hodati, znala je da je Isus prošao tim putem možda koji dan prije. Marija je bila bitni dio betlehemskog čuda, tragični dio čuda na Kalvariji. Uvijek je živjela u nadnaravnom, medju čudesima: bila je Majka Boga koji tvori čudesa.

Marija sve nas stvorene ljubi radi Isusa. Mi smo posinjena djeca Boga Oca, posinjena braća samoga Krista. Kao što se Majka Božja radovala nad ushićenjem ljudi koji su se divili čudesima Isusovim i kao što je voljela slušati riječi "sve je učinio dobro", isto će se tako Ona veseliti, ako jednog dana kod sudačkog prijestolja svoga Sina, bude mogla za svakoga od nas čuti riječi iz Isusovih ustiju: "Sve je učinio dobro."

Svemogući Bog bio nam je dobar, dobar iz jednog samo razloga: što nas je stvorio, postavio u ovu dolinu suza i dao nam priliku da se slobodno uzdižemo iz te doline života i dostignemo vrhunac brda, gdje je sve svijetlo i sjaj, gdje nema suza, gdje je nebo i u njemu Bog I Marija. Svemogući Bog nije nas morao stvoriti, ali je to učinio. Stvorio nas je za nebo i dao nam sredstva da do tamo stignemo. Marijin Sin je naučavao i vodio, propovijedao i govorio po volji svoga Oca. Isus nam je rekao da ima samo jedan put na vrhunac, u vječni život i to put zapovijedi, kraljevski put svetoga križa.

"Sve je učinio dobro." Mnogi vjeruju da samo posebnosti vrijede, a obično, jednostavno da znači malo. Pripazimo na riječ sve u ovoj rečenici: "Sve je učinio dobro." I male stvari, stva-

ri neznatne,zanemarene,zaboravljene.

Ima heroizma u vjernosti monotoniji malih stvari,heroizma koji će nam vrhovni Sudac priznati,ako ljudi to i ne gledaju, Većina od nas nije pozvana da izvodi velika djela. Odredjeni smo za redoviti životni put,da nas pozna samo mali broj naših znanaca i prijatelja,odredjeni smo da djelujemo na mali broj ljudi,da živimo i umremo kao obični smrtnici.

Ako vjerujemo da izvanrednosti u našem religioznom životu znače nešto više pred Bogom,okrenimo posmrtnu stranicu u našim novinama gdje sva imena imaju jednaku važnost. Pregledajmo spomen-sličice koje imamo u molitveniku.Poslušajmo za koga će se služiti svete Mise u našoj župnoj crkvi.Princ ili prosjak,svećenik ili lajik,stari ili mladi - kod svih njih samo je jedno važno: jesu li prošli na ispitu kod nebeskih vrata.Je li Krist mogao o svakome od njih reći: "Sve je učinio dobro."?

Jutrom ustajemo i napuštamo svoj dom radi dnevnog rada. Mnogo puta ne izmolimo ni jednu molitvicu. Ne kažemo ni "Dobro jutro" Isusu i Mariji,premda to kažemo svakom drugom.Zašto ne bismo ustali minutu ranije i 60 sekundi posvetili molitvi? Na taj način možemo spasiti svoju dušu. Slušajmo riječi jutarnjeg prikazanja:"O Isuse,preko Prečistog Srca Marijina,prikazujem Ti svoje molitve,rad i trpljenje ovoga dana na nakane Tvoga Presvetog Srca u jedinstvu sa svakom svetom Misnom Žrtvom na svijetu." Kratko,jasno i bitno. Tada će križevi koje susrećemo u svijetu biti vrijedne male stvari,jer smo ih već prikazali Isusu.

Može biti da ste majka obitelji i ostajete kod kuće.Mnogo ima teškoća kako dan prolazi. Mnogo muka,mnogo zabadanja, mnogo malih križeva.Zar ne bi bilo dobro početi dan barem s pozdravom Isusu i Mariji?Da,mi im se molimo,ali u najviše slučajeva,sve druge pozdravljamo prije. Bacimo pogled u Nazaret. Je li mogao i jedan dan proći a da se Majka i Sin nisu srdačno pozdravili na njegovom početku? Mala misao na Isusa i Mariju na početku dana može promijeniti čitavo gledanje na sate koji su pred nama.

Deset zapovijedi Božjih i zapovijedi crkvene će nas pratiti dok smo god živi.Bilo bi mudro da sada - baš ovaj čas - stvorimo odluku držati ih vjerno. U prošlosti smo sašli sa staze koju je Krist ucrtao. Kršili smo zapovijedi,jednu za drugom. Pokleknuli smo pred zahtjevima tijela i slušali smo Lucifera.Pogriješili smo kad smo se usudili usporedjivati nagradu svijeta sa onom Isusa Krista. Zgazili smo Božji zakon,uvrijedili svojeg Učitelja. Pomogli smo da mač probode Marijinu dušu. I sad nesumnjivo ima nekih koji se boje stvoriti iskrenu odluku za budućnost,jer to znači prekinuti sa vremenitim užicima nečistoće i požude iz prošlosti. Prekinuti s grijehom znači borbu i samosvladavanje,hrabrost i ustrajnost,vjernost u malim i velikim stvarima."Ako tko želi - veli Isus - ići za mnom,neka se odreče sebe,uzme križ svoj i slijedi mene.. Jer što koristi čovjeku ako cijeli svijet zadobije,a dušu svoju izgubi."

D-anas možda ne ćemo umrijeti,ali sutra!!Kad nam dodje smrtni čas trebat ćemo pomoć blažene Djevice Marije.Ne bi bilo loše upoznati se s Njom ,- ali dobro je upoznati. Kad je upoznamo,mi ćemo je i ljubiti. A kad je uzljubimo,vidje ćemo: morat ćemo reći da nikad prije nismo uistinu znali što je ljubav.

Zadnji naš čas će doći kad budemo zadnji puta dahnuli. Onda će sve biti prošlost. Mi ćemo biti mrtvi.Bit će to divna stvar: ostavljajući sve radosti zemlje,čuti Krista kako nam na našem posebnom sudu govori: "Sve je učinio dobro,Marijo,jer je sve činio preko tebe i po tebi." Amen.

Mnogi proroci i kraljevi htjedoše vidjeti, što vi vidite i ne vidješe. /Lk.10,24/

DODIR S BOGOM

Mi katolici današnjeg vremena smo sretni što živimo pod vodstvom Crkve, koja predstavlja jaki zaklon protiv snaga zla, koje tako uporno na nju navaljuju.

C-rkva ne živi svagdje u miru. U nekim dijelovima svije ta nanose joj se velike nepravde. No, usprkos tih neprijateljstava, koja su nadahnuta djavolskom lukavštinom, Crkvu gotovo svagdje priznaju kao snagu koja se može pobjedonosno suprotstaviti neprijateljima Božjim i uspješno se boriti do konca. Mi znamo da je i Duh Sveti sa Kristovom Crkvom/i kakav god bio njezin križ, "vrata paklena ne će je nadvladati".

Sam Isus Krist nije štedio riječi protiv licemjernih farizeja i nema razloga, zašto bismo mi katolici stajali skrštenih ruku i gledali kako Crkva pati. Medjutim, Katolička Crkv-a ostaje nedirnuta. Može ona dobiti ogrebotine u borbi, njezino tijelo može biti ranjeno, srce joj može jače udarati. Ali Duh Sveti će zaliječiti njezine rane i nadoknaditi krv, napuniti je svetošću, koja će donijeti utjehu njezinoj žalosti. Katolička Crkva se ne boji protivnika, Ona je uvijek bila bedem civilizacije. Kadgod su njezini zidovi bili oštećeni, Duh Sveti je popravio rupe ili gradio iznova.

"Mnogi proroci i kraljevi htjedoše vidjeti što vi vidite i ne vidješe." Proroci Starog Zavjeta i neki kraljevi znali su da će doći Mesija, ali nisu znali kad će to biti. Željeli su da budu na životu kad dodje Otkupitelj svijeta. Sve što su željeli bio je pogled na Boga. Kad bi ga vidjeli, mogli bi smireno umrijeti. Ali "punina vremena" još nije došla i nade su im ostale neispunjene.

Mesiju je donijela na svijet blažena Djevica Marija. Kraljevi i proroci su čeznuli za tim danom, htjeli su ga vidjeti, a Marija ga je nosila tiho, mirno u sebi. Isus je od Nje uzeo i dah i krv i život. Ona ga je hranila i njegovala. Njezine grudi su bile jastuk njegov dok je bio dijete. N-jezino srce mu je bilo osvježenje kad je odrastao. Marija je vidjela Isusa sretnoga medju njegovim igračkama, vidjela ga je ozbiljnog i zaposlenog kao čovjeka. Vidjela je kako se raduje nad ljubavlju i vjernošću svojih prijatelja, a vidjela je i kako njegovo srce ljubi grešnike premda je On grijeh osudjivao.

Kad se radilo o načelima ili volji Njegova Oca, nije ga čula govoriti ni riječi. Vidjela je kako odgaja svoje apostole i po malo izvodi na njima promjenu, koja ih je osposobila za svećenike Novoga Zavjeta po Duhu Svetom. Vidjela je kako ti/ljudi provode pravilo obdržavanja sve istine Kristove. Nikakvog skraćivanja tu, nikakvog ispuštanja ondje. Nikakvog krivovjerja! Nikakvog nijekanja istine! Nikakvog udovoljavanja mušicama ljudi. Vidjela je kako se apostoli izdaleka pripremaju na mučeništvo. Znala je da će iz njihove hrabrosti i njihove krvi niknuti snažna, neustrašiva, borbena Katolička Crkva, koja će biti nastavljač Kristova djela i koja se ne će bojati ni palog arkandjel-a niti bilo kojeg smrtnika koji bi je pokušao slomiti zbog svog dobra na zemlji.

"Mnogi proroci i kraljevi htjedoše vidjeti što vi vidite i ne vidješe." Te se riječi mogu vrlo dobro primijeniti na naše, današnje prilike. Pogledajmo što imamo. Pogledajmo Crkvu i vidimo što nam je dala. Dala nam je sigurnost, hrabrost, dala nam je mogućnost svetosti. U sebi nosimo sjeme hrabrosti koje

je niklo u srcima apostola i mučenika. Bit ćemo junaci i junakinje za Krista i Mariju ako pustimo da to sjeme raste.

Ako shvatimo da vatra našeg oduševljenja ovisi o žaru molitve i ako hoćemo promijeniti svijet za Kristo i Mariju, tada moramo po molitvi s njima razgovarati barem toliko, koliko razgovaramo s drugima oko nas. Ako više molimo, moći ćemo istjerati neozbiljnost iz našeg života: brbljanje, ogovaranje, proklinjanje i biti hrabri u križevima.

Mi u svojoj duši nosimo sigurnost koja sve nadilazi. Mi znamo da Bog jest, da je Sin Božji umro na križu, da će On dobro nagraditi a zlo kazniti. Iz ispovijedaonice mi izlazimo s potpunom sigurnošću da su naši grijesi zauvijek oprani. Kod oltara klečimo znajući da u svetoj Pričesti sam Bog dolazi k nama. Kad smo ozbiljno bolesni nas ne zadovoljava treptanje po ramenu; mi želimo sakramente jer znamo da tada k nama dolazi Krist.

Mi imamo i priliku uspeti se do svetosti. Dok idemo za naukom Crkve Kristove, dok ostajemo vjerni zapovijedima Božjim i crkvenim možemo na koncu ovog kratkog boravka na zemlji stići u nebo. Toga nema bez borbe, toga nema bez odricanja, bez gorkih sukoba u našem životu. No sve nas to vodi neizmjernoj nagradi i junačkoj kruni. Bez obzira koliko stoji pobjeda, mi možemo tu borbu olakšati krotkim vršenjem Božje volje a ne svoje. Iza toga leži vječna slava.

Naša Sveta Majka Marija pozna Duha Svetog. Bila je taknuta njegovom prisutnošću još dok je bila mlada djevojka i On ju je potpomagao kroz čitav njezin život. Duh Sveti je u življenju bio stalni njezin suradnik, moćni prijatelj. Po Bogu Duhu Svetom ona je shvatila što je kršćanska hrabrost. Ona je poznavala i Isusa bolje nego itko drugi. Znala je da je sve, što On govori, istina. Posjedovala je najdublje uvjerenje obzirom na Božje stvari. Osim toga, ona je sveta. Ona u nebu stoji ispred svih svetih. Ona je sveta u najvišem stupnju, te je i nebo postigla zbog te svetosti.

Ako tražimo hrabrost, sigurnost, ako na koncu želimo ući u nebo - tada podjimo Gospi za čiju su čast kršćanske duše vodile teške ali slavne borbe. Podjimo k Djevici, kojoj vojujuća Crkva duguje vrlo mnogo. Podjimo k Mariji koja je uz samog Boga, pa će ona i nama priskrbiti dodir s Bogom. Amen.

§ §
§

XIII. nedjelja po Duhovima

Prolazio je posred Samarije i Galileje. /Lk. 17,11/

VAŽNOST MARIJINA

Iz našeg vlastitog životnog iskustva znademo kako je teško biti na svijetu. Nema u njemu baš previše iskonskog milosrdja. Neka netko prekrši konvencijonalnosti, neka počini pogrešku ili dvije, neka iz bilo kojeg razloga nastrada u ovom ili onom - svijet će ga odmah odbaciti.

Današnji je svijet nezadovoljan okvirom kućnog života. Ne može ga umiriti osrednjost koju pruža dom i neprestano želi izaći van da traži zabavu u izvanjskim stvarima. Pravo veselje i sreća mogu se naći kod kuće, ako ljudi pokušaju zadržati i cijeniti dobra koja dolaze od kulturnih, toplih rodbinskih odnosa.

Svijet će kimnuti svakom mamcu, okrenut će se za svakim modernim sredstvom koje pruža svoje komotnosti ne obazirući se je li ono dozvoljeno ili ne. Ali učinite pogrešku, dirnite u amoralni kodeks svijeta, povrijedite društvene obzire - i svijet

koji nas je zvao da čas prije sudjelujemo u njegovoj nečistoći,ne će nas više primiti. Da li se radi o stvari moralnoj ili nemoralnoj,pravoj il-i krivoj,dobroj ili grešnoj - svejedno.

Baš što se toga tiče moramo misliti na divno milosrdje Katoličke Crkve u poredjenju sa točnim mjerilima koje podržava svijet,koji se ni na koji način ne će približiti mjerilima Božjeg Sina. Nema grijeha kojega ne oprašta sakramenat pokore, ako se za njega kajemo i imamo odluku popraviti se. To je najvažnije od svega. Krist je oprostio ženi grešnici u Evandjelju jer je mnogo ljubila. Pokajala se i čvrsto odlučila ne griješiti više,ne vrijedjati više Boga. I sasvim naravno,Krist joj je oprostio.

Pa i s praktičnog stanovišta Crkva je strpljiva i milosrdna s ljudima,kad načine kakvu pogrešku. Kako god bio težak naš križ,slobodno možemo pozvoniti na vrata župnog stana i katoličkog svećenika upoznati s našom nevoljom. On će nam pomoći da opet zadobijemo ravnotežu ili će nam označiti najuspješniji način na koji ćemo to postići. . Kad ulazimo u župni stan pomislimo da ulazimo u Nazaretsku kućicu. Svećenik predstavlja Krista,a Marijin duh je tu prisutan.

Svijet je prilično prezriv prema malom čovjeku. Vanjski izgled je ono na što on polaže važnost. Preljubi u duši,nepravde,krive zakletve,neuzdržljivost,javne kradje - to za njega ne znači ništa. Na kraju radnog vremena često vidimo mnoge kako se vraćaju kući. Čovjek ili žena koji izgledaju osamljeni, bez patine raskoši ili bogatstva. Svijet najčešće na takve ne obraća pažnju. No kad bismo zagledali u zakutke srca ovoga ili ove,otkrili bismo bogatstvo koje začudjuje. Našli bismo zadovoljstvo nad kim bi se i svijet čudio. To bogatstvo duše,taj mir dolazi od druženja s Djevicom Marijom i njezinim Sinom, jer samo to društvo donosi neuklonjivo bogatstvo i sreću.

."Prolazio je posred Samarije i Galileje." Zli osjećaji kvarili su odnose izmedju židovskog naroda i Samaritanaca,a svoj vrhunac je to imalo u doba našeg Gospodina. Židovi su gojili jaku mržnju prema Samaritancima. Izraelci su imali svoj društveni život i prezirali druge. Samaritance su smatrali suvišnima. Ali Isusa nisu smetale njihove rasne predrasude. Njegova božanska ljubav nije znala za zapreke.

Čitali smo kako je Isus očistio deset gubavaca,a samo se jedan vratio da zahvali. "Ajedan od njih - veli sveti Luka - vidjevši da se izliječio,povrati se slaveći Boga iza glasa. I pade ničice pred njegove noge i zahvali mu. I to je bio Samaritanac." Ti ljudi,prezreni od Židova,poslužili su Isusu da ga proslave. Za Isusa su oni bili i te kako važni,bez obzira što je svijet o tome mislio.

U vrijeme Kristovo ni Galileja nije kod inteligencije uživala dobar glas. Nakon što je Duh sveti sišao nad Mariju i apostole na Duhove i kad je mnoštvo čulo apostole govoriti raznim jezicima,rekli su: "Gle,zar nisu svi ovi što govore,Galilejci?" Ruganje je očevidno. Iz Galileje nisu očekivali ništa dobra ni vrijedna.

N a drugom mjestu ,u Ivanovom Evandjelju,čitamo kako je Isus govorio o svom odlasku k Ocu na nebo. Nekoji od onih koji su slušali rekoše: Može li Krist doći iz Galileje? Ako ima doći Mesija,Otkupitelj svijeta,onda to sigurno nije ovaj čovjek,kad dolazi iz tako neznatnog mjesta kao što je Galileja. U očima svijeta Galilejci su bili vrijedni prezira. Njihova duhovna veličina - naravno - nije važna! Njih svijet jednostavno ne želi prihvatiti iz drugih razloga. Novi Zavjet nam govori da je "On prolazio posred Samarije i Galileje." Isusu su Galilejci bili isto tako vrijedni kao i Samaritanci.

D-ok se Marija molila u svojoj sobici prije dolaska arkandjela Gabrijela, ona nije bila interesantna za svijet. A ipak, budući da je od vječnosti bila izabrana za Djevicu Majku Božju, Marija je bila najodličnije biće u čitavoj ljudskoj ras-i. To isto stanje sakrivene važnosti čini se da ju je pratilo kro-z čitav život. Ona u Novom Zavjetu ne zauzima baš mnogo mjesta.

Njezina u-loga u nebeskoj drami je očevidna i jasna ali jednostavno rečena. Pa i u Betlehemu, kad se nebo spustilo na zemlju, Marija nije glavna l-ičnost. Ona bježi u Egipat, a to je bilo opasno putovanje. No ništa se ne govori o njezinoj hrabrosti i junaštvu. Bila je prisutna kod prvog Isusovog čuda, ali sve što je učinila izrečeno je u nekoliko riječi. Marija je bila važna u očima apostola i onih koji su ljubili Gospodina. Ona je važna i piscima Evandjelja, ali njezina važnost ostaje skrivena. Nema sumnje da je Marija cijenila takav način prikazivanja, jer je imala osjećaja za prave vrijednosti i znala da je najveća vrije-dnost što se nje tiče, njezina važnost pred Bogom, pred Svemogućim Bogom, čijega je Sina Majka. Gledajući mladu Crkvu Marija je znala da je i to njezino dijete i da ga ona mora nosati na svojim rukama. No za to ne trebaju znati stupci no-vina ni javne govornice. Nije važno što će svijet misliti o njoj. Što Bog misli - to je jedino važno.

Pokušajmo napredovati u svijetu, ali se uvijek osigurajmo da su naši uspjesi u njemu osnovani na pravom katolicizmu u našoj duši. Sjetimo se da Marija danas prima više časti, odanosti i ljubavi, više oduševljenja od k-atoličkih svećenika i vjernika nego itko drugi do Boga. No njezina važnost se sastoji u njezinoj svetosti, u njezinoj blizini Bogu. Moramo biti svijesni, da posebna vrijednost koja nam otvara vrata društvenih prostorija svijeta, ne mora biti ujedno vrijednost, koja će nam omogućiti ulazak u kraljevstvo Božje.

Zaglēdajmo se zato u svoje srce. Pomislimo da je Isus išao posred Samarije i Galileje. Mi smo na putu. Mi smo važni za Isusa. Važniji smo za Isusa ako ljubimo njegovu Majku, ako je nasljedujemo. Isus će nas dovijeka ljubiti, ako njegova Majka bude sada važna za nas. Da li je zaista cijenimo? Amen.

= =
=

XIV. nedjelja po Duhovima.

Nitko ne može služiti dva gospodara. /Mt.6,24/

NEBO I PAKAO

"Nitko ne može služiti dva gospodara." - ova Kristova izjava sigurno unosi jasnoću u životna pitanja. Izjava je jako snažna, izravna, odredjena i ne dopušta nikakvu sumnju ili krivo tumačenje. To je u stvari poziv na oružje, poziv da se stavimo pod barjak jednog Učitelja isključivši potpuno drugoga. Svaki pokušaj služiti obojici izrodit će se u podijeljenost, napuštanje, rasap. Ako smo odlučili da idemo u rat na strani jednoga, onda se moramo na život i smrt boriti protiv drugoga. Nema kompromisa, nema prestupanja naredjenja, nema prijateljevanja s pristašama neprijatelja.

Na početku vremena, arkandjeo Lucifer i mnogi andjeli s njim, pobunili su se protiv Boga. Premda su bili andjeli, uzvišeniji od ljudi, ipak su bili stvorovi, ali sa sjajnim umom i snažnom voljom. Medjutim, pošto su bili stvorovi, nisu mogli

vječno ostati na nebu, ako si ga sami slobodno ne izaberu. Krist je sam rekao: "Vidio sam sotonu gdje pada s neba poput munje." Sveti Ivan u Apokalipsi kaže: "Nastala je borba na nebu. Mihael i njegovi andjeli borili su se protiv zmaja i pobijedili njega i njegove andjele. Oni su izgubili bitku i nije im više bilo mjesta na nebu. Taj veliki zmaj srušio se dolje, stara zmija, koja se zove djavao i sotona, koji luta cijelim svijetom. Bio je bačen na zemlju i s njim njegovi andjeli."

Lucifer i njegovi andjeli su se pobunili i bili bačeni u pakao. I danas, kao i uvijek, pobuna ima Boga na jednoj strani a djavla na drugoj. Oni su potpuno oprečni jedno drugomu. Mi takodjer imamo razum i slobodnu volju, ne tako uzvišenu i ne tako silnu kao andjeli. Mi možemo slijediti ili Boga ili sotonu. Možemo izabrati ili nebo ili pakao. Djavao nam nudi prolazne sumnjive užitke a u vječnosti mržnju i bol. Bog nam nudi svoga Sina koji nas je toliko ljubio da se dao razapeti za nas. On nam pruža križ u životu, s čistom radošću koja slijedi iz našeg prihvaćanja križa, a u vječnosti nebo bez kraja. "Oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti je u ljudsko srce ušlo što je Bog pripravio onima koji ga ljube."

Katolicizam se sastoji u pripadnosti Božjoj armiji do konca našeg života. Vodja te armije je Bog i On nam je svima dao svoje zapovijedi - one su sadržane u Dekalogu. Sin Božji je došao na zemlju da učvrsti te zapovijedi i da nama dade pravu snagu. Krist je naglasio deset zapovijedi, protumačio ih i upozorio nas da su zapovijedi jedini put k pobjedi.

U ratnim okršajima bit će manje čarkanja a više napora. Bit će borbi u kojima ćemo ostati ranjeni, povrijedjeni. Katkada nam može čak izgledati da nemamo nade u pobjedu i u takvim časovima bit ćemo napastovani da prijedjemo k neprijatelju. Neprijatelj sada pruža mnogo više udobnosti. Njegov je položaj talav da trpljenje nije ozbiljno, barem ne zasad. Izgleda da je dobro naoružan i ugojen - a i jest. Katkada dok nas bije hladnoća osamljenosti ili požar strasti, možda želimo prijeći graničnu liniju. Ali to je otpad, a u ratno doba - kazna za dezertere je smrt!

Božja je vojska nešto posebno. Ona vjeruje u čudesa. Bog može sve učiniti i ništa mu nije teško ili nemoguće. Bog bi mogao pobijediti u tren oka, ali to bi uništilo našu slobodnu volju. Samo oni mogu sudjelovati u konačnoj pobjedi, koji su slobodnom voljom dokazali kroz borbu, da vjeruju u Boga i njegovu Providnost i da su spremni položiti svoje živote u obranu njegovih načela.

Ima jedna značajna razlika izmedju Božje i sotonske armije. Jedna od najvažnijih stvari u dobro organiziranoj i discipliniranoj armiji jest briga za bolesne i ranjenike. U svakom ratu, bile bitke velike ili male, ima čitav niz nesretnih slučajeva. Isto tako i u sukobu Boga i pakla. Kad tko sa sotonine strane padne, on ga ostavlja da umre bez ikakve daljnje pomoći. Božja vojska je naprotiv dobro osigurana "medicinskim osobljem" osobljem koje će ukloniti ranjene i mrtve sa poprišta i pokušavati da ih - i božanskom snagom - povrati natrag u zdravo stanje. To su slučajevi gdje Djevica Majka Marija najviše pokazuje svoju dobrostivost. Ona se posebno brine za one koji su se čitav život borili za stvar Svemogućeg Boga i Njegova Sina Isusa.

Djevica Marija zna kako vojnici Isusovi mogu biti povrijedjeni. Ona zna da će oni sve jedan po jedan biti svladani od oholosti i škrtosti, bludnosti, srdžbe i proždrljivosti, zavisti

i l-d... .osti. Kad ranjenici opet budu dobro, Marija najbolje zna što je za njihov oporavak.

Bez obzira koliko su boli pretrpjeli ranjeni vojnici, ne uzimajući u obzir tjeskobu kroz koju je prošao njihov razum, bez obzira kolika žalost i kajanje ispunja njihovu dušu, Djevica Marija će osvježiti njihov duh i dovesti ih natrag k Isusu, koji će im oprostiti sve njihove uvrede. Kad jednom njezina pala djeca budu dovedena natrag k Isusu po sakramentu milosrdja, onda će ih sama blažena Djevica na svoj fini način njegovati do potpunog zdravlja, tako da opet budu sposobni hrabro ući u bitku.

"Nitko ne može služiti dva gospodara. Jer ili će mrziti jednoga a ljubiti drugoga, ili će pristajati uz jednoga a prezirati drugoga. Ne možete sl-užiti Bogu i mamoni." To je sasvim jasno. U ovom životu mi moramo ljubiti Boga i to svom iskrenošću svog srca. Moramo mrziti sotonu i to snagom kojom ga mrzi Bog. Ljubit će-mo Boga ako budemo vjerni zapovijedima. Nema srednjeg puta. Nema igre s jednim i drugim. Jedini način na koji možemo "stajati vz" Boga je držati njegov zakon i propise. Ako ozbiljno povrijedimo zapovijedi - nismo uz Boga i ne preziremo sotonu. Ako sotonu ne preziremo, znači da se opasno igramo s njime.

"N e možete služiti Bogu i mamoni." Bog nam nudi nebo i s-reću koja nikad ne prestaje. Zemaljska dobra pružaju nam ugodnost i zadovoljenje sjetila. Manon nam može pružiti užitak u vanjskim stvarima. Može našem tijelu dati puni komfor, ali u njegovoj vlasti name ništa što bi moglo blagotvorno djelovati na dušu. Dosljedno, zemaljska dobra donose ugodnost u mnogim vremenitim stvarima, ali ne mogu dati ljepotu, čistoću, sjaj ljubavi srca Marijina. A ako ona ne daju Mariju, onda ne daju ništa vrijedna.

Kad mislimo na zemaljska dobra sjetimo se Be-tlehema. Krist je sa sobom imao moćno oružje neokaljanog ženstva. On je imao na svojoj strani bistru oštrinu Marijina djevičanstva. Marija može za svakoga od nas značiti vječnu razliku neba i pakla. Ostanimo sada blizu Marije. Sad, dok se vode bitke i dok je naša zastava u opasnosti da koji puta poklekne - držimo se Marije. Ostanimo uz nju kad nam izgleda da će neprijatelj poremetiti naše redove i da se naše linije jedva drže. U svim okršajima modernog kršćanskog vojevanja - držimo je za ruku. Nagrad-a za našu vjernost bit će njezino prečisto srce uvijek i zauvijek. Amen.

+ + +

XV. nedjelja po Duhovima

I dade ga njegovoj majci/Lk.7,15/

NAŠA MARIJA

Ovih nekoliko riječi: "I dade ga njegovoj majci." dovodi nam u pamet mnoge misli koje potiču naš život društveno i religiozno. Mislimo na ljubaznost Isusovu kad u evandjeoskom izvještaju predaje majci sina koji je umro, a sad opet oživio. Možemo misliti na našu vlastitu majku koju nam je Bog dao, koja je sad još živa medju nama ili se preselila u bolji život. Možda mislimo na onaj dan na Kalvariji, kad je Isus s križa pogledao svoju Majku i svetog Ivana, ljubljenog učenika, i dao ih jedno drugomu. Možda mislimo i na naš lični odnos prema Ma-

riji,onu prisnost s kojom je poznajemo,ili naš nemar prema njezinoj zagovorničkoj snazi pred božanskim Sinom.

"I dade ga njegovoj majci." Nema nikoga medju nama tko ne ljubi svoju zemaljsku majku,koji je nije ljubio ako se već preselila u vječnost.Okolnosti života donijele su nam odnos i s d-rugim ljudima,rodjacima,prijateljima,poznatima. Možd-a su ti odnosi katkad značili poteškoću s obzirom na našu majku,ali dubo-ko u svom srcu mi smo za nju zadržali je-dno posebno čuvstvo,ljubav koju više nitko ne može zadobiti. Možda se koji puta nismo slagali s idejama i mišljenjem svoje majke. U odrasloj dobi bilo je momenata,kad je zbog nježnosti prema drugima,naš odnos prema njoj oslabio. No iz naše svijesti nije nikad iščezlo shvaćanje,da nam je od svih ljudi na svijetu naša majka najbliža,najdraža i najbolja od svih.

U našem djetinjstvu naš svijet je bila majka. U dječaštvu ona je bila središte naše g života. Ona je držala s nama i liječila naše pogreške. Sasvim naravno ,zanimala se za naš napredak, i kad i nismo bili najbolji - za nju smo ostali njezina dobra dje-ca. Ona je cijenila naše suze i bila sretna kad smo se smijali. Radovala se našim malim uspjesima i osjećala našu tugu u neuspjehu. Žrtvovala se za nas da bi nam bilo bolje. Odricala se,samo da mi ne bi izgledali manje bogati od drugih. Uvijek je stajala u pozadini našeg života i mi smo se uvjerili da - kad se svijet i nije zanimao za nas kako smo mi mislili - ona je bila tu kad smo dolazili kući i bil-i smo svjesni da ne možemo naći vjernijeg prijatel-ja od nje.

U Novom Zavjetu čitamo kako su se Isus i njegovi učenici približavali gradu N-aimu i "iznosil-i su mrtvaca,sina jedinca u majke,koja je bila udovica." Evandjelje nastavlja tvrdnjom da "se Gospod in,kad ju je vidio,sažalio nad njom." Zatim slijedi povratak sina u život,nakon čega ga je Isus "predao nje-govoj majci".

Kasnije,kad je Sin Božji visio na križu i trpio smrtne muke ,pružio je opet divan dokaz svog božanskog suosjećenja, kad je pogledao Mariju i Ivana i rekao one znamenite riječi. Rimski vojnici su baš bacali kocku za njegovu haljinu.Sveti Ivan u svo m Evandjelju kaže: "Kad Isus vidje svoju majku i učenik-a koga je ljubio gdje stoje,reče svojoj Majci: -Ženo, evo ti sina.- I od tog časa uze je učenik k sebi."

Kako d-ivne riječi,kako divan smisao!"Učenik je uze u svoj dom." Sveti Ivan,koji je na Zadnjoj večeri ležao na grud-ima Isusovim,jedini od dvanaestorice apostola/koji je proživio fizičko mučeništvo,uzeo je Mariju u svoju kuću. Ali Ivan je nije uzeo samo za sebe. Tog je dana Ivan na Kalvariji primio Mariju kao baštinu za sve nas. Isus je s križa rekao Mariji da joj u svetom Ivanu predaje sve nas,a Ivanu da mu u Mariji predaje Majku svih sinova i kćeri. Zbo_g te božanske dobrote na Kalvariji svi mi - ljudi,žene,djeca - imamo Majku koja nas ne će nikad u životnim borbama ostaviti. To je uvjerenje gotovo jednako misli;da se opet nakon duga vremena vraćamo kući.

"I dade ga njegovoj majci." Što je s našim l ičnim odnosom prema Mariji? Kakvu joj čast izkazujemo,kakvu pobožnost kakvu vjeru imamo u njezin zagovor i utjecaj? Kako smo zahvalni Mariji što je u naš katolički život unijela obrazovanje, koje nam omogućava usred pokvarenosti provoditi praktičan kršćanski život,često misliti na drugi svijet i sreću iza ovoga?

Ako se i jesmo u svojem privatnom ili javnom životu udaljili od Katoličke Crkve,ipak ne možemo napustiti katoličku filozofiju u kojoj smo rodjeni: ima jedan Bog,postoji nebo i

rekao,Bog dobro nagradjuje a zlo kažnjava,Sin Božji je umro za nas na križu,Djevica Majka je ,iza čovještva svog božanskog Sina,najvažniji ljudski elemenat kršćanstva.

"I dade ga njegovoj majci." Ako se samo na čas zaustavimo kod tih riječi i primijenimo ih na se-be,lako ćemo steći uvjerenje da nas je Isus u svojoj dobroti i dalekovidnosti,predao Mariji,svojoj blaženoj Majci. Neki će katolici i katolikinje naći ispunjenje toga u svom pozivu na svećeništvo ili u redovnički život.Ali svi katolici - kao zajednica vjernika na zemlji - mogu steći shvaćanje što znači da nas je Isus predao svojoj Majci.

Sada mi ne možemo upoznati onu veličajnu radost koju nosi sa sobom prijateljstvo s Marijom,ali to nije Marijina krivnja. To je naša pogreška. Ako Mariju ne poznamo kako bi je mogli poznavati,to je zbog toga što pr emalo mislimo o Mariji i njezinom Djetetu. Obazrimo se na čitulju moralnih pre-stupaka u svojem životu i pogledajmo kako smo se odnosili prema Majci našega Boga,Majci koju nam je Krist dao kad je visio na križu. Nikad nas ona nije napustila. Nijedamput nije propustila upozoriti nas kad se radilo o našem duhovnom dobru.

A pogledajmo svoj odnos prema njoj. Mi,ljudi,koji smo griješili u sebičnoj strasti,u požudi i oholosti i još uvijek to činimo.Zašto je u našem životu bilo takvih časova,kad smo prema Mariji zaboravili i onu najobičniju finoću,koju jedna žena očekuje od muškarca.? A vi,žene,kako ste rijetko pravile društvo Mariji! Ona je najdivniji cvijet u vrtu Božjem. Ona je bila Djevica jer je Bog tako htio. Ona je bila i Majka jer je dopustila Bogu da upravlja njezinim životom - ne čovjeku.

"Učenik je - piše sveti Ivan - uze u svoju kuću." Da, ljubljeni učenik je uzeo Mar-iju. Kad bismo stajali na Ivanovom mjestu, da li bismo bili sposobni da mi uzmemo Mariju u svoj dom? Kakva je naša mašta? Je li čista i neokaljana? Kakva je naša volja? Je li odlučna u izbjegavanju grijeha i bližnjih grešnih prigoda? Kakvo je naše srce? Je li puno ljubavi ili ispunjeno požudom? Mi dobro znamo kakav mora biti naš dom,ako želimo da Marija udje k nama. Kad to znamo ,nastojmo da tako bude. Amen.

" "
"

XVI. nedjelja po Duhovima

Oni su vrebali na njega.
/ Lk. 14,1/

BEZ SABLAZNI!

Ovih nekoliko riječi Novoga Zavjeta: "Oni su vrebali na njega." - za nas kao katolike prilično su značajne i važne , premda smo mi skloni da prodjemo mimo njih bez razmišljanja. One ne znače mnogo za druge,za one koji nisu katolici. Ali se odnose na nas,koji stupamo pod zastavom katolicizma.Naši katolički ideali su visoki,viši od svih drugih na zemlji. Dogma naše Crkve je uzvišena,jer dolazi od uzvišenog Boga. Moralna nauka naše Crkve je odlična, jer dolazi od savršenog Boga. Dogma i moral su nepromjenljivi. Oni sadrže istine,koje je Isus propovijedao i naučavao i za koje je rekao: "Idite,dakle... ..i učite ih da drže sve što sam vam zapovjedio."

Da,naši su katolički ideali visoki.Naša je vjera,vjera u Isusa.Deset zapovijedi su još uvijek pravila,koja moramo slijediti da stignemo u vječni život. Deset njih - ne devet,ili osam

i sedam Božjih zapovijedi crkvene. One su samo pokušaj Crkve da osigura održanje Božjeg zakona. I svi mi, i svećenici i vjernici, dužni smo ih vršiti.

I danju i noću, Crkva se trudi da naše duše budu u stanju milosti posvetne, da budemo prijatelji Božji. Crkva uvijek moli, propovijeda, prikazuje žrtve, dijeli sakramente da bi naše duše bile slobodne od smrtnoga grijeha. Smrtni grijeh nije ograničen na kršenje zapovijedi protiv kojih smo mi rijetko napasto-vani, zapovijedi koje ne diraju naše sklonosti i strasti. Smrtni grijeh je ozbiljan prekršaj bilo koje zapovijedi i mi možemo doći u pakao zbog takvog kidanja Božjeg zakona.

Katolička Crkva javno osudjuje svako zlo, pa i kad bi većina čovječanstva zabacila izvjesne zapovijedi. Naravno, kad bi i većina svijeta odbacila koju Kristovu nauku ili zapovijed - a to se danas čini - Crkva bi i dalje propovijedala svu istinu Kristovu, jer istina je uvijek istina i ne ovis i u svojem postojanju o ljudskim hirovima ili sebičnosti.

Da, naši katolički ideali su visoki. Tako visoki da ih je veliki dio ljuds kog roda napustio. Danas, ako koji dio Kristove nauke ili koja od zapovijedi zadire u ljudske ugodnosti i navike, ljudi zanemaruju Krista ili se vladaju kao da te zapovijedi i ne postoje. Tu dolazi do izražaja heroizam mnogih katolika. Usprkos nelagodnosti, usprkos napasti, usprkos svih privlačnosti koje nude svijet, tijelo i djavao - rimokatolici u zadivljujućoj mjeri ustraju uz Kristov nauk i ne će da ga prodaju za blještave atrakcije ljudskih zabluda. Dobrim katolicima nije lako odbijati napasti, jer se danas nalaze u svijetu koji ignorira Kristovu nauku i pribavlja si razne užitke, dok su oni vezani moralnim propisima Isusovim.

Heroizam naših katolika nije za svijet nešto osobito. Njihov je heroizam nepoznat, za njega zna Bog i svećenici. Pod utjecajem katolicizma i pomoću sredstava koje on pruža za praktični kršćanski život, u katoličkim redovima ima živih svetaca, čija su djela i čistoća sr-ca poznati samo Bogu i njegovim poslanicima na zemlji.

Dabome, nisu svi k_atolici dobri. Neki su možda naizvana takovi, Neki možda najvećim dijelom ostaju uz vanjske norme Crkve, ali u nutrini su čadjavi grešnici. Isus je upozorio na takove! Sjetimo se, On je rekao:

> "Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Što čistite spolja čašu i zdjelu, a iznutra ste puni grabeža i neumjerenosti. Farizeju slijepi, očisti najprije iznutra čašu i zdjelu, da bude čisto ono što je spolja!
>
> Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi ste kao ckrečeni grobovi, koji se spolja vide ljudima lijepi, a unutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistoće. Tako se i vi spolja pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemjerja i nepravde."

"Oni su vr-ebali na njega." Mi katolici imamo strašnu obvezu s obzirom na sablazan. Oni koji su izvan Katoličke Crkve, najvećim dijelom poznaju pravila i obveze Crkve. Znaju da moramo slušati sve-tu Misu svake nedjelje. Kako se moraju sablažnjavati kad vide da mi katkada to zanemarujemo, ili uopće k Misi ne idemo. "Oni su vrebali na njega." Te riječi možemo primijeniti na sebe. Shvatimo d-a su oči drugih uprte u nas.

Katkada smo mi za njih jedini predstavnici Katoličke Crkve. Po našim djelima oni će prosudjivati vrijednost Crkve i njezin utjecaj na duše. Stoga, ako ostanemo kod kuće, jer nam se ne da ići, - a drugi to znaju - značenje Katoličke Crkve sigurno ne će porasti

[illegible] djecom? Mi ih možemo poslati k Misi a sami ostati kod kuće, ali najbolji način da ih dovedemo k Bogu jest naš dobar primjer.

"Oni su vr-ebali na njega." Te se riječi mogu reći i za nas. Drugi oko nas neprestano gledaju što mi radimo ili govorimo. Vide da jedemo petkom meso i znaju da je to zlo. Tako ih mi sablažnjujemo i otežavamo im vjerovanje u Kristovu Crkvu. Možda tko živi bez vječanja ali ipak dolazi k Mis-i. Hvala Bogu da bar to činimo. Ali sjetimo se da tako pružamo sablazan onima koji znaju za to ; a i svojoj djeci. Krist je jednom rek-ao: "Teško čovjeku po kojem dolazi sablazan."

Kako nam blažena Majka Is-usova može u tome pomoći? Kako nam Marija može pomoći da izbje gnemo zablazan? Eto, dok idemo kroz život, potpuno kako mi sami hoćemo, žive-ći prema vlastitim sklonostima i tumačenjima moralnog zakona, mi neprestano sablažnjujemo druge. Ali, ako je u životu Marija na našoj strani i ako joj nikad ne dopustimo da od nas ode, tada mi sigurno više ne ćemo sablažnjavati druge. Marija će u svemu biti kraj nas i ako počinimo gr-ijeh - ona će nas htjeti ostaviti. Ona će to i izvesti, ako mi sablaznimo druge.

Medjutim, ako bi Marija bila naš sudrug u životu, mi bismo u zavisnosti od nje držali zapovijedi Božje i crkvene, bili bismo budni što se tiče napasti i brižno bi se čuvali sablazni. Češće bi primali sakramente i nastojali da što bolje upoznamo i Mariju i njezinog Sina. Ljubili bi ih neizrecivo i ne bi činili ništa što bi ih moglo uvrijediti. Bili bi ozbiljni i iskreno bi izbjegavali svako zlo. Brižno bi pazili da sa svoje strane ne ranimo d-ivnu Gospu.

"Oni su vrebali na njega." Ako kroz život idemo s Marijom kao našim stalnim prijatel-jem, tada može i čitav svijet slobodno vrebati na nas. I tko zna, možda bi čitav svijet malo po malo slijedio nas i Mariju. A kakva bi to radost bila! Amen.

? ?

?

XVII. nedjelja po Duhovima

I nitko mu nije mogao odgovoriti ni riječi. /Mt. 22,46/

NEMA DJEVICE!

Ako ima koja stvar zbog koje naši katolici mogu biti ponosni i sretni, stvar koja im daje ozračje povjerenja i duboke vjere, onda je to činjenica da naša Katolička Crkva posjeduje sigurnost s obzirom na vječne istine. U duši katolika nema nikakve sumnje, nikakvog nijekanja kad dodje u pitanje vjersko naučavanje. Katolik nije ostavl-jen u svijetu da sam rješava svoje probleme. U nesigurnim situacijama u kojima se katkad nadje u životu, on može svo-je lične probleme podl-ožiti jasnim definicijama i tumačenjima učeće Crkve. To mu d-aje osiguranje i jamstvo, koje nadilazi matematičku i znanstvenu sigurnost i omogućava mu da nastavi u postizavanju vječnog cilja neuznemiravan ni od zabluda prošlih vjekova niti od zbrke modernih previranja.

Marija, Majka Božja, doka je živjela na zemlji, bila je u sličnom položaju kao mi današnji katolici. Živjela je sa samim Bogom sve od onog časa, kad je dala jednostavan ali javni dok az svoje poniznosti, od momenta kad je moleći u nazaretskoj sobici prije arkandjelova dolaska, preuzela početke odgovornosti Božjeg materinstva.

Živeći s Bogom prije Betlehema i tiho i tijesno iza Betelehema, Marija je bila obdare na vjerom i sigurnošću koja ne zna za granice. Lako je mogla prezreti sve pompozne izjave ljudi, jer je u sebi imala Boga istine. Shvaćala je stvari koje se odnose na Boga, neba i dušu. Njezino znanje je bilo ograničeno jer je bila čovjek, ali ipak - živeći s Isusom i razgovarajući s Njim svaki dan - Marija je stekla znanje vjerskih istina, koje će ljudi tek u dogledno vrijeme shvatiti.

"Nitko mu nije mogao odgovoriti ni riječi." Isus je postepeno predao ljudima svoju nauku i svojo j Crkvi ostavio da ona čuva i tumači tu objavu na isti o-nakav način, kako bi i On to činio da je ostao na zemlji. U stvari ma vjere i morala Isus je bio jasan. Kad Crkva nešto kaže, Krist to govori i On čuva da se ne uvuče nikakva zabluda.

Kad je Krist tumačio zapovijedi i uzvisivao krepost ili k-orio pogreške, činio je to s božanskim dostojanstvom i nakanom da upozori sve ljude da su dužni držati njegov nauk. Nije trpio nikakva razmimoilaženja pa ni u malim stvarima i zaprije tio kaznom onima, koji svojevoljno ne bi vjerovali ili bi namjerno i ozbiljno kršili zapovijedi. "Tko vjeruje i pokrsti se spasit će se, a tko ne vjeruje o-sudit će se." "Odlazite od mene u oganj vječni, vi prokleti, koji je pripravljen djavlu i slugama njegovim."

"Nitko mu nije mogao odgovoriti ni rije-či." Svaki katolik zna da i Namjesnik Kristov na zemlji ne vjeruje više ili manje ne go i on sam. Teolozi mogu imati d ublje spoznaje, ali nji - hova vjera ne mora biti šira od vjere najo-bičnijeg kršćana. Svi katolici, svećenici i vjernici, vjeruju u istine sadržane u Apostolskom vjerovanju. Posebno, mi vjerujemo da je Krist osnovao živo i učeće društvo, koje će ostati do konca svijeta. Vjerujemo da je osnovao samo jed-no društvo - Crkvu, - koja mora naučavati sve što je Krist učio i to s auktoritetom. " Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire." Dosljedno, mi držimo da druge vjere nisu prave , jer one ne uče sve što je Isus učio. Vjerujemo da "vrata paklena" ne će uništiti Crkvu Kristovu, niti će je pobijediti zlo ili zabluda. . Mi smo sjedinjeni po vjeri, mi smo jedno po bogoštovlju i najsigurnijo uskladjeni u vlasti. Naša Crkva može odbiti svaki prigovor. Kao što je rečeno o Kristu - nitko joj ne može odgovoriti ni riječi. Što se tiče moralnosti, Katolička Crkva ne koleba. Crkva ne može kolebati jer je s njom Bog Duh sveti. Ljudi mogu kršiti načela Dek-aloga. Neki čak odbacuju neka načela, ali Katolička Crkva će ići naprijed u njihovoj obrani i ne će prestati osudjivati prekršaje, baš kao i Isus do k je hodao po Palestini.

Na našu Crkvu udaraju i oni koji se zovu katolici a u bračnom životu provede kontrolu radjanja. Ako mislimo da Bog nije osudio taj zločin i kaznio ga, tada čitajmo 31. poglavlje prve knjig-e svetog Pisma- Knjige Postanka. Za čovjeka, koji se zvao Onan, ono veli: "prosipao je svoje sjeme na zemlju da mu se ne bi rodil-a djeca ...stoga ga je Bog odbacio, jer je činio strašan zločin." Koliko god se nazovi--katolici bunili, Crkva će uvijek osudjivati takav postupak.

Isto je s rastavom braka i ponovnom ženidbom rastavljenih. Neki su katolici sklopili brak po drugi put možda u kojoj drugoj crkvi i vele da su vjenčani. Oni to nisu. Oni žive u preljubu. Mnogi nazovi-katolici propuštaju svetu Misu nedjeljom, krše post ili nemrs. Ali čeka ih kazna a Crkva ne može učiti drugo nego istinu.

"Nitko mu nije mogao odgovoriti ni riječi." Katolici koji tako žive,nemaju nikakvog izgovora. Oni su zlovoljni,oni se sakrivaju,pokušavaju pobjeći. Ali Crkva ostaje netrpeljiva prema nemoralu. Uvijek je spremna oprostiti ako se grešnik kaje,ali bez toga ne. Neki napuštaju Crkvu zbog njezine strogosti u pogledu tjelesnih užitaka. Takvi nisu nikad čuli da im Krist govori: "Ako tko želi ići za mnom,neka se odreče sebe." Nitko ne će nikad moći pokolebati Crkvu kad se radi o Kristovom učenju,a Crkva - upamtimo to - ima odgovor za svakoga. Ako nitko nije mogao Kristu ništa odgovoriti,niti Crkvi nitko ne može odgovoriti u stvarima morala,dokgod su njezini odgovori isti kao i Kristovi.

Blažena Djevica Marija je u svom životu vidjela Isusa kako brani vjeru i moral pred žestokim protivnicima. "Nitko mu nije mogao odgovoriti ni riječi." Zakono-znanac u evandjelju nije ništa mogao reći kad je Isus svršio. Marija je iz neba promatrala Kristovu Crkvu kroz sve vjekove,kako brani istinu pred nasiljem i surovošću,jer Crkva nije nikad napustila svoje vjerovanje. Neki pojedinci,neki narodi jesu. I zato danas kao za kaznu žive bez Djevice Marije u svojim srcima. Marija i danas vidi kako Crkva,usred sveg modernog protivljenja,nevjere i nemorala,stoji čvrsta i stalna,nepomična i tvrda,jer Crkva je čuvar Kristove riznice.

Marija je uvijek bila s Kristovom Crkvom. Marija će uvijek biti i s nama,ako budemo vjerovali u Isusa kao što je O-na vjerovala,ako budemo slijedili Petra i Crkvu kao što je O-na to činila,ako budemo držali moralni zakon. Ne dopustimo da Marija ode iz našeg života. To znači opustošenje,to znači gubitak,to znači nesigurnost,ti znači krivovjerje,to znači raskol. To može značiti i bezboštvo. To sigurno znači biti bez Marije. Amen.

% ?
%

XVIII. nedjelja po Duhovima

Da znate,da Sin čovječji ima vlast na zemlji./Mt. 9,6/

ČINITI NEMOGUĆE

Možda nitko na zemlji ne će nikad saznati - osim svećenika-ispovjednika - Kako je često Marija,Majka Božja,ušla u život svoga naroda. Svemogući Bog je dopustio da Ona bude sredstvo po kojem će tama opet postati svijetlo,po kojoj će svaka žalost postati radost. Po Mariji - a to mnogi ne znaju - grešnici dolaze natrag k Bogu,tužni dobivaju mir,srca mnogih čuju Učiteljev poziv. Po Mariji prestaje potištenost. Vjera se jača,nada raste,a ljubav širom otvara svoja vrata.Po Mariji i nemoguće postaje izvedivo.

Katolički svećenici su - naravno - prilično potkovani u znanju o Mariji. Oni poznaju njezinu zagovorničku moć. Svećenik zna da će Marija isprositi od Isusa i ono,što nijedan svetac ne bi nikad mogao. Iznad svega,katolički svećenici poznaju Mariju prilično dobro,ljube je više nego ikoji čovjek može ljubiti jednu Damu.

Kroz sjemenišne godine živjeli su u njezinoj kući u Nazaretu i uočili da je Marija Majka Njihovog Boga još od onda kad je On bio maleni Dječak. Slušali su riječi koje je Ona go-

[illegible] je Krist njoj govorio. Vidjeli su kako ga je Ona spremala za muževno doba. Promatrali su sklonost koju Ona ima prema Isusu i proučavali Kristovo mišljenje o Njoj. Nastojali su upoznati prisnost u kojoj su živjeli Marija i Isus. Kako su godina prolazile, naši svećenici su postali svijesni, da njihov odnos prema Mariji mora biti isti kao i Krista Gospodina. Oni su joj ugadjali kao i On, činili štogod je željela, pomagali joj u njezinom poslu u Nazaretu, govorili joj lijepe riječi, prikazali i joj svoja srca i bili spremni učiniti sve na svijetu za Nju, pa i svega se odreći radi Nje.

Došli su dani iza Nazereta, kad su ti isti svećenici pošli na puteve i raskršća života, medju ljude - kao i Isus - i ustanovili da im je napor lakši, ako je uz njih Marija. Utonuli su u svijet čudesa i uvjerili se da je Djevica Marija često ondje.

Dok je bila na zemlji, Marija je neprestano živjela medju čudesima. Živjela je sa tvorcem čudesa. Isus je stalno svoj posao izvodio, kao čudo, a svoje prvo javno čudo učinio je u Kani Galilejskoj na zagovor svoje Majke. Taj puta Marija je rekla slugama: "Učinite štogod vam kaže." I Isus je pretvorio vodu u vino.

Otada je Isusov javni život ispunjen čudesima. Ozdravljivao je bolesne, vraćao vid slijepima, sluh gluhima, dao da hromi hodaju. Vraćao na život osobe koje su umrle. I Njegova proroštva su čudesa, čudesa moralnog reda. Ni za čas nemojmo pomisliti da su u Novom Zavjetu spomenuta sva čudesna djela Isusova. Krist je učinio mnogo toga što nigdje nije zapisano. Sam sveti Ivan zaključuje svoje Evandjelje riječima: "A ima i mnogo drugo što je učinio Isus. Kad bi se sve to redom zabilježilo, mislim da ni sav svijet ne bi mogao obuhvatiti knjiga, koje bi se imale napisati. Amen."

Marija je sigurno znala za sva čudesa Isusova. Ako sama nije bila prisutna ili ako joj je Isus to zaboravio kazati, ili narod, njezini ljubljeni apostoli jedva da bi mogli propustiti da joj na večer ne ispripovjede čudesna djela koja su se zbila preko dana.

Marija je znala da je Isus Sin Božji. Prije mnogo godina arkandjeo Gabrijel joj je rekao: "Začet ćeš i roditi Sina i daj mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega." Da, Marija je znala da je Krist Bog, a znali su to i mnogi koji su ga ljubili i slijedili. Ipak, bilo je i mnogo takvih koji nisu imali pojam o toj veličini, a i drugih koji su to nijekali.

Isus je činio čudesa da pokaže da je Sin Božji. U ono vrijeme tražilo se nešto vanredno da bi privuklo pažnju i probudilo vjeru naroda u njegovo božanstvo. To je razlog zbog kojeg je Isus pribjegao javnoj i čudesnoj očevidnosti svog božanskog sinovstva. To je uzbudilo duhove, a za njega je to bio obični čin Boga s neba.

Evandjelja su savršen dokaz da je Isus čudesa činio da pokaže da je Bog. Uzetoga su donijeli k Isusu i Krist mu je rekao: "Opraštaju ti se tvoji grijesi." Sa strane su stajali književnici i mrmljali medju sobom govoreći: "Ovaj huli." Književnici su vjerovali u Svemogućeg Boga, a i to da On može opraštati grijehe, ali znali su da samo on to može. Isus razumije da književnici misle zlo o njemu i pitaju za njegovo božanstvo. Optužili su ga za hulu, što sebi prisvaja vlast koja pripada Bogu. Isus je odlučio da izvede čudo koje će svi moći vidjeti. Isusu nije teško izvesti nevidljivo čudo: oprostiti grijehe, a niti takvo kojem će svi biti svjedoci. Odlučio se i za ovo posljednje i ozdravio uzetoga. Drugim riječima, Krist je pokušao na njih djelovati [illegible]

djelovati činjenico , da može učiniti svako čudo koje hoće i to s razloga, jer je Bog.

Naš život kao rimokatolika često je - a da mi toga nismo svijesni - u vezi s čudesima. Činjenica, da je Bog prisutan u našoj duši kad nemamo smrtnoga grijeha, je čudo, čudo milosti. Kad bi samo znali, čudesa su svuda oko nas, posebno čudesa srca. Kao katolici mi ponizno klečimo u ispovjedaonici i naši su grijesi potpuno izbrisani. Kakvo je to čudo! Bez obzira kako veliki grešnici bili, kako nevjerni Bogu, koliko ohladnjela naša duša - mi se još možemo vratiti kući Marijinoj i proliti svoje suze do nogu Isusovih. Možemo žoći k žričesnoj ogradi i primiti u sebe živoga Boga. Kakvog li čuda, najdivnijeg od svih! Možemo ležati na smrtnom krevetu, polako izdisati zadnji dah i svećenik će nam donijeti sve ono što bi nam i Isus donio da je na zemlji. I to je veliko čudo.

Blažena Djevica, Majka Božja, živjela je medju čudesima prije i iza Betlehema. Ona je znala kako su divna djela njezinog Sina, a znala je i kako će izvanredna biti djela koja će izvoditi Crkva, što ju je osnovao njezin Sin. Marija zna za vrijednost unutarnjih čudesa i koliko nam ona mogu pomoći da si osiguramo nebo na kraju života.

Ako hoćemo da naš put prema nebu bude zaista siguran, podjimo k Mariji, koja će nam na svoj divni način reći, kako su čudesa potvrdila da je Isus Sin Božji i kako po čudesima srca mi sami možemo doseći da u vijeke živimo s istim Sinom Božjim. Amen.

& &

&

XIX. nedjelja po Duhovima

Pozvani nisu bili dostojni.
/Mt. 22,9/

DOSTOJNI PO MARIJI

Divna Gospa Marija, koja danas stoluje u vječnom domu Boga Oca, dobro pozna ljepotu. Ona u nebu živi u sjaju božanstva i nebeskoj radosti, koja izvire iz njega. Marija pozna neopisive radosti neba i proniče ih dublje od bilo kojeg sveca u nebeskoj domovini. Što smo bliže Kristu na zemlji i što ga više ljubimo za vrijeme našeg progonstva u ovoj suznoj dolini - to ćemo ga više ljubiti i kao Boga na nebu i to veća će biti naša vječna sreća. Pa i na zemlji, Marija je poznavala ljepotu više od ikojeg stvorenja. Ona je bila Majka Isusova i to joj je samo po sebi pružalo poznavanje božanske ljepote - a da i ne govorimo o njezinoj neokaljanoj čistoći.

Blagovijest - kad su Marija i arkandjeo vodili sudbonosni razgovor i Marija pristala na odgovornu ulogu - donijela je u njezino djevičansko krilo pravog Boga, izvor sve ljepote. Život s Isusom, kad je On još bio sakriven u njoj, bio je vrijeme posebne radosti za Djevicu. Hodala je okolo svijesna da je Svemogući Stvoritelj izabrao njezino tijelo za Kristovo ljudsko svetište.

Iza njegova rodjenja, pa i nakon što su ga mnogi upoznali, Marija je mogla reći samoj sebi: "On je moj." A u isto vrijeme je bila svijesna da nije samo njezin, nego da pripada i svim ljudima. No, ipak je imala to posebno zadovoljstvo, što mu je samo Ona dala ljudsku narav. Ako to nije bilo nešta lijepa u njezinom životu - onda uopće nema ništa lijepo. Na Kalvariji, kad se gorki

Križ [illegible]o put nebesa,Marija je u turobnoj figuri svog Sina vidjela neprolaznu ljepotu,ljepotu kojapripada samo Bogu,ljepotu koja ne prestaje,ljepotu koja bi rastopila i njezino blaženo srce da je nije držala svmoguća snaga Duha Svetoga.

"Pozvani nisu bili dostojni." Mi,svećenici i vjernici,pozvani smo da provedemo vječnost u nebu s Isusom i Marijom i svim svojim prijateljima. Zato smo i stvoreni. Zato živimo u ovoj suznoj dolini. Zbog toga brige,muke i trpljenja. Zbog toga smo katkada zastrašeni,slomljeni,odbačeni. Moramo dokazati da smo vrijedni nebeskog poziva nošenjem životnog križa kao i Isus. Da, pozvani smo da udjemo u nebo,ali prema riječima svetog Pisma - moramo biti dostojni!

Da bi mogli ući u kraljevstvo Božje,naše duše moraju biti bez ljage. Naše duše moraju biti lijepe,sjajne od milosti Božje. U evandjeoskom izvještaju oni koji su bili pozbani na svadbu a nisu bili dostojni - bili su udaljeni sa svečanosti. Može se dogoditi da i mi,premda smo pozvani na nebesku svadbu,ne budemo dostojni na Sudnji dan i zato izbačeni iz neba. Tu katastrofu može prouzročiti smrtni grijeh.

Kad smo se ovog jutra probudili na novi dan,jesmo li bili dostojni neba? Noćas,kad počinemo i odemo u zemlju sanja, hoćemo li biti dostojni kraljevstva,da se ne bojimo susreta s iznenadnom smrti u noćnim časovima? T-ako bi trebalo biti.

Ima druga priča u Novom Zavjetu - priča o deset djevica - u kojoj su lude djevice došle na svadbu i našle zatvorena vrata. "Gospodine,Gospodine, - vikale su - otvori nam vrata." Kakav je bio odgovor? "Zaista vam kažem,ne poznam vas." Samo jedna nas stvar zauvijek udaljuje od Boga a to je smrtni grijeh. Smrtni grijeh znači pogledati Isusa na križu ravno u oči a zatim se potpuno od Njega odvrnuti i na mjesto dobrog Boga izabrati osobu,mjesto ili stvar - i to zauvijek! Ako u takvom stanju umremo,primamo što smo slobodno izabrali: vječnost u kojoj smo ledjima okrenuti k Bogu i On k nama. To je pakao: nikad ne vidjeti Božjeg lica.

"Pozvani nisu bili dostojni." Svaka stvorena osoba ima mogućnost upoznati Boga i doći u nebo. No mi katolici - potpomognuti Kristovim božanstvom koje je u Crkvi Katoličkoj - imamo bolje mogućnosti nego drugi. Imamo potpuno sigurno učenje Crkve, koja pokazuje put u nebo. Imamo deset zapovijedi koje smo naučili još kao djeca i njima oplemenili svoje srce za sav život. Imamo sakramente,posebno sakramenat milosrdja po kojem Bog opet dolazi u našu dušu. Imamo divnu istinu o Presvetoj Euharistiji u kojoj se sam Isus sjedinjuje s nama. Imamo utjehu sakramenta bolesničkog pomazanja,po kojem znamo da je naša Crkva dovoljno moćna da nam pritekne u pomoć kad smo u smrtnoj opasnosti.

"Pozvani nisu bili dostojni." Pazimo dobro,da ne bi usprkos tolikih divnih sredstava za postignuće neba - osudili sami sebe na pakao. Smrtni grijeh nas može zauvijek zakopati u paklu,smrtni grijeh kojega počinjamo danas ili sutra. Ili naša volja ili Božja volja. Ili nebo ili pakao. Imamo izbor. Oholost može uzrokovati da padnemo kao arkandjeo Lucifer,škrtost može toliko shrvati našu dušu da ćemo jednoga dana postati ruglo svima. Bludnost pruža sigurnost djavlima i oni se vesele jer znaju da smo po njoj sve više njihovi. Srdžba,koja je nepravedna čini nas sličnima palim andjelima. Proždrljivost izobličuje tijelo koje nam je Bog dao. Zavist nas unesrećuje i vrijedja Boga koji je i drugima dao svoja dobra.

Da, uz svu veličinu Crkve,uz svu pomoć koju nam Krist pono daje,mi još uvijek možemo izgubiti sviju besmrtnu dušu. Po-

smrtnom grijehu naša duša na zemlji gubi svoju ljepotu. Možemo postati nedostojni i ostati zauvijek u položaju da budemo izbačeni iz kraljevstva našeg nebeskog Oca.

Prodjimo katkad s Marijom putevima prošlosti. Pogledajmo zlo u svojem životu, grijehe koji su nas udaljili od Marijinog društva. Promislimo koliko je Ona za nas važna baš sada - sada, nakon što smo prije povrijedili njezino milosrdje. Ona misli kako smo joj zahvalili - po grijehu. Marija ne želi da se sjećamo prošlih grijeha osim ako nam to pomaže da se sjetimo kako smo bili zli i da odlučimo iskreno : nikad više ne griješiti!

"Pozvani nisu bili dostojni." Ako u buduće budemo kroz život išli s Majkom Marijom, ako se kod nje zaustavimo da se odmorimo i počinemo - drugim riječima - ako čitav naš život bude u njezinim rukama, naći ćemo sreću koju prije nismo poznavali. Naša duša će neprestano dolaziti sve bliže Isusu i njegovoj Majci. Pa i onda kad umremo, Marija će moći za nas reći Kristu Sucu: "On je bio pozvan i dostojan je ući na svadbu." Amen.

§ § §

XX. nedjelja po Duhovima

Dodje opet u Kanu Galilejsku
/Iv. 4,46/

OPET U KANI

"Dodje opet u Kanu Galilejsku." - S ovih nekoliko riječi Svetog Pisma bude se uspomene. Vraćamo se natrag kroz mjesece Gospodinova života na zemlji, vraćamo se kroz čudesa i proroštva, kroz propovijedanje i naučavanje, natrag u selo Kana u Galileji, gdje je Isus učinio svoje prvo javno čudo - i to za svoju Majku. Sada ne moramo ostati u Kani jer je taj gradić već imao svoj dan. Kana je ušla na stranice Novog Zavjeta, jer je Isus tamo bio zajedno sa svojom Majkom. Kana će živjeti u uspomeni dokgod i Crkva - do kraja vremena.

Prije nego je Isus sreo kraljevog činovnika iz Kafarnauma, mora da je i sam mislio na prošle dane, na zgodu kad je njegova Majka rekla slugama : "Učinite štogod vam kaže." Prolazio je u mislima svoj život, život koji je bio neprestano društvo i prijateljevanje s Majkom Marijom. Kao čovjek Isus se radovao što ima Mariju za Majku, jer joj nijedno stvorenje s ove strane neba nije bilo ravno po kreposti, ljubavi, neokaljanosti i milosti. Marija mu je bila bliza koliko je to samo moguće. No ne samo to, On je i krv i život uzeo od Nje.

I mi se u svojem životu često navraćamo na uspomene. Vidimo da je po katolicizmu Marija bila s nama od našeg djetinjstva. Dok smo bili djeca i nismo imali nikakve odgovornosti, dok nam je dan bio kao nebo po sigurnosti i sreći, Marija nas je pratila svojom profinjenom prisutnošću. Upoznali smo štalicu i jaslice, andjela i mudrace, a čuli smo i o Djevici Majci, najdivnijem stvoru Božjem, o Gospi koja je draža i ljepša od naše rodjene majke. U djetinjstvu smo klečali pred jaslicama, molili se Djetetu koje je ondje ležalo, a naša srca su bila uz Mariju njegovu Majku. U te dane u nama se začela pobožnost koja je za većinu od nas potrajala do danas.

Pa i kad smo postali stariji, Marija je ostala sastavni dio naše katoličke svijesti. Kao djevojke stupale ste u njezina društva, kao mladići neprestano ste mislili na Nju po nauci ka-

u [illegible] Crkvi, ali vrijeme je učinilo svoje. Kod nekih od nas izgubila se ona srdačna veza s Marijom kakva je bila u našem djetinjstvu.

Morali smo toliko toga učiniti, toliko ljudi upoznati. Morali smo se brinuti za svoj odgoj, a nikad nismo mislili da duž našeg razreda šeće Marija i zanima se za naš rad. Toliko smo bili zauzeti radošću nad svojom mladosti, da smo smetnuli s uma da je i Marija bila u tim godinama i da bi nam mogla pomoći u našim suvremenim problemima. Kasnije smo ušli u poslovni svijet i usred svjetskih iskustava zaboravili da svako jutro kod kućnih vrata stoji Marija i želi nam Zbogom pri odlasku na posao, a Dobro došao na povratku. Danas možemo ispitati svoje srce i ustanoviti jesmo li dozreli u svojem znanju i ljubavi prema Mariji, kako je to slučaj s drugim rodbinskim vezama.

Eto, vratimo se na početak svog poznavanja i svoje ljubavi prema Mariji. Bit će nam jasno, da bi postali sveci, da smo kroz godine napredovali u poznavanju Marije. Ljubili bi je više i tako vidjeli kako je naš odnos prema Njoj ozbiljan.

Ljubeći ju, sve bi učinili za Nju. Gradili bi na njezinim riječima u Kani: "Učinite štogod vam kaže." Prolazili bi kroz godine kao dobri sluge svoje Kraljice, kao vjerni sluge njezinog Sina, našeg Gospodina i Učitelja. Ljubeći je, bili bi zadovoljni što njezina ljepota ne prolazi a sve drugo u svijetu se mijenja. Bili bi ushićeni zbog njezine bezgrešnosti i oklijevali bi da svoju dušu onečistimo.

U ljubavi prema Mariji, shvatili bi da dobar glas, slava i čast tako malo znače u životu, pogotovo ako se pomisli na vječnost, osim ako se radi o slavi i časti Božjoj. Ustanovili bi da je ludo pustiti da novac zagospodari s nama. Vidjeli bi da se sa stvarima možemo služiti, ali ih ne zloupotrebljavati, da zemaljska dobra mogu zatvoriti našu ljubav, pa i prema Mariji. Dok je ljubimo imamo mir i sigurnost Nazareta.

"Dodje opet u Kanu Galilejsku." Da, kako je vrijeme prolazilo mi smo rasli. Rasli, ali u čemu? Danas se pošteno upitajmo, jesmo li bolje pripravljeni za nebo nego pred nekoliko godina. Smrt može doći u svako vrijeme. Uvijek se vladamo kao da je smrt daleko, kao da će pograbiti drugoga a ne nas. Istina je, mi još uvijek hodamo po zemlji i nastojimo si priuštiti što više dozvoljenih užitaka. To je pravo, ali užici svijeta ne zadovoljavaju dugo. Tada osjećamo napast da idemo dalje, a to već može biti protuzakonito.

Ako s Djevicom Marijom živimo, ako s Njom razgovaramo o vremenitim i vječnim stvarnostima, lako ćemo moći prosuditi pojedine prilike i ne dati se zablještiti lažnim sjajem, koji svijet, a i tijelo i djavao, mogu pružiti.

Vratimo se dakle u sjećanju na Kanu našeg života. U Kani smo vidjeli Djevicu Mariju u okolnostima u kojima je Isus izveo javno čudo. To je bilo nešto neredovito. To je bilo nešto nadnaravno. To je bilo nešto božansko. Marija je ondje bila u središtu pažnje. Ako opet uspostavimo prijateljske odnose s Djevicom Marijom - i mi ćemo u ovom životu naći sreću, koju samo Marija može donijeti. A jednog dana ćemo otkriti da je ta sreća zalog one, koja traje vječno a ne prestaje nikada. Amen.

XXI. nedjelja po Duhovima

Strpljenja imaj sa mnom i sve ću ti platiti. /Mt. 18,26/

TI, LUDJAČE!

Vjerojatno većina od nas prolazi kroz život ozbiljno se trudeći da izbjegne teški grijeh. Ipak,uvijek padamo u grešne navike pa ma kako male i za nas neznatne. Uvijek,kad povrijedimo moralni zakon,uvijek kad počinimo nešto što Bog zabranjuje,mi bez sumnje shvaćamo da ćemo ovako ili onako zadovoljiti za sve to. Znamo da se krivnja grijeha pere po sakramentu Pokore i premda mi općenito priznajemo da moramo izvršiti pokoru za grijeh,ipak malo mislimo na tu kaznu koja grijeh slijedi.

Nekako kao da čvrsto vjerujemo da ćemo imati dosta vremena da zadovoljimo za svoje grijehe. Svaki dan to odlažemo. Previše ima stvari koje treba baš sada izvršiti,previše takvih zakoje nam se čini da ne mogu čekati. Progoni nas misao, ako sad samo u maloj mjeri pokušamo zadovoljiti za svoje grijehe,ako se samo za tren povučemo u samoću molitve i razmatranja - da će stvari poći loše,da ćemo izgubiti prilike koje će otići u nepovrat,da ćemo ozbiljno nazadovati u svojim zemaljskim težnjama. Jesmo li ikad u noći,u časovima prije spavanja mislili: oko čega mi to trčimo,za što se trudimo,što su te tako-zvane važne stvari?

Kad nas blažena Djevica gleda s neba,mora vidjeti žurbu u kojoj pojedinci žive i kako često sami sebi govore da još ima vremena,da duhovne potrebe mogu čekati dok se i za njih ne nadje koji pogodan trenutak,dok bitni poslovi života ne budu toliko tražili. Marija vidi u naša srca i zna da mislimo na budućnost,kad ćemo više ili manje počinuti od svjetskih poslova i redovito početi zadovoljavati za svoje grijehe,postati pobožni,provoditi vrijeme u molitvi,biti revni u svojim dužnostima prema Bogu i Crkvi. Marija možda vidi i to da je pojedinoj duši dano još par godina,drugoj samo jedna,trećoj samo nekoliko mjeseci. Nekima od nas možda samo sedmica ili dan. A ipak mi zapuštamo svoj duhovni život dok se ne pobrinemo za ono, što zovemo važne stvari.

Marija se mora sjećati prispodobe,koju je njezin Sin govorio mnoštvu,koje je nagrnulo da ga sluša. Isus je baš izgrdio farizeje,osudio zakonoznance što stavljaju ljudima teret koji ni sami ne mogu nositi,a svojim vjernim sljedbenicima dao ohrabrenje za buduće progone i upozorio ih na škrtost. Sveti Luka iznosi ozbiljnu prispodobu Isusovu:

"U nekoga bogatoga čovjeka urodi njiva veoma. I razmišljao je u sebi: -Što da učinim kad nemam,u što da saberem svoje ljetine?- I reče: -Ovo ću učiniti: srušit ću svoje žitnice i sagradit ću veće i ondje ću sabrati svu ljetinu i dobra svoja. I kazat ću duši svojoj: Dušo moja,imaš mnogo imanje na mnogo godina. Počivaj,jedi,pij,veseli se!- Ali Bog mu reče:-Ludjače,ovu će noć tražiti dušu tvoju od tebe,a što si pripravio čije će biti?- Tako se dogadja onomu,koji sebi teče blago,a nije bogat u Boga."

Moramo znati da naš duhovni život ne može biti odijeljen od našeg tjelesnog života. Ne možemo vrijeme utrošiti samo u materijalni napredak uz odluku da ćemo se Bogu posvetiti kad nam dani budu pri kraju. Naše vjersko,duhovno proživljavanje,

mora neprestano prožimati svagdanji naš život. Naša politika u poslu, kod kuće i na odmoru mora se sastojati samo iz onih stvari koje mi možemo činiti kao uvjereni katolici.

Prolazilo je dragocjeno vrijeme a mi smo izbjegavali neizbježivo. Sasvim je u redu boriti se za uspjeh u svijetu, upotrebiti u poslu sve svoje talente. Nepravedni smo prema sebi i drugima koji o nama ovise, ako smo u tome nemarni. Imamo potpuno pravo uzdići se na polju zanimanja i rada. Zapravo - za društvo bi bilo vrlo dobro, kad bi moralno dobri katolici postigli položaje i mjesta u svjetskim poslovima - ali samo ako se radi o potpuno uvjerenim katolicima. U isto vrijeme, u svojoj neprestanoj borbi za što višim položajem u društvu, ne smijemo zaboraviti, da paralelno moramo nastojati i oko visokog položaja u svetosti. Bog u svako vrijeme dolazi na prvo mjesto.

Mi smo pogriješili i vrijedjali ga. Zanemarivali smo ga a katkada smo mu se i u lice smijali. Za sve to mu moramo zadovoljiti, a najbolje vrijeme za to je sada. "Strpljenja imaj sa mnom i sve ću ti platiti." Vrijeme prolazi. Možda mislimo da imamo dosta vremena da uspostavimo ravnotežu na vagi pravde. Ali može se desiti da "će ove noći tražiti dušu od tebe."

Jesmo li ikada dali služiti svetu Misu za duše u čistilištu? Ima medju nama i takvih koji nikada nisu dali služiti svetu Misu za svoga oca ili majku. Većina katolika ima pravi pojam o vrijednosti svete Mise, ali neki na to uopće ne polažu važnosti. Duše u čistilištu si više ne mogu same pomoći. One ondje trpe zbog istih stvari, koje mi sada činimo, zbog istih grijeha. Po svetoj Misi za njih mi im olakšavamo muke i osiguravamo za sebe njihov zagovor u budućnosti.

Blažena Djevica Marija je u duhu prisutna kod svake svete Mise. Ona zna da je sveta Misa ponavljanje žrtve sa Kalvarije. Jednom je Ona stajala na Golgotskom brežuljku i gledala kako Isus za nas polaže svoj život. Ako bi nam Marija danas htjela nešto reći, onda bi to bio poticaj na pobožnost kod Mise. U sv. Misi Isus se preko svećenika prikazuje svom Ocu koji je na nebu. Andjeli stoje oko oltara i čitavo nebo sluša njihove glasove u liturgiji. Marija kleči sa strane blizu svog Sina i Žrtve. A mi! Gdje smo mi kod Mise, kad smo obavezni doći? Hil-jadu kilometara daleko u mislima. Marija želi da shvatimo da nam sveta Misa oprašta više vremenitih kazni, nego bilo koja druga pobožnost.

Marija želi da se sjetimo prispodobe u kojoj Krist kaže: "Ti, ludjače!". Želi da više ne kušamo Božju strpljivost. Želi da znamo da u svom radu, u svom materijalnom životu, moramo biti ljudi molitve, samozataje, žrtve, jednako radi sebe i radi duša u čistilištu. Marija hoće da činimo pokoru za svoje grijehe, da bismo mogli zauvijek živjeti s Njom i Isusom. Želi da od vremena do vremena postimo i dajemo milostinju, da žalost podnosimo predano. Želi da izvršujemo i duhovna i tjelesna djela milosrdja, da bismo iza smrti što prije mogli ući u nebo. "Strpljenja imaj sa mnom i sve ću ti platiti." Marija hoće da se potrudimo kako bi već na ovoj zemlji, u toku života činili pokoru za svoje grijehe. Kad onda dodje smrt, bit ćemo joj vrlo blizu u vječnosti. Amen.

XXII. nedjelja po Duhovima

Čija je ovo slika i natpis?
/Mt.22,20/

VJEČNOST S MARIJOM

Dani nezadrživo prolaze i mi ćemo se najedmput naći pred sudačkom stolicom Isusa Krista. To će se zbiti tako iznenada, da ne ćemo ni sami sebi vjerovati. Možemo imati ne znam koliko prijatelja na zemlji,možemo imati ne znam koliko pouzdanih poznanika,ali u onaj dan - kad za nas prestane vrijeme zauvijek - mi ćemo u tren oka stajati sami pred Kristom Suoem da mu otkrijemo svoju dušu. Tada više ne će osobe,stvari i mjesta na ze-mlji biti bitni dio našeg života. Svijet,tijelo i djavao ne će tada više biti privlačni objekti. Kad naša duša bude Kristu polagala zadnji račun,svijet,tijelo i djavao će biti raskrinkani u svoj svojoj golotinji i prljavštini,a mi ćemo biti zapanjeni nad objavom veličanstva Kristova.

Kad je Isus visio na križu na Kalvariji,okrutni ljudi su mu se rugali: "Ti,koji razvaljuješ hram i za tri ga dana opet sagradjuješ,pomozi sam sebi.Ako si Sin Božji,sidji s križa! Spasio je druge a sebe ne može spasiti.Ako je kralj izraelski,neka sada sidje s križa pa ćemo mu vjerovati. Uzdao se u Boga,neka ga sada izbavi,ako mu je mio,jer je rekao:-Sin sam Božji.-" Krist nije sišao s križa da posvjedoči da je Božji Sin. Dokazat će svoje božanstvo ne u snazi,nego sudačkom vlasti.

Sjećamo li se prispodobe,koju je jednom rekao Krist Gospodin,prispodobe o pšenici i kukolju. Čujmo tu priču od svetog Mateja: "Kraljevstvo je nebesko kao čovjek,koji posija dobro sjeme na svojoj njivi. A kad ljudi pospaše,dodje njegov neprijatelj i posija kukolj sred pšenice,pa otide. Kad usjev uzraste i rod donese,tada se pokaza i kukolj. Tada pristupiše sluge domaćina i rekoše mu: Gospodaru,nisi li ti posijao dobro sjeme na njivi svojoj? Otkuda dakle kukolj? On im reče: Neprijatelj je to učinio. Tada mu sluge rekoše: Hoćeš li,da idemo i da ga poberemo? I reče: ne,da ne biste sabirajući kukolj iščupali zajedno i pšenicu.Ostavite neka raste oboje do žetvo i u vrijeme žetve reći ću žeteocima: Saberite najprije kukolj i svežite ga u snoplje da se spali,a pšenicu sakupite u moju žitnicu."

I tu je isti slučaj. Krist svoje božanstvo ne će pokazati silom,nego preko osude.

"Čija je ovo slika i natpis? Možda se u ovom zemaljskom životu čudimo,zašto Isus ne nagradjuje dobro,a ne kažnjava zlo. Gledamo oko sebe i vidimo velike nepravde medju ljudima.Vidimo kako dobri ljudi nose križ,a koji su zli žive kao bubreg u loju. Kad razmišljamo o tim problemima,moramo se vratiti na prispodobu koju je Isus upotrebio i shvatiti da će na koncu sve ispasti dobro,da će Krist osuditi sve te strampputice i zablude,da će Isus na Sudnji dan dati vječnu nagradu dobrima,a vječnu kaznu zlima. Božanska moć Isusova najjasnije će se očitovati po sudu.

"Čija je ovo slika i natpis?" Na Sudnji dan za nas će sve biti prošlost. Kajanje i grižnja savjesti bit će beskorisni. Suze ne će pomagati. Možemo jecati i moliti milosrdje,no milosrdje nam ne će biti ukazano,jer je Krist u budućem životu samo veliki Bog pravde. Onog časa ne će više biti povratka. Povici za pomoć ne će pomagati. Više se ne ćemo moći baciti pred [illegible]

će [illegible]

pred [illegible]aju, jer je njegovo vrijeme prošlo. Bit će samo jednostavna, božamska prvda. Pravda koja će zauvijek uspostaviti ravnotežu u ljudskom odnosu prema Bogu. Ta će pravda biti potpuna i konačna, protiv nje nema priziva. Na taj strašni dan, naša će duša položiti Sucu potpuni račun o zemaljskom životu. Kao rezultat toga bit će ili vječno gledanje Boga ili pakao kao naša sudbina.

"Čija je ovo slika i natpis?" U času kad ćemo Krista prvi puta vidjeti licem u lice, riječi prispodobe proći će kroz našu dušu. Shvatit ćemo da Isus pita nosi li naša duša sliku i natpis cezarov ili sliku i natpis Božji. O tom odgovoru ovisit će naša vječna sreća. O tom odgovoru ovisit će naš vječni život s Bogom. O tom odgovoru ovisit će naša vječnost s Marijom. Marija je ljudska mati. Premda je Bogu poslužila kao gostoprimac, ipak nije izgubila smisao za prevrtljivost ljudskih srdaca na zemlji. Marija zna da se na dan suda Isus može i k Njoj okrenuti i upitati je kakav natpis i sliku nose naše duše. Divan će to biti momenat, ako Marija bude mogla reći: "Tvoj natpis, Sine;"

Ako je u nama slika i natpis našega Gospodina i Spasitelja - ako bi i morali pretrpjeti očišćenje za svoje grijehe - barem bismo znali da nam je osiguran dankad će Marija svoje nježne ruke staviti na naše i dovesti nas u vječnu palaču, o kojoj sveti Pavao kaže: "Oko nije vidjelo niti je uho čulo, niti je u srce ljudsko ušlo, što je Bog pripravio onima koji ga ljube." To će biti najdivniji dan našeg postojanja. To će biti dan u koji ćemo konačno doći do spoznaje, da su nam naplaćene sve tuge i razočaranja, sve teškoće i križevi, sva krv žrtava i života. Ohrabrimo se stoga, mi koji sada možda trpimo i u ove dane dodjimo k Djevici Mariji. Mislimo na Nju, boravimo kod nje, neka Ona bude naš stalni pratilac i ustanovit ćemo da će Ona ići s nama i na Kalvariju, kao što je to već učinila jednom za svoga božanskoga Sina.

"Čija je ovo slika i natpis?" Ispitajmo se ovog časa, nosimo li mi sliku i natpis Isusov. Ne možemo ih nositi, dokgod nam nije iskreno žao za sve učinjeno zlo. Ne možemo ih nositi, dokgod u našoj volji ne bude odluka u buduće grijeh izbjegavati. Izbjegavati sva mjesta, osobe i stvari, koje nas mogu do grijeha dovesti. To nije laka zadaća za one koji su tjedne, mjesece i godine vrijedjali Svemogućeg B-oga. Nije lako okrenuti se i suprotstaviti se paklenoj moći. Nije lako suprotstaviti se svijetu, tijelu i djavlu i reći im da od sada ništa više ne želimo imati s njihovim zavodničkim potezima. Traži se velika hrabrost, hrabrost po Duhu Svetom. Marijin zagovor nam može pomoći da odbacimo zlo na koje smo bili navikli. Marija ima sa sobom Duha Svetoga. Ona je njegov neprestani pouzdanik. Marija i Duh Sveti će se boriti zajedno s nama. Kad se dim bitke razidje, mi ćemo u vlastitu dušu urezati sliku Isusa Boga, natpis našeg Spasitelja i ljubav prema Djevici Mariji.

Amen.

XXIII. nedjelja po Duhovima

Ako se samo dotaknem njegove haljine, ozdravit ću./Mt.9,21/

NEPOSREDNI POSREDNIK

Bližimo se kraju crkvene godine. Uskoro će opet u naš život utonuti dvanaest mjeseci, koje nikad više ne ćemo vidjeti. Prošlu smo godinu proveli kao "sveci u nastajanju". Ta godina može biti neuništivi spomenik na našem putu prema Bogu. Možemo graditi na zapovijedima Božjim i kušati da ih točno obdržavamo. Mogli smo primjenjivati zapovijedi crkvene i doći do spoznaje da Crkva ima pravo zakone donositi, a mi ih moramo slušati. Mogli smo se boriti da budemo potpuno odani njezinim propisima.

Da, u prošlim mjesecima, od vremena kad smo govorili o Betlehemu i Kalvariji, kroz razdoblje poduhovsko, pokušavali smo postati sveti, bliži Bogu. Kušali smo Isusa više ljubiti, što dublje upoznati njegovu milu Majku. Marija nam je kroz dane i noći koji su prolazili, govorila da k Isusu vodi put zapovijedi. Put nije lak, nego zahtijeva nesebičnost i vjernost, hrabrost i muževnost. Marija je govorila a mi smo slušali, da je teško držati zakon Božji ako se nismo na to pripravili molitvom, žrtvom, sakramentima. To nas čini sposobnima da prihvatimo sve što Krist traži. Često kroz godinu, Marija je pokušavala da nas privuče bliže k sebi, znajući da je to najlakši put k Isusu.

U Svetom Pismu se susrećemo s najdirljivijom misli u čitavoj crkvenoj godini. Poglavica dolazi k Isusu, kaže da mu je kćerka sada preminula i moli da Isus dodje i položi svoje ruke na nju i "ona će oživjeti". Kakva vjera u Krista! Nikakove sumnje, nikakvog oklijevanja! Poglavica ne moli da Isus ozdravi bolesnu kćerku, nego da je mrtvu povrati u život. Odostrag se Isusu približila žena koja je bolovala dugo godina. Sve što je učinila bilo je dotaknuti "rub njegove haljine" i reći one divne riječi: "Ako se samo dotaknem haljine njegove, ozdravit ću."

Da li bismo mi u sličnim prilikama učinili isto? Idemo li mi k Isusu u vrijeme kušnje s mirnoćom i sigurnošću, i molimo li ga da odvrati kušnju jer On to može? Za tako nešto moramo posjedovati veliku vjeru. A tako bi moralo biti. Jasno, mi ćemo upotrebiti sva naravna sredstva da se riješimo bolesti. Bog želi da tako postupimo. No, hoćemo li doći k Isusu s takvim izvanrednim pouzdanjem, sigurni da Krist može sve opet staviti u red?

Nema sumnje, ako ljubimo Isusa, da moramo poznavati i ljubiti njegovu Majku. Ne možemo ljubiti Isusa samoga. Moramo ljubiti i njegovu Majku. Marija ga je u Betlehemu dala čitavom svijetu i još ga daje svakom pojedincu u njegovo srce i dušu. Jedva da se Marija može odijeliti od Isusa. Ona je bila naravno sredstvo od Boga izabrano, da donese Isusa svijetu. Ona i danas ostaje ljudski posrednik koji ga nosi u srca i duše. Ako upoznamo Mariju i uzljubimo je, Ona će nas upoznati s Isusom, koga možda prije baš nismo dobro poznavali. Otkrit će nam male tajne koje se tiču nje i Njega. Dat će da upoznamo Isusa kao malo Dijete, kao Onoga na Kalvariji, kao Uskrsnuloga, s kim živimo iz dana u dan po liturgiji njegove Crkve.

"Ako se samo dotaknem njegove haljine, ozdravit ću." Divna i utješna misao. Sve što moramo učinit jest dotaknuti

[illegible] spašeni. Sama ta misao može nas zaštititi od kukavičluka pa od očaja. Pomislimo na svoje prošle grijehe, na tolike strašne uvrede. Čudimo se kako se opet možemo vraćati Isusu, kako možemo premostiti jaz, koji se sve više širi izmedju nas i Njega! Moramo biti žalosni, utučeni. Ali moramo se sjetiti da je Isus Bog i da On može sve. Trebamo shvatiti da Isus može svojom svemogućom naravi i ono što nama izgleda nemoguće. Sve što se traži jest "dotaknuti njegovu haljinu". Treba da mu se samo približimo i da želimo imati ga uz sebe.

Marija će nas voditi k Učitelju. Zar nije Ona šila njegove haljine kad je još bio dječak? Zar ga nije Ona umotala u plahte, kad ga je svijet svukao? Zar nije ona radila plašt, koji je nosio dok je propovijedao tu i tamo, uzduž i poprijeko po Palestini? Marija će znati za moć Isusove haljine. Ona više nego itko drugi zna, da je i jedna samo gesta s naše strane dostatna da se Isus okrene k nama, zagrli nas i nikad na-s viš še od sebe ne pusti.

"Ako se samo dotaknem njegove haljine, ozdravit ću." Spasenje je za nas od najveće važnosti. Zbog njega smo na zemlji. Zbog njega nas napastuju svijet, tijelo i djavao. Zbog njega imamo slobodnu volju. Zbog njega imamo srce koje se može prikloniti ovamo ili onamo, od jedne do druge strane šetalice. Nebo moramo izabrati slobodno. Moramo izabrati Boga ili svoju volju. Moramo izabrati ili Boga il i sotonu - nebo ili pakao. Sve što moramo učiniti ako se želimo spasiti jest dotaknuti Kristovu haljinu. Kad jedamput ostavimo masu neozbiljnih i onih koji se brinu samo za tijelo, kad jednom učinimo tih nekoliko koraka prema učitelju - bitka je gotova. Kad smognemo hrabrost za prekid s prošlošću, kad smognemo hrabrost da pružimo ruku i dodirnemo Krista - onda je bitka odlučena. Onda smo na putu prema nebu. Može naš dodir biti slab, jer dugo možda nismo mogli skupiti toliko hrabrosti. Ali u taj čas Marija će biti uz nas, Ona će nam reći da se ne bojimo. Upozorit će nas da se ni sve strari u životu ne mogu usporediti s veseljem koje ćemo naći nasljedujući Krista Isusa.

Traži se zrelo prosudjivanje i nesavitljiva snaga volje ako hoćemo gaziti svijet, tijelo i djavla i prezirati ih. Traži se samokontrola i samozataja, katkada u visokom stupnju, ali i to se može. Milost Isusa Krista će ublažiti udarac na tijelo i trzaj srca. "Ako tko želi ići za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme križ svoj i ide za mnom." Sjetimo se i drugih Kristovih riječi: "Jaram je moj sladak i breme je moje lako."

"Ako se samo dotaknem njegove haljine, ozdravit ću." Marija je dijete Isusa držala na svojim rukama u Betlehemu i u Nazaretu. I na Kalvariji je u svom krilu grlila njegovo beživotno tijelo, nakon što su ga skinuli s križa. Zar ga nije neprestano u svojem životu povijala? Zar je ne možemo promatrati kao dragocjeni plašt, kao neposrednog posrednika? Ako je tako, tada je lako! Ako se želimo spasiti, potrebno je samo jedno: otići k Mariji, najljepšem stvorenju i ukrasu Božjem.

Amen.

= =

=

XXIV. nedjelja po D-uhovima

Tako će biti i dolazak Sina čovječjega. /Mt. 24,27/

SMRT MARIJINA

Svak-i koji se r-odi mora i umrijeti. Stoga je i divni život Marijin na zemlji morao jednom svršiti. Njezin je život na zemlji počeo kad ju je njezina majka, sveta Ana, bez grijeha začela. Zato mi često u svojim pobožnostima i molitvama spominjemo početak njezinog bivstvovanja časteći njezino bezgrešno Začeće. Nalazimo se na kraju crkvene godine, u njezinoj zadnjoj sedmici. Dobro je da tom zgodom - kad Crkva svršava svoju liturgijsku godinu - mislimo na smrt blažene Majke.

Marija postaje sve starija. Ona je još uvijek divna, lijepa, jer je još uvijek Majka Božja i Djevica. Ali dani njezina života približavaju se kraju. B ez sumnje, Marija uc pameti prolazi prošli život i opet gleda one trenutke koji su u Božjem planu bili njezina sudbina. Premda je oslabila tijelom, pamćenje joj je bistro i Ona lako oživljuje dane i noći, tjedne i godine, koje je provela s Isusom i njegovim apostolima. Možda je dobro za nas, da na ovu zadnju nedjelju crkvene godine, ostanemo s Marijom i s njom zajedno promatramo tok njezina života.

Izabrana od vječnog Boga da bude Majka njegova jedinorodjenog Sina, Marija jednog dana sluša u strahopočitanju rije-či arkandjela Gabrijel-a i zatim, sa srcem koje ne može zadržati ogromnu radost, koja izgleda da će je ugušiti, milo kima glavom i prima misiju odozgo. Božić mora da je bio divni dan u Be-tlehemu. Tako je bilo uvijek do sada. Za Djevicu Majku Mariju to je bio sretni dan, kad je konačno mogla svoje oči odmoriti na svojem Isusu, koga je mjesecima prije toga nosila u sebi. Malo je njih znalo za njezinu tajnu da je to malo Dijete - Bog. Da je to Krist - novorodjeni Kralj. Ali Marija je znala i najponiznijim srcem ga ljubila i klanjala mu se.

Zatim je došlo Simeonovo proročanstvo u hramu, u kojem je Marija bila prvi puta suočena s mačem. Otrgnuta od betlehemske radosti, bila je prisiljena živjeti usred trnja Golgote, trnja koje će kasnije oviti njezino srce i donijeti njezinom Sinu smrtnu borbu na križu. Marija nije trebala čekati Kalvariju da shvati kako to trnje može bosti. Jer, dok je njezino Dijete bilo još malo, mr žnja se uvukla u njegov život. Herod, kralj, pokušao je zarobiti njezino Dijete, a Marija i Josip su bili prisiljeni pobjeći s Njim u Egipat. Putovali su kroz suhu i neprijatnu pustinju, duž prudova i uskih klanaca. Probili su se do rijeke Nila. Da istisnu uspomenu na mržnju jednoga kralja, nosili su sa sobom možda zlato, tamjan i mirhu, koja ih je potsjećala na ljubav drugih kraljeva.

Zatim su došli tihi dani Nazareta, gdje se Dijete učilo ljubavi od svoje Majke, a Marija mogla vidjeti jakost i svetost svog Sina. Njegove mladenačke godine u društvu s Marijom dosegle su svoj vrhunac u onom proročkom susretu u hramu, kad joj je Isus kao dvanaestgodišnjak stavio do znanja da se mora brinuti za poslanje svog Oca. "Njegova je Majka sve to brižno čuvala u svom srcu." Isus se vratio natrag u Nazaret, gdje je napredovao prema muževnoj dobi.

Napokon su prošle godine skrovitog života. U zoru novog dana Isus je ostavio svoju Majku i pošao da izabere ribara imenom Simona,čije je ime On sam promijenio u Petar,što znači Stijena. Izabrao je i druge,ali Petar je stijena na kojoj će Isus sagraditi svoju Crkvu i "vrata paklena ne će je nadvladati".Poučavao je te ljude kroz tri naporne godine,i Marija ih je sve upoznala. Govorio je narodu o kraljevstvu nebeskom, o zapovijedima,o krepostima siromaštva,poniznosti i ljubavi. Sasvim je naravno da je Isus te stvari,koje je kao Bog znao, na ljudski način naučio od svoje Majke.

Ljudi su ga rado primali ili odbacivali. Farizeji i Saduceji sijali su sjeme razdora. Marija je znala da je njezin Si-n ozdravljivao bolesne,vraćao vid slijepima i sluh gluhima. Čak je i mrtve uskrisivao. A ipak su mu se neki protivili. Marijino srce se steglo kad je Juda izdao svog učitelja za srebrnjake i poljubio ga. Juda je bio čest gost Marijine kuće i njezinu dobrotu je naplatio izdajom. Kad je Isus bio bičevan,Ona je osjećala bičeve.Kad je bio okrunjen trnjem, i njezina glava je pucala od boli. O,da nije išla za njim kad je nosio križ i stajala ondje da vidi kako umire Krist - njezino Dijete!!

Predaja kaže da se uskrsli Gospodin najprije pokazao svojoj Majci i Marija je čuvala tu svoju tajnu. Što Sin ne bi učinio za svoju Majku! Patnje Velikog Petka su prošle i Marija je bila uključena u slavu i klicanje Uskrsa. Čula je da je njezin Sin dao apostolima vlast opraštati grijehe i Ona je u svom srcu oprostila svima koji su razapeli njezinog Sina. Kad je Isus uzlazio na nebo Marija je ostala s apostolima. Oni su još uvijek bili samo ljudi i jako su se bojali.Na Duhove su bili taknuti božanskom vatrom.Postali su kraljevsko svećeništvo,jer je Duh Sveti sišao nad njih. Dolazak Duha Svetoga nije bio nov za Mariju,jer je On sašao nad nju već godinama prije,na Blagovijest.

Marija je vidjela kako su Petar i Ivan bili zatvoreni. Bila je svjedok njihova prvog čuda. Bula je tu kad su bili zatvoreni i drugi apostoli i radovala se nad hrabrošću koju im je Bog davao. Godine su prolazile i Ona je vidjela kako progone mladu Crkvu. Čula je za Stjepanovo mučeništvo i znala da je to samo početak. Vidjela je preobražaj Savla u Pavla. Gledal-a je kako se apostoli razilaze propovijedati. A kad su se vraćali,Ona je bila tu da im pruži opskrbu i dade utjehu. Ona je bila sakriveno srce mlade Crkve,tihi glas koji je savjetovao i nadahnjivao.

Sad je Marija shvatila da je i njezin život prošao. Isus je otišao ne nebo,ali se za svoju Crkvu pobrinuo po dolasku Duha Svetoga. Crkva se neprestano od tog vremena bori protiv zla. Marija je bila srce te Crkve. Apostoli su se odmarali na tom srcu. Ona je sv-e to vidjel-a. Ona je bila rodjena u tajanstvenosti i čudesno. Možda će i njezina smrt biti takova.

Marija je bila umorna. Svršila je svoj posao za Boga i Crkvu.Njezini su suradnici primijetili promjenu. Vidjeli su da Ona slabi,da njezino veliko srce tuče sve slabije. No,Ona je bila ljepša nego prije jer joj je duša bila smirena. U duši su joj bile misli na Isusa i nebo,na apostole i na nas. Kao i uvijek,Ona je željela da izvrši volju svog Oca na nebu. Njezine zadnje zemaljske molitve bile su sigurno za nas. U Marijinim posljednjim časovima postojao je samo mali sumrak,ne

smrtne sjene.Za nju je to bilo samo privremeno odijeljenje duše o-d tijela.

Andjeli su opet pjevali na nebu. U početku je to bilo tiho,ali postepeno je jačalo,dok nije preraslo u snažni,slavni crescendo Uskrsa i Uskrsnuća. Tada su andjeoski korovi visoko uzdigli svoj aleluja i njihovi su glasovi ispunili nebo. Marija je ugledala Sina čovječjeg,Sina Božjeg,svog Sina Isusa u blještavom sjaju božanstva. Djevičansko tijelo, koje je jednom pružilo utočište još nerodjenom Kristu,nije smjelo ostati u grobu. Duša i tijelo Marijino našlo se na rukama Isusovim. On je Nju držao na nebu,kako je Ona Njega držala na zemlji. Amen.

= + +